

Colecția „Ego. Proză” este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2023 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Marco Coppola/*Dreamstime.com* *www.poli rom. Ro*
Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, se. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P.

53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

BUZEA, MIHAI

Tarot: roman / Mihai Buzea. — Iași: Polirom, 2023

ISBN 978-973-46-9585-0

821.135.1

Printed în ROMANIA

Mihai Buzea

TAROT

roman

POLIROM
2023

Mierlei albe

Bufonul

— În casa asta miroase a căcat!

Așa a intrat în viața mea legendarul Bărbătuș.

La Fănică acasă eram, ca de obicei. Pe balconaș, mai exact: Fănică, Mircel și cu mine, brelanul consacrat – sau, mai bine zis, abia consacrat –, beam bere Jupiler și-l așteptam pe Bărbătuș, vedeta. Ei doi îl cunoșteau de mult și mie nu mi-l prezentaseră încă, nu din cine știe ce motive secrete, dar Bărbătuș avea copil mic și până atunci nu putuse veni la nicio agapă făniciană.

Bine, nici nu fuseseră multe. Dar ne simțeam foarte bine împreună, ne sudaserăm repede, deși asta păruse improbabil la început, însă uite că pe lume se mai întâmplă și miracole. Cu Fănică mă știam de-o viață, da (copilăriserăm în blocuri vecine, despărțite de o mică alee), dar îl pierdusem din vedere când am plecat în armată și timp de 23 de ani nu știusem nimic despre el, iar aici, la Bruxelles, ne-am reîntâlnit din pur noroc, fără nici cea mai mică premeditare (karma!). Eram cu fetița la un loc de joacă, ea se dădea pe tobogan cu mare hărnicie, iar eu mă plictiseam de moarte, ca orice tătic; ce-mi dă prin gând, ce nu-mi dă, dar m-am ridicat de pe băncuță, mi-am pus ochelarii înapoi în etui și m-am apucat să fac tracțiuni la una din barele libere, unde nu se juca niciun copil. Nu-mi amintesc câte tracțiuni făcusem – adică dacă eram la a doua sau la a treia, că de mai multe nu-s în stare –, când am auzit o voce vibrantă de român, pe care n-am știut de unde s-o apuc:

— Mihăiță! Ce faci, bă, Rembo? Tot zuzi ai rămas, mânca-te-ar tata?

Mai să cad de pe bara aia. Mi-am dat drumul, m-am uitat împrejur, l-am văzut pe unul care venea spre mine fericit, cu o fetiță frumoasă de mână, dar habar nu aveam cine era omul. El părea să mă cunoască ca pe buzunarele lui:

— Ce faci, tati?

— Hai noroc, i-am zis eu (ce era să-i zic?!).

— Ce faci fața asta, tati? Ce-ai rămas așa, ecluză?

Abia atunci mi-a picat fisa. Fănică! Fănică din D5! Singurul om de pe lumea asta care păstrase vorba cu „ecluza” - învățată de la mine, în treacăt fie spus - și care o pronunța cu același accent de dinainte de 1989. Fănică! Ne-am luat spontan în brațe, ne-am pupat pe obraji, ne-am bătut îndelung pe spate... munte cu munte se întâlnește în basme, dar om cu om! Noi doi nu eram în niciun basm, dar totuși.

— Uite, ea e fică-mea, Lia!

Am strigat-o și eu pe Monica, a venit sfioasă de la tobogan, dar după câteva secunde de tatonare cu Lia s-au împrietenit pe loc: amândouă vorbeau română cu același accent. Graseiau de mai mare dragul. N-au avut nicio problemă, s-au dus la tobogan, și-au văzut de treabă. Fane și cu mine ne-am așezat pe băncuță, ne-am aprins țigările și ne-am pus pe povești. Așa am aflat că eram vecini, dar nu știuserăm, iar el a remediat totul pe loc:

— Hai la mine după joacă, să bem o bere! S-o cunoști pe nevastă-mea!

Așa a început totul. Cu o bere. Când nu începe totul cu o bere?!

După acea primă întâlnire am fost iar la Fănică acasă, dar în vizită organizată, cu buchet de flori, cu sticlă de vin, cu bomboane de ciocolată, cu nevastă-mea emoționată (noi abia ne mutaserăm în oraș, nu cunoșteam practic pe nimeni), mă rog, cu tot dichisul. Fetițele s-au jucat frumos în camera Liei, nevestele au socializat în bucătărie, iar Fănică m-a dus la el pe balconaș, în micul lui regat particular, unde se putea fuma în lege și se puteau scoate Jupileruri reci din lădița frigorifică; greu de crezut, dar și în Belgia pot fi foarte calde serile de vară.

La a treia agapă am cunoscut și familia Mircel, cu care n-am avut nicio problemă, iar eu n-am bănuțat nimic. Aveau și ei o fetiță de exact vârsta alor noastre, așa că totul a decurs mai mult decât foarte bine - așa zice chiar c-a decurs perfect, dacă ei doi nu mi-ar fi împuiat capul cu

mărețul Bărbătuș, care din păcate lipsea.

— Da' de ce n-a venit și el? Nu l-ai invitat?

— Bă, Rembo, ești tâmpit? Cum să nu-l invit eu pe Bărbătuș? N-a venit că i-a născut nevasta, d-aia n-a venit! Bine, el venea, măgaru' dracu', că e super-băiat, ți-am zis, dar i-a interzis nevastă-mea să vină. Cică ar fi culmea nesimțirii s-o lase pe Coca singură în spital, în așteptarea travaliului, și el să vină acilea la băut!

— Păi, așa voia să facă?

— Păi, cum? Nu ți-am zis că-i super-băiat? Pe Bărbătuș îl doare la pulă!

— Chiar că-i super-băiat... dar de ce îl doare la pulă?

— Păi, mai are trei copii. Țsta care vine e-al patrulea.

— Respect! Mare om! Așa da! Și el, dar și nevastă-sa!

— Ce treabă are nevastă-sa?

— Păi, să faci patru copii... în ziua de azi... nu-i de colo... ce le dai de mâncare?

— Nu e așa, băi, tată, nu e! Copiii sunt ai lui. Cocuța e la prima naștere!

— Fane, mă bagi în restaurant! Bărbătuș al tău a făcut trei copii cu prima nevastă?

— Nu, tati. Nu. Bărbătuș a fost însurat de trei ori, a făcut trei copii, gata!

— Cum „gata”? Gata ce?

— Păi, gata. Uite așa! Cu Cocuța nu se mai însoară, i s-a luat. Doar îi face copil, să zică „Mersi!”. Cu Bărbătuș nu e de joacă!

Eram fiert să-l cunosc pe acest om, pe această legendă, pe această statuie vie. Oamenii din jurul meu nu au nimic extraordinar în ei, sunt oameni obișnuiți, care trag de-o leafă și n-au nimic interesant de spus, necum să aibă în urmă vieți tumultuoase, cum părea să fie cazul lui Bărbătuș.

L-am așteptat pe măreț și la următoarea vizită la Fane, dar Bărbătuș tot n-a apărut. Tot Roxana - soția lui Fănică - își băgase coada și de data asta, dar direct, fără nicio jenă: Fănel vorbise cu Bărbătuș la telefon, vorbise și cu Coca, totul era aranjat, femeia își dăduse acordul, Bărbătuș

trepida de dragul întâlnirii cu băieții (Fane îi zisese și de mine, mă ridicase în slăvi, îmi făcuse un portret de zile mari), dar Roxana a aflat, nu se știe cum, s-a înfuriat pe loc și l-a sunat personal pe Bărbătuș, interzicându-i să calce în casa ei cât e Cocuța lehuza. Că, zicea ea, treaba lui de soț e să stea lângă femeie, nu să umble la băut pe unde apucă. Bărbătuș i-a spus că el nu e soț, iar Roxana s-a enervat la loc și i-a pus în vedere că, dacă nu se poartă ca un tată responsabil, la ea în casă nu mai calcă nici când s-o întoarce Coca la serviciu. Așa că Bărbătuș a înghițit gălușca, a tăcut din gură și-a rămas pe tușă. Cât de amuzat o fi fost el să-și vadă pruncul răsfățat la sân, în timp ce la sânul lui Fănică sugeam noi doi – adică Mircel și cu mine, că Fane nici nu concepe să nu facă pe oaspele – nu știu. Adică știu, că ne-a spus Bărbătuș personal, când a primit în sfârșit permisiunea stăpânei casei să vină și el la jupileriadă:

— Faceți cunoștință! El e Mihăiță, tovarășul meu din copilărie, din Berceni, trăi-ți-ar!

— Mihai Buzea, îmi pare bine!

— Bărbătuș, mânca-ți-aș. Am venit cu ibricelu’.

Nu am priceput boacă, pe moment, despre ce ibricel era vorba său ce sens avea acest mod de prezentare. Dar am intuit, destul de vag, că Bărbătuș era într-adevăr un personaj și că Fănel al meu nu bătuse câmpii; și nu m-am înșelat.

Mircel și cu mine veniserăm cu flori pentru Roxana și cu bomboane pentru fetițe, Bărbătuș venise cu mâna-n fund (de fapt, nu: își adusese ibricelul) și enervase de la bun început toată suflarea femeiască cu propoziția lui despre mirosul casei Roxanei. S-a dus cu ibricelul în bucătărie, iar acolo numai nevastă-mea a schimbat două vorbe cu el, ca la început de cunoștință, c-așa e ea, prea politicoasă ca să-l trateze pe Bărbătuș cum l-au tratat celelalte două doamne, adică cu curul. Bine, chestia e că ele îl știau de mult, pe când a mea abia atunci îl întâlnea. Ca să mă exprim așa, întâlnirea cu legendarul nu i-a produs neveste-mii o impresie pozitivă. Mai mult nu vreau să zic. Se înțelege de

la sine.

— Ce face cu ibricelul ăla în bucătărie?

— Își încălzește vinulețul.

— Ce vinuleț?

— Bărbătuș bea numai vin încălzit, și nu orice vin. Și-l comandă din Franța, de la o sursă de-a lui. Numai de-ăla bea, dar încălzit. La patruzeci de grade, că are el o chestie.

Bărbătuș avea deci o chestie. Curiozitatea mea era deja la cote maxime, dar mi-am ținut-o sub control; știam foarte bine cât de repede îi pot speria pe oameni când mă arăt pe atât de curios pe cât sunt în realitate.

— Da' a venit cu mâna goală, doar cu ibricelul!

— Așa, și?

— Păi, de unde „vinulețul” ăla de care ziceai?

— A! îl ține la mine în garaj. Are damigenuța lui acolo, i-am dat o cheie, poate să-și ia și singur, dacă vrea. Dar acum i-am adus eu sus o carafă de doi litri, i-am pus-o în bucătărie, acoperită frumos, să nu miroasă și să mă futizeze nevastă-mea la cap. Își încălzește el în ibricel cât îi trebuie, se descurcă, e băiat mare.

Aproape că îmi mușcam limba de curios ce eram, am tăcut cu efort, să nu stric totul. Bărbătuș era cineva, într-adevăr. Dar cine? Sau, mai exact, ce?

— Să trăiască băieții, că e coioși, că e voioși! Păi, ce puia mea! Hai noroc!

— Noroc, noroc, noroc!

Noi trei am ciocnit cu câte un Jupiler rece, Bărbătuș a ciocnit cu o cană urâtă, de faianță veche, plină cu vinul lui încălzit. La ibricel. Ibricelul nu se vedea, îl lăsase probabil în bucătărie. Mircel, Fănică și cu mine am luat câte o înghițitură, Bărbătuș a leorpăit ca un scăpat din pușcărie.

— Deci tu ești Mihăiță...

— Eu.

— Fane zice că ești sculă mare!

— Mă laudă. Așa e Fane, mai glumeț din fire, mai soltic... nu sunt mare sculă.

— Da' cum puia mea ești?

— Mică.

Bărbătuș a rămas puțin în tăcere, cu privirea pe mine și cu o figură imobilă. Aproape îl puteam auzi cum gândește, în ritmul lui de cocalar. N-a durat mult, dar o pauză de 15 secunde în care un Bărbătuș te privește fix pare totuși lungă:

— Hai că ești șmecher, ce puia mea! Hai să trăiești! Păi, bem sau ce facem?

— Bem! a ridicat Fane vocea, cumva ușurat că prezentarea a mers bine.

Se temuse și avea dreptate să se teamă, pentru că lucrurile nu erau nici pe departe atât de simple cum păreau. Dar absolut deloc.

Am băut, 'am fumat (numai noi trei; Bărbătuș nu fuma), am povestit, ne-am lăudat fiecare cu nimicurile proprii - ceea ce nu este adevărat: Mircel și cu mine am tăcut ca peștii, de vorbit au vorbit numai Fănel și Bărbătuș. Pe întrecute! Parcă erau nevorbiți de ani de zile, așa se repezeau să trângănească și să se întrerupă unul pe altul, că de la un punct încolo deveniseră greu de urmărit, mai ales după ce băutura a început să-și spună cuvântul.

Dar nu e nimic interesant. Patru bărbați care beau pe balcon există peste tot în lume - și, în orice caz, peste tot în România sau în diasporă. Orice ar spune bețivii la băutură, nu e interesant. Pur și simplu. Nici chiar ei înșiși, când se trezesc din aburii alcoolului, nu mai găsesc amuzante pălăvrăgelile lor zburdalnice - nemaivorbind de faptul că cei mai mulți uită ce-au spus.

Nu și eu, că de Mircel nu garantez. Dar eu n-am uitat nimic, iar tăcerea pe care mi-am impus-o a fost forțată, nu naturală, că până și Fane s-a mirat („Ce-ai, Rembo? Te-a luat berea de cap? Nu te mai ajută limba, tati? Ce taci ca sfântul Sisoe?"), dar știam eu ce știam: Ștefan, Mircea și Mihai erau din aceeași clasă socială, dar Bărbătuș nu era. Asta nu e o situație normală, ca oamenii să se amestece, cel puțin nu la vârsta noastră. Până când înțelegeam care era jocul, menținerea tăcerii era cea mai bună politică. Așa credeam atunci, așa cred și acum. Dar altfel.

Când am ajuns acasă la noi, nevastă-mea îmi spune:

— Ce e cu rucsăcelul tău de tură?

— Ce e cu el?

— Miroase urât.

Nu simțeam nimic, dar eu oricum nu am simțurile așa de ascuțite ca ale ei. L-am mirosit, da, ceva nu era în regulă, dar nu știam ce. L-am ridicat și m-am uitat la fundul rucsăcelului, pe exterior: da. Urme de caca de câine. L-am băgat imediat la muiat, nu înainte de a mă gândi ce se întâmplase, de fapt: la un moment dat trebuie să-l fi dat jos din spinare și să-l fi lăsat pe sol, ca să mă uit pe telefon, la mesajele primite. Și trebuie că l-am așezat acolo unde se ușurase un câine, dar mai demult; cu toate astea, ceva-ceva din fecalele de câine, așa spălate de ploii cum or fi fost, se lipise de fundul rucsăcelului meu negru și frumos. Pe care, atunci când intrasem la Roxana în casă, îl lăsasem în hol, lângă ușa de la intrare, după ce scosesem din el cutiile de bomboane - că buchetul de flori îl adusesem ținut în mână.

— Bărbătuș nu e prost, i-am zis neveste-mii. Avea dreptate!

— Să nu aud nimic de individul ăsta, mi-a răspuns ea. E un porc.

Asta a fost toată seara. Ne-am făcut programul, i-am citit fetei, ne-am culcat, iar a doua zi ar fi trebuit să fie o duminică la fel ca oricare alta, dacă nu m-ar fi sunat Fănică:

— Alo, Rembo?

— Da, Fane, eu. Ce e? Ce-ai vocea asta?

— Vino și ia-l p-ăsta de la mine din garaj!

— Pe cine, mă?

— Pe Mircel, băga-ți-l-ai în cur!

— Pe Mircel? Din garaj? Păi, ce caută la tine în garaj?

— Iar l-a dat nevastă-sa afară din casă, băga-mi-aș puia!

— Și ce caută la tine în garaj?!

— Păi, aici vine la faze de-astea, idiotu'!

— Fane, nu înțeleg nimic! Să fiu nebun dacă pricep ceva!

— Vino încoa' și-ți explic, da' hai odată, că iar îmi face

nebuna scandal!

— Ce nebună?

— Roxana. Vii sau ce faci?

— Bă, nu înțeleg! De ce să vin eu? Ce treabă am eu? Nu are sens ce zici!

— Are, futu-i. Mircel zace la mine în garaj și nu vrea să se ducă la el acasă dacă nu îl duci tu, na!

— Păi, de ce tocmai eu?!

— I-ai picat cu tronc, dracu' știe! Vino încoa' și ia-mi idiotul de pe cap, că am treabă!

— Fane, nu vin. Asta e o tâmpenie. E-o aberație de la cap la coadă!

— Mihaie, te rog frumos. Vino la mine și ajută-mă. Te roagă fratele tău!

— Bine, mă, vin. Stai să iau ceva pe mine.

A trebuit să-i explic soției unde mă duc și de ce, dar și ea, la rândul ei, a rămas cu gura căscată. Ca de obicei la tulburare, cuvintele nu i-au venit în română:

— Bizou, it doesn't add up!

— I know. I'll be quick. Te sun când rezolv, hein?

— Ai grijă de tine!

Nu sunt mai mult de opt minute de mers pe jos între blocul meu și blocul lui Fănel, dar de data aia cred că le-am parcurs mai repede. Mă aștepta în fața scării, m-a dus spre o latură a blocului, unde erau garajele:

— Stai așa să descui.

— Păi, ce, l-ai ținut încuiat înăuntru?

— Ei, asta-i. S-a-ncuiat el singur. I-e frică de nevastă-sa.

Mircel dormea încovrigat pe-o canapea răpciugoasă, pe care Fane o folosește ca rastel de uscat pânzele. S-a trezit imediat ce am intrat noi doi și s-a ridicat în picioare, cu o privire umilă de câine, de ți se făcea rău de milă:

— Gata, mă, ți l-am adus pe Mihăiță. Acum ești băiat bun și te duci acasă, da?

Mircel a dat din cap că da și s-a strecurat pe lângă Fane cu frică, de parcă se aștepta să-și ia una după ceafă. Fănică a ieșit și el, a închis ușa garajului, a încuiat-o, și-a scos telefonul și mi-a arătat pe Google Maps:

— Uite aici stă. Nu faci mult, un sfert de oră. Știi unde e rondul ăla de lângă statuia de bronz, aia cu băiatul și cățelul?

— Îhî.

— Acolo stă, la casele alea. Ia, bagă în memorie și numărul neveste-sii. Să îl ai, la o adică.

— Te sun dup-aia să-mi explici.

— Da, tată. Aici sunt. Îți mulțumesc, Mihaie! Rămân dator!

— Lasă, mă. Hai, să fim sănătoși.

— Ura.

L-am dus pe Mircel până în fața casei și am vrut să-l las acolo, dar i-am văzut ochii și iar mi s-a făcut milă. Am sunat la sonerie:

— Cine e?

— Bonjour, Alexandra! Eu sunt, Mihai, Mihai Buzea. Uite, am venit cu Mircea. Ești bună să deschizi, te rog?

— A, Mihai! Sigur că deschid, numai puțin, că eram la baie.

Asta a fost tot. A coborât, a descuiat ușa, s-a scuzat că era doar în halat, eu i-am zis că nu-i nimic („Asta să fie problema!”), l-a apucat de mână pe Mircel și l-a tras în casă, iar mie mi-a mulțumit și mi-a zis că îi pare rău pentru tot deranjul. Că știe că e o situație penibilă și că ar dori foarte foarte foarte mult să nu se afle nimic despre asta. Și că ea are încredere în mine. Că știe deja că eu sunt un om bun.

Am plecat de la ușa ei simțindu-mă un om bun, da, dar prost ca noaptea.

Papesa

Când m-a sunat Fânică, eram sigur că suna ca să mă invite la altă balconiadă de-ale lui, și nu m-am înșelat. Dar nu mă invita gratis, de data asta – păi, nu-l știu eu pe Fane-al meu, cu combinațiile lui?! Așa a fost de mic copil: „Mihăiță, tu stai în poartă, că ai reflexe”; aiurea! Oricine a jucat fotbal între blocuri știe că a sta în poartă este o pedeapsă, nu o onoare – dar ce era să fac, că Fânică avea minge de piele. Cine venea cu mingea făcea echipele și alegea posturile pe care să joace fiecare, că na, era mingea lui. A, că visul meu era să joc în centru, să fiu creierul echipei și să mi se zică și mie „Dobrin” sau „Gâscanul”, cum i se spunea lui Fănel? Da, era. Dar, cum n-aveam minge de piele, eu rămâneam cu visul, iar Fane păstra puterea, că și-ntre copii e la fel ca-ntre așa-zișii adulți. Ba, de fapt, e și mai rău, că portarii își mai luau și bătaie.

De data asta, Fânică nici nu cerea cine știe ce: să mă duc la Alexandra și s-o bag în ședință. Că – zicea el – lui i se luase de chestia cu dormitul în garaj („Mihăiță, faci ce știi, o dai cum crezi, treaba ta, pe mine nu mă interesează. Că sunt eu băiat bun, dar până la un punct. Te descurci cu ăștia doi, că d-aia ești maestru! Păi, nu ești tu șeful la toate vorbele? Așa, tati. Sun-o acum, stabilește cu ea, pe urmă sună-mă înapoi. Ura, te pupă tata!”), plus că acolo ținea lucrări de mare valoare.

În treacăt fie spus, când am aflat mai târziu de ce i se spunea lui Fane „Trei Garaje”, am înțeles halul în care mă manipulasă. Dar atunci nu știam, cum de fapt nu știam practic nimic din toată istoria asta de tot râsul. Sau de tot plânsul, dacă e să mă gândesc mai bine.

Am sunat-o, mi-a răspuns, i-am zis că avem de vorbit, mi-a spus să vin chiar atunci, că era ziua ei liberă. M-am dus direct. Pe Fane nu l-am sunat înapoi. Lasă!

— Bonjour, Alexandra!

— Zi-mi Alecu, cum îmi zice toată lumea. Am și uitat cum

mă cheamă-n acte și, la drept vorbind, numai bunică-mea îmi mai zicea „Alexandra”, când trăia. Mă rog, mai era și bunică-meu, săracul, da-i mort și el. Cu ce te servesc, Mihai?

— Un ceai de mentă, dacă se poate.

— Nu vrei o bere? Ștefan zicea că ești regele berilor!

— Mai bine un ceai. Avem de vorbit, Alecule.

— Știu. Ți-l fac imediat. O secundă!

Am auzit-o trebăluind prin bucătărie și am privit roată încăperea. Ceva nu era în regulă, nu era deloc în regulă: imigranții nu-și permit asemenea casă, asemenea mobilă și asemenea grădină. Prin ușa-fereastră a livingului vedeam și toată grădina din spate și ochii nu mă pot înșela când e vorba de așa ceva: era îngrijită de o mână de profesionist. Deci familia Mircel nu-și permitea numai bonă la copil și femeie la curățenie, ci și grădinar. E adevărat, și bona, și femeia, și grădinarul erau part-time, cum m-a lămurit Alecu, dar erau! La mine acasă eu eram toate trei, plus multe altele - mai puțin șofer. Ăla era nevastă-mea.

— Cu miere din Ardeni! Îți place?

— Îl beau fără, mersi. Numai să se mai răcească.

— Nu e nicio grabă, Mircea doarme.

Nu am înțeles pe moment ce importanță putea avea un astfel de detaliu absurd, la fel cum - un moment mai târziu - nu am înțeles nici cum putea dormi cineva la ora unu după-amiaza în zi de lucru. Dar neînțelegerile mele abia începeau:

— Uite, Alecule, am să fiu direct. Ce e cu fugitul ăsta de-acasă?

Abia atunci am observat că, în timp ce fusese la bucătărie, Alecu își prinsese părul și-și lungise puțin colțurile ochilor cu creionul, doar așa, o idee - dar se vedea. Se uita drept la mine și-și mușca buza de jos, încetinel, căutându-și cuvintele:

— Mihai... adevărul e că eu... noi... avem probleme. Adică...

N-am ajutat-o. Am lăsat-o să aștepte să fie ajutată în formularea „problemelor”, fără să scot o vorbă. Orice

probleme avea familia Mircel nu erau problemele mele. Atâta lucru am învățat și eu în 50 de ani de viață și de eșecuri pe bandă rulantă.

— Mircea... el... adevărul este că s-a schimbat. El... nu era așa. Eu...

Am tăcut iar, deși era evident că altceva aștepta Alecu de la mine, de la „șeful la toate vorbele” (Fane, Fane... asta nu rămâne așa, pui mic!). Voia s-o ajut, voia să completez, voia să fac pe românul cu ea, s-o întrerup și să ghicesc eu ce nu voia să spună. N-am făcut nici una, nici alta. M-am uitat fără milă cum își ștergea lacrimile care nu existau:

— Înțelege, Mihai?

— Nu.

— Nu mă ajuți deloc, să știi!

— Nu, și nici n-am de gând. Ori îmi spui totul, de la început, ori îmi beau ceiucul și plec.

Exact așa am zis, „ceiucul”. Asta a funcționat: Alecu a zâmbit și a încetat cu mascarada. Și-a trecut palmele peste obraji, a închis ochii, a oftat și-a-ntrebat:

— Ce vrei să știi?

— În primul rând un răspuns direct, Alecule, dar direct, fără figuri: ce vrei tu de la mine?

Abia atunci a ieșit la iveală adevărata Alecu. Știusese că era acolo înăuntru, știusese!

— Să mi-l faci la loc!

— Pe Mircea?

— Da! Să mi-l faci la loc cum era!

— Cum dracu' era?!

— Bărbat! Știu că poți! Sunt sigură că poți! Numai tu poți! Te rog! Plătesc, să știi! Eu... am bani. Adică noi, vreau să spun. Avem bani destui, banii nu-s o problemă.

Zbang! Peste mine, Mihai Buzea, șomer de lux la Bruxelles, dăduse norocul ăl mare: urma să-l fac pe Mircel bărbat la loc, contra cost. Că, da, numai asta făcusem eu toată viețișoara mea. Bravo, Buzea. Te-ai născut cu mâna-n căcat.

— Alecule, o să repet, că așa m-a-nvățat pe mine domnul

maior Corbu. Ca să fii sigur c-a înțeles, repeți! Să repeți nu-i rușine. Deci tu îmi ceri mie să ți-l fac pe Mircea bărbat și ești gata să mă plătești gras pentru asta?

— Da. Numai să-mi spui cât.

— Stai jos, Alecule! N-am terminat discuția. Stai jos și concentrează-te, da?

— La ce să mă concentrez? Ai zis că m-ajuti!

— Tocmai, că n-am zis, dar nu de asta e vorba acum! E vorba că trebuie să îmi explici ca la proști: cum era Mircea înainte?

— A! Păi, cum să fie... normal!

— Normal, normal, da' cum? Că așa, mersi! Toți suntem normali!

Nu aveam nici cea mai vagă idee, când am pronunțat aceste vorbe memorabile, cât de tare urma să le regret mai târziu. Pentru că niciunul nu era „normal”. Nici pe departe! Rar poate spune cineva ceva mai fals de-atât în cel mai curat spirit de bună-credință.

— Mircea era... Mircea... noi doi ne-am iubit foarte mult. Am fost... noi... eu...

De aici începe povestea Alecului, povestea spusă de Alecu în timp ce anormalul de consortu-său dormea în faptul zilei. Dar, însă! Povestea este reconstituită acum de mine, la mai bine de un an și jumătate de când a fost spusă, și nu numai că este reconstituită din memorie, dar este și completată cu ceea ce-am aflat ulterior, de-a lungul perioadei în care m-am scremut cu Mircel, ca să-l fac bărbat („la loc”. Apropo, am reușit). Deci povestea care urmează, deși cât se poate de coerentă așa, scrisă, nu este nici pe departe povestea bălmăjită de Alecu, care era și este o femeie plină de calități, o adevărată personalitate, la drept vorbind, dar fără darul elocinței.

De ce „personalitate”? Pentru că Alecu e o femeie frumoasă, fără nimic special. Înaltă, solidă, pietroasă, cu ochi căprui-închis, cu gene scurte și rare, cu buze arcuite și pline - n-avea o gură de-aia fără buze, cum au toate nebunele -, cu păr castaniu, drept și sănătos, cu sâni mari și plini - pe care îi purta frumos, fără să se cocoșeze de

spinare, cum fac toate nebunele -, cu gât puternic și umeri rotunzi, bine încheiați, fără oase împungărețe. Dar altceva mi-a furat mie ochii de la-nceput: mâinile. Palmele, adică. Degetele, mai exact. Nu era ea vreo proastă care să poarte inele, dar chiar și așa, grosimea și forța degetelor ei erau evidente pentru orice observator - sau cel puțin pentru mine. Și pentru ea.

Știa, era conștientă: își purta unghiile tăiate, nevopsite, curate și deloc țipătoare, tocmai pentru a nu atrage nimănui atenția asupra degetelor ei. Nu vorbesc aiurea: am crescut la coada sapei, dar degetele mele, deși păroase, sunt mai lungi și mai subțiri decât ale Alecului - ceea ce spune multe. Vocea ei ar fi putut fi frumoasă, dacă ar fi știut ce să facă cu ea; dar, în mod clar, habar n-avea. Știa să dea ordine, asta da, la asta își folosea vocea, prin asta și pentru asta și-o formase. Păcat. Cu asemenea voce, Alecu ar fi putut fi foarte femeie, dacă ar fi știut cum să și-o educe la timp. Acum, la cei 40 de ani ai ei, era o simplă voce pe care-o uiți. O voce de Âlecu.

Ei doi se cunoșteau dintotdeauna. Ad litteram: cele două mămici îi născuseră în aceeași zi, la aceeași maternitate. Copiii crescuseră practic împreună, în două vile învecinate din Cotroceni; grădinile lor nici măcar n-aveau gard (existase cândva un gard, dar Alecu nu-l apucase. Fusesse dat jos înainte de primele ei amintiri). Tatăl Alecului fusese procuror, iar al lui Mircel general de Securitate, așa că nu prea dăduseră pe-acasă, nici unul, nici altul, iar cele două mame îi crescuseră cumva la comun (ajutate, desigur, de „personal”, adică de cele două bone. În timp, rămăsese una singură, că nu era nevoie de două: unde era Mircel, era și Alecu - și invers). Mama lui Alecu avea studii superioare, știa franceza și engleza, se pregătise să devină profesoară, dar nu profesase niciodată, pentru că tovarășul procuror nu îi dăduse voie să iasă din casă și să se ducă la muncă („Bărbatu-i bărbat și femeia femeie!”); Alecu o descria ca pe o femeie bună, foarte împrăștiată și visătoare, care cânta frumos și îi învăța poezii (avea, zicea Alecu, o memorie extraordinară). Mama lui Mircel nu avea

studii, era însă o femeie de-o frumusețe ieșită din comun, ceva de domeniul fantasticului („Cu ea seamănă Mircea al meu!"). Și ea cânta, dar cântece simple, populare, aduse de la ea din sat, cu multe cuvinte pe care copiii nu le înțelegeau, că nu erau din limba literară. Alecu zicea că cele mai puternice amintiri cu soacră-sa le are de când era mică și îi pieptăna părul lung și blond, iar femeia cânta, încet, melodii ciudate, lungi, monotone și îngânate, pe care Alecu nu le-a regăsit nicăieri mai târziu, oricât a căutat pe site-urile specializate. Școala din cartierul lor era o școală bună, elitistă, iar Alecu nu are niciun fel de amintire urâtă despre anii lor de generală: nimeni nu-l caftea pe Mircel, nimeni nu-i ridica ei fusta ca să-i vadă chiloții. Au stat în aceeași bancă până la sfârșitul clasei a opta. Nu s-au certat, nu se certau niciodată; ea, cel puțin, nu ținea minte așa ceva. A fost o premiantă obișnuită, foarte ambițioasă, care nu admitea să nu fie prima la toate materiile. S-a despărțit (vorba vine) de Mircel abia la liceu, pentru că el s-a dus la un liceu de fete, iar ea la unul foarte bun, unde se lucra la greu la matematică.

Mircel, pe de altă parte, a fost un elev mediocru, pe care nu-l lăsa niciun profesor corigent, având în vedere funcția lui taică-său. Ar fi trecut prin școală ca găscă prin apă dacă nu se năștea cu un dar, cu o dăruire (nemeritată - nota mea): avea talent la limbi. Încă de mic copil, de la el din curte (de fapt, din cele două curți), Mircel se exprima cu o uluitoare ușurință în engleză, franceză și sârbă, iar la spus poezii nu-l întrecea nimeni din toată școala - deși era total incapabil să scrie un „comentariu" pentru vreo poezie. De la televizor a învățat bulgara fără să-și bată capul, iar din revistele aduse de taică-său (de „t'aș ge'al" - nota mea), germana și italiana. După Revoluție a deprins și spaniola ca pe apă, din seriarele TV, dar la fel au făcut alte milioane de români, așa că asta n-ar fi vreo ispravă, numai că Mircel a învățat singur s-o și scrie, la fel cum învățase și în celelalte limbi, mai puțin în bulgară și-n sârbă (pe astea doar le vorbea). La liceu s-a cam plictisit, că n-aveau profesorii ce-l învăța, plus că nici n-aveau pronunția lui;

cum ar fi putut s-o aibă? Pe Mircel îl plimba taică-său toată vara prin Europa, dar nu-l plimba singur: soacra Alecului și Alecu erau cu ei, cu Mircel și cu dom' general (că, na, Revoluția fusese și ea bună la ceva), în timp ce mama Alecului și domnul procuror rămâneau acasă, mai exact acase. Și la facultate s-a plictisit Mircel, dar superiorii lui taică-său s-au gândit să nu piardă* ocazia care li se oferea pe tavă, așa că, încet-încet, mai întâi neoficial, Mircel a început să predea într-unul din institutele lor, acolo unde erau instruite viitoarele cadre operative. După facultate, angajarea lui a fost o simplă formalitate. Cinci ani a fost Mircel profesor, cel mai tânăr profesor din istoria institutului. Foștii lui studenți zic că și cel mai bun. Cel puțin așa susținea Alecu, eu n-am de unde să știu. La 27 de ani a venit și următorul pas al carierei, adică mutarea la Bruxelles, în gura lupului. Pe Mircel nu l-a mâncat niciun lup. A avut Alecu grijă de asta. Iar ea? Banal: facultate de top în România, imediat după - angajată la Ministerul de Externe, iar la 27 de ani făcută pachet și trimisă la Bruxelles, la Comisie. Zece ani mai târziu, Alecu tot acolo era, dar șefă mare sau mai exact mijlocie, după propria ei afirmație. Căsătoria o făcuseră în țară, dar Arina se născuse la Bruxelles. Erau o familie absolut obișnuită, numai că standardul lor de viață era neobișnuit de ridicat; pe scurt, o duceau mai mult decât foarte bine, doar că erau destul de izolați social (rigorile profesiei!), în afară de familia Fănel, nu frecventau pe nimeni din diaspora, și în niciun caz pe unul ca Bărbătuș. Roxana și Alecu s-au cunoscut la Comisie, dar nu s-au apropiat prea mult una de alta (erau în departamente diferite), până când au descoperit că soții lor se știau de mici, de la clubul de șah (asta da, e veridic: acolo între blocuri se juca și șah pe bani, iar Fănică al meu îi lefterea pe toți țiganii. Veneau țiganii din Lamotești, cu gura mare și plini de fițe, și plecau decavați, că bătea Fane la ei ca la fasole. Și șahul nu e fotbal, să trișezi, să dai la gioale, să faci șucăr: ai luat mat, gata! Lași acolo banul și te ridici de la masă. Să între altul mai bun! Fane era generos cu noi, amicii lui de la

fotbal, că tot noi făceam și pe paznicii: țiganii veneau cu cârdul să-și ia de la el bătaie, nu venea vreunul singur, că nu face parte din cultura lor să umbli singur).

Toate erau bune și frumoase: Mircel predă (învățase și neerlandeza între timp, ceea ce unui om obișnuit îi ia 30 de ani, pe puțin), Alecu făcea carieră (șefia i se potrivea ca o mânășă, dar și muncea pe brânci), Arina se dezvoltă minunat (moștenise fizicul lui Mircel și caracterul lui Alecu: nimeni nu rezista ochișorilor ei albaștri-cer), dar patru evenimente au avut loc în succesiune rapidă și le-au dat viața peste cap. În primul rând, s-au mutat din chiria modestă în care stătuseră până atunci în vila cu grădină în care locuiau acum. În al doilea rând, cei patru părinți au murit unul după altul. În al treilea rând, Arina a început grădinița. Iar în al patrulea rând, în existența lor a apărut fenomenalul Bărbătuș.

Nu au avut parte de niciun red flag, zicea Alecu. Socrul ei, un monument de încăpățănare (și de curaj, așa adăuga eu, dar nu m-a-ntrebat nimeni nimic), s-a pus în mișcare ca un tanc după ce-a aflat că are cancer: a vândut ambele vile din Cotroceni (adică și pe-a procurorului, care n-a avut obiecții), a pus toate actele în ordine - n-a fost greu deloc, că oricum el era un maniac al ordinii -, a venit la Bruxelles și a umblat la zeci de vizionări, până le-a ales „copiilor” o casă. Adică pe cea în care-mi beam eu ceaiul fără miere. Că el, zicea, nu concepe ca nepoata lui să crească la bloc. Ce, n-au fost ei doi - Alecu și Mircel - fericiți acolo în Cotroceni, în curțile și grădinile părinților? De ce să nu aibă și nepoțica lui parte de aceeași fericire? Alecu a obiectat, dar nu prea mult („De unde atâția bani, dom' general?”), iar Mircel n-a obiectat deloc. În fața lui tac-su? N-o făcuse niciodată. După ce i-a văzut instalați în casă nouă și le-a ales el oamenii „la ajutor” (adică femeia de la curățenie și grădinarul, că bonă aveau deja), socrul lui Alecu s-a întors în România ca să moară împăcat, „fără să fie dator la nimeni” (era vorba lui), dar n-a murit el, ci cuscru-său. Tatăl lui Alecu s-a stins fulgerător, „fără preaviz” (cum a precizat Alecu, de parcă eu eram tâmpit),

apoi s-au dus și t'aș ge'al, apoi mama lui Alecu, iar mama lui Mircel a fost foarte ocupată în acele luni, că ea singură s-a muncit să-i îngroape pe toți; „copiii” aveau cariere la Bruxelles, nu puteau veni în țară pentru asemenea fleacuri. După ce-a terminat cu toate câte sunt de făcut la morți, mama lui Mircel a stat cu ei o vreme, în casa cea mare, că era loc destul, și a avut grijă de toți. Arinei i-a zis spuză de povești (fetița își adora bunica), pe Mircel îl dăscălea ce să facă și ce să nu facă după ce-o muri și ea, iar cu Alecu a pus la cale toată averea, tot ce rămăsese în urma celor două familii, agoniseala de-o viață. Așa a aflat Alecu despre proprietățile din România care urmau să-i revină ei: nici generalul și nici procurorul nu fuseseră niște fraieri în privința banilor, așa că-și investiseră pensiile lor lungi și grase în cumpărături de apartamente și terenuri, bașca banii lichizi, transformați de mult în euro, care urmau să ajungă la „copii” fără să aibă fiscul habar de ei. Pe scurt, Alecu a aflat că urma să fie o femeie bogată, care putea să nu mai muncească niciodată („Ce femeie a fost soacră-mea, Mihai! Ce femeie!”). Dar a făcut o greșală. I-a spus și lui Mircel, deși propria lui mamă nu-i suflase un cuvânt și îi pusese în vedere și lui Alecu să-și țină gura față de el, dar ea („Proastă am fost că n-am ascultat-o, proas-tă!”) i-a povestit tot. E adevărat, nu atunci, ci după ce soacră-sa s-a întors în România, s-a dus la ea în sat și acolo s-a „gătit” de moarte, care a și venit la timp la rendez-vous, ca o moarte bună și corectă ce era (mama lui Mircel a murit în somn, iar când au pus-o în copârșeu s-a mirat tot satul de cât de bine îi stătea: „Tulai, faină-i moarta nost'ă!”). „Copiii” erau, evident, la Bruxelles.

Dar lui Mircel i-a pierit pofta. De muncă, de mâncare, de somn, de nevastă, de copil, de orice. După ce și-a dus o vreme starea pe picioare, și-a oferit pur și simplu demisia și s-a instalat la el în grădină, fumând (el, care nu fumase până atunci decât de fiță). Așa l-a găsit Fane la o vizită, că ei doi obișnuiau să se viziteze des, și l-a invitat la încă o băută pe balcon, cu promisiunea c-o să-i prezinte un băiat de zahăr, „cu care te strici de răs, să-nnebunesc!”. Băiatul

de zahăr l-a făcut într-adevăr să râdă pe Mircel, dar râsul s-a transformat în admirație și admirația în maimuțăreală, adică în imitație, iar Mircel a început să bea „vinuleț”. Mai întâi așezat, ca omul. O sticlă pe seară, la televizor, cu Alecu, după ce-o culcau pe Arina. După care două: una cât era cu el Alecu, alta după ce ea se ducea la somn. După care trei. După care patru, iar ziua îl prindea treaz, adică nu treaz, ci nedormit. Alecu n-a zis nimic o vreme („Păi, n-am zis, Mihai, că eu înțelegeam. O femeie ca soacră-mea...”) și n-ar fi zis poate niciodată, dacă Mircel n-ar fi început să-l sune pe Fane ca să-l întrebe când mai organizează câte o „întâlnire”. Fănică al meu, fericit că are succes ca gazdă, s-a certat ca un zeu cu Roxana și a continuat să invite ambele familii, adică și familia Mircel, dar și pe Bărbătuș cu Coca. Roxana nu avea nimic cu noua nevastă fără acte a eroului, ba chiar o respecta (tot la Comisie lucra și Coca), dar pe Bărbătuș n-avea ochi să-l vadă. Și încă în casa ei! Da, au fost tensiuni mari acolo, din câte povestea Alecu.

Doar că la Fane pe balcon Mircel bea bere Jupiler, cum făcuse întotdeauna de când bea cu Fănică al meu. Bea bere și îl admira în tăcere pe marele Bărbătuș, cu ibricelul lui („Se uita la el ca la soare, Mihai, crede-mă, doar nu-s nebună! îl privea cu gura deschisă, de nici n-aș fi crezut dacă nu mă chema Roxana să-mi arate, că e un loc în bucătărie de unde se vede tot balconul! Și să-l fi auzit cum râdea la glumele alea de țopârlan! Râdea chițait, el, care fusese întotdeauna așa serios și retras! Dar și atunci l-am lăsat în pace. Nu i-am zis nimic, pe cuvânt!”). De la Fane, Mircel pleca treaz, foarte vesel, dar atâta tot, exact cum obișnuia să plece și înainte de apariția lui Bărbătuș; însă, odată ajuns acasă, intra ca de obicei în sticlele lui cu vin, iar combinația îi venea invariabil de hac („Da’ ce făcea, Alecule?” „Începea să zbiere în creierii nopții, asta făcea! Mircea, el, care toată viața lui nu ridicase vocea la nimeni!” „La tine țipa?” „Nu la mine, urla așa, în general, înjurături în buclă, de parcă era dement! Chestia e că-mi trezea copilul! Arina a avut de mică un somn perfect, un

somn de îngerăș, și îți dai seama ce era pe mine când îmi auzeam fetița plângând de frică și cum mă striga, mama, mama, ia-mă de-aici, mama, ia-mă-n brațe, mama! Am încercat să vorbesc cu el, am dat în el, l-am plesnit, am tipat la el de parcă eram eu nebună, dar nimic nu-l potolea. Nimic!")". Până când, într-o noapte de-asta, Alecu l-a dat afară și-a-ncuiat ușa după el. Mircel, în stradă, s-a oprit instantaneu din vocalize. Atunci a fost prima dată când a dormit în garaj la Fane: l-a dat nevastă-sa afară, da, dar cu tot cu telefon și portofel, că s-a gândit să aibă ce arăta bețivul la poliție, dacă l-ar fi săltat din drum. N-a fost cazul: cu voce aparent normală, Mircel a sunat la Fane și l-a rugat să-l lase să doarmă în garaj. Fănel a coborât cu ochii cârpiți de somn, l-a parcat pe maniac și s-a dus înapoi la culcare, „dar problema nașpa, Mihai, a început a doua zi, când Mircea nu a vrut să vină acasă decât adus de Bărbătuș ăla”. „Și Bărbătuș l-a adus?” „Da, l-a adus. A venit cu mașina la Ștefan, l-a luat pe Mircea și l-a adus. Dar stai să vezi...”

Prima dată, Alecu i-a mulțumit lui Bărbătuș, și-a primit bărbatul acasă și l-a culcat. După ce l-a văzut renăscut, câteva zile mai târziu, a avut ea grijă să-i frece ridichea, dar Mircel a îndurat totul fără niciun sunet, părând extrem de rușinat de ceea ce făcuse. Și Alecu a crezut că familia ei a depășit momentul. Dar, la următoarea băută de la Fănică, povestea s-a repetat, cu singura diferență că Bărbătuș a cerut pur și simplu bani, în dimineata de după, când i l-a livrat pe Mircel la ușa casei („Păi, cum facem, pisoi, că vrea și gura mea o fripturică?”). Lui Alecu nu i-a venit să creadă că un astfel de om are tupeul să-i spună ei „pisoi” și că-i cere bani, dar mai cu seamă că nu e mulțumit cu cât primise și i-a precizat și suma („Păi, cine-mi dă mie cărniță de bănuții ăștia, româncuța mea frumoasă? Dă și tu cât treb’e, că io-s băiat de restaurant, băiat elegant! Doar nu vrei să umble vorba că nu știi ce!”). Așa a ajuns viața lui Alecu un coșmar. Pentru că, din anumite motive, Fane nu și-a încetat invitațiile, chiar dacă le-a rărit serios, iar Alecu nu-și permitea să le refuze. Eu,

atunci, nu vedeam de ce, nu vedeam motivul: dacă de la „reuniunile” lui Fane începeau toate dramele, atunci să nu se ducă și gata! Așa au crezut și ăia de pe Titanic. Așa e când vezi doar vârful și nu te duce mintea la ce-i dedesubt. Pe mine, unul, nu m-a dus.

S-a oprit și m-a privit net, direct. Eu mă uitam la ea și așteptam să mai spună ceva, dar m-am prins că Alecu m-aștepta ea pe mine:

— Și ce vrei să fac eu?

— Să-mi rezolvi bărbatul. E un bărbat bun. Îl vreau înapoi, îl vreau cum era.

— În primul rând, Alecule: de ce eu?

— Pentru că tu ai spart gheața. Nu l-a mai chemat p-ăla, te-a chemat pe tine.

— Nu e același lucru?

— Nu e deloc același lucru! În tine am încredere!

Tu poți, numai să vrei!

— Eu pot? Numai să vreau?! Da' ia stai: de ce ai tu încredere în mine?

— Am... stat de vorbă. Acolo, în bucătărie. Femeile... vorbesc. Și pe urmă, după aia... am făcut cercetări. Tu... tu, adică tu... tu poți să-l faci bine pe Mircea al meu!

— De ce eu? De ce... adică de ce? Eu pot... de ce pot eu, că nu-nțeleg!

Alecu a izbucnit deodată, cu voce subțiată de furie, rușine și frică:

— Pentru c-ai fost alcoolic, de-aia!

Nu m-așteptasem. N-o văzusem p-asta venind. Eram făcut marț. Începeam să întrevăd ce era în mintea lui Alecu:

— Aha... stai așa, stai puțin. Doamnă, tu vrei să zici că... eu sunt omul potrivit... pentru c-am trecut prin asta?

— Da. Ai trecut și-ai ieșit la liman. Ajută-l și pe Mircea să scape din necaz!

Era clar cât știa Alecu despre alcoolism. Auzi, „ajută-l”! Alcoolicii și ajutorul!

Dar mă puteam gândi. În fond, ce aveam de pierdut dacă mă gândeam câteva minute? Am pierdut eu 20 de ani prin

negândire, ce mai contau trei minute de gândire, mai ales că nici măcar nu eram obligat să gândesc pe gratis?

— Alecule, ia adă berea aia.

— Care bere?

— Aia de care ziceai. Înainte de ceai. Adu-o aici, dar fără pahar, și lasă-mă să cujet oleacă.

— Imediat.

— Nu te grăbi. Sunt OK.

A plecat spre bucătărie, iar eu m-am lăsat pe spate în fotoliu. M-am mai uitat o dată prin cameră, lent, la obiecte, la mobile, la podea, la draperii, la aparatura electronică. Eram ca un spărgător care își estimează lovitura. Da, acolo erau bani serioși, bani greuceni, nu bani-surcele, ca în mica mea lume literară. Se putea lucra frumos, dacă nu mă precipitam și dacă nu făceam greșeli. Mă rog, nu greșeli mari, că în treaba asta greșelile sunt absolut inevitabile: oamenii nu sunt aplicații pe telefon. Până și alea mai dau gherle uneori, dar un biet creier omenesc ca al meu?

— Poftim. Poloneză. Ți place?

— Da, dar de unde știi?

— Am săpat puțin, doar ți-am zis. Oricum, nu ești secretos, n-am căutat mult.

Mi-a venit să râd. Parcă era nevastă-mea. Femeile rămân copii toată viața lor.

— Auzi, Alecule, dar cum vrei să fie Mircea după ce termin eu cu el?

— Ca înainte.

— Exact asta nu se poate. Când bagi un alcoolic în program, scoți o cu totul altă persoană și niciodată pe cel care era înainte să cadă în patima substanței.

— Și cum o să fie Mircea la final?

— Nu știu. N-am de unde să știu. Dar, dacă reușesc – că nici asta n-am de unde să știu –, tu scapi de coșmar. N-o să mai fie niciun fel de urlete în fapt de noapte și niciun fel de Bărbătuș care să te șantajeze.

— Garantezi pentru asta? Mihai, pui tu pe masă cuvântul tău?

— Da. Dar exact în termenii ăștia! Nu vreau să-ți

imaginezi vreun paradis regăsit, cu Mircel întors înapoi în timp! Nimeni, niciodată, nu s-a întors înapoi acolo.

— Dacă așa zici tu, atunci merg pe mâna ta. Ce Dumnezeu aş putea să fac?

— Și încă "ceva: o să dureze mult timp!

— Cât?

— Ani. Un an, un an jumate, în cel mai bun caz.

— Vorbești serios?

— Cât se poate de serios. Tu ce credeai, Alecule?

— Credeam... că... eu... nu mai contează. Și cât o să coste?

— Nu ziceai că banii nu sunt o problemă?

— Ba da, scuză-mă!

— Nu am pentru ce să te scuz, Alecule. Habar n-am cât o să coste, având în vedere că nu am nici cea mai vagă idee despre cum urmează să procedez. Nimic, zero, nada! Am nevoie de timp de gândire, de un plan, de niște pași. Înțelegi?

— Nu prea, dar am încredere. Adevărul e că... pot să fiu sinceră cu tine?

— Până acum n-ai fost?

— Ba da, ai dreptate. Adevărul e că sunt disperată. Nu mai știu ce să fac!

— Alecule, dacă nu mai e altceva, eu am plecat.

— Vrei să-ți dau restul de beri pentru acasă? Am luat un pachet de patru, cum mi-a zis Ștefan.

— Mare dobitoc! Fănică, Fănică... Alecule, simpatic mi-e băiatul ăsta!

— Te conduc. Ți le pun într-o sacoșă, bine?

— Nu le vreau.

— Și eu ce să fac cu ele? Mircea nu bea așa ceva! Și, oricum... din partea mea, asta ar mai lipsi!

— Le ții acolo. Când vin data viitoare la tine, vin cu un plan de acțiune, iar tu mă mai servești cu una. OK?

— Și cu celelalte două ce fac?

— Le vine și lor rândul. Ești încă tânără. Cât ai? 35?

— 40, doar ți-am zis. Dar mulțumesc, ești drăguț.

— Pa, Alecule. O să-ți dau un telefon, doar că nu știu

când. Eu gândesc mai lent ca alți oameni. Dar gândesc, dacă e nevoie. Ai încredere!

— Pa, Mihai. Și mulțumesc mult de tot!

La nici trei săptămâni de la discuția asta, am fost sunat de Fane să vin să-l iau pe Mircel de la el din garaj.

Lumea

Aveam nevoie de un plan și nu-mi venea nimic în minte. Așa că m-am suit în metrou, am coborât la Gare du Midi, am luat de acolo Thalysul și-am coborât în Gare du Nord”. Eram la doi pași de stația Louis Blanc, de unde aveam linie directă spre Porte de la Villette, însă din păcate nici eu nu-s mai sănătos la cap decât nenorocitul de Mircel, așa că m-am trambalat până la părculețul de la Sacré-Cœur și acolo m-am fâțâit aiurea pe rue Utrillo și rue Albert, făcând suferință, iar după ce mi-am șters mucii imaginari și mi-a revenit pulsul la normal, m-am suit frumușel în metrou, am schimbat la Stalingrad și-am coborât unde aveam treabă, că destul frecasem menta aiurea. Mă rog, mă încadram perfect în bugetul de timp, că așa fac de fiecare dată când mă duc la Paris. Îmi bugetez prostia, ca să nu intru dracului în vreo criză de timp și să mă-ntorc de-acolo cu treaba nefăcută, că biletele de Thalys nu se plătesc cu nuci. Și chiar dacă s-ar plăti: de unde nuci la unul ca mine?

„Opoziția este creierul de rezervă al statului”, a scris cândva cineva, nu știu cine (un om deștept!); avea dreptate. De-aia statele cu un singur creier se duc de râpă frumușel, cum s-a dus mai întâi România lui Nea Nicu și apoi cea a lui Nea Nelu. Cei doi caraghioși au avut orbul găinilor, nu zic, dar eu am studiat problema cu grijă mare-mare și-am tras concluziile, numai că eu nu sunt un stat, sunt doar un scriitor oarecare. Adică sunt un fel de stat în stat cu tot cu creier de rezervă, pe care-l țin la Paris, să nu se prindă nevastă-mea, c-atâta mi-ar trebui! Și așa îmi face zile fripte când îmi activez creierul, că numai ăla știe să scrie (dar funcționează strict pe bază de bere), însă, dacă ar afla și de cel de-al doilea, de ăsta care știe să facă planuri, mi-ar arăta ușa. Nu-mi pot permite una ca asta. Așa că, ori de câte ori am pe cap ceva serios, vin aici, la Paris, unde lucrurile se așază de la sine, numai să le dau timp. Singura chestie este că nu pot să intru direct în

treabă, imediat cum ajung: întâi de toate trebuie să îmi plâng de milă ca milogii și abia apoi sunt bun de acțiune. Ca să fie clar, recurg la o comparație: când praticanții de yoga vor să gândească, să se concentreze la o decizie importantă, se așază în lotus. Praticanții de arte marțiale recurg la seiza. Efectul e cam același. Pe începători îi doare de-i ia mama dracului, apoi durerea trece în amorteală, iar din amorteala picioarelor creierul trece în modulul de gândire limpede, simplificată, fără paraziți. Și atunci omul ăla poate lua o decizie bună - sau nu, că și norocul are un cuvânt de spus, dar el speră că a căzut peste hotărârea corectă. Așa fac și eu: mă flendur la început pe străduțele alea din Montmartre, pe unde am plimbat-o pe nemernica aia acum aproape un sfert de secol, mă uit ca vaca la ferestrele chițimiilor unde am făcut dragoste cu ea, îmi amintesc sunetul râsetelor ei, cel al plânsetelor, mirosul pielii, atingerea aerului rece care intra pe geam diminețile, gălăgia camionetelor de aprovizionare, discuțiile strigate în arabă care se auzeau de-afară, aburii ceaiului de dimineață, gustul buzelor ei când mă săruta de „la revedere” (că trebuia să se întoarcă acasă înainte să vină bărbate-său de la muncă), starea mea de prostrație de după ce pleca, hălăduitul fără țință pe străduțe care dura toată ziua (după ce venea la mine nu mai eram bun de nimic o zi întreagă, uneori două, dacă mă și îmbătăm seara), plus fel și fel de alte amănunte pe care prefer să le las nerăscolite, că acum nu mai interesează pe nimeni, iar mie-mi face rău sertărașul cela, dacă-l deschid. Dar, după ce bifez partea asta de ritual parizian, îmi revin încet-încet și intru în cealaltă stare. După ce intru, orașul și cu mine fuzionăm într-o ființă nouă, temporară și extrem de eficientă. Abia atunci se justifică într-adevăr banii dați pe biletele de tren și pe cele trei croasante ale zilei.

Din La Villette am luat-o pe aleea de lângă parc pân-am dat de podul de peste Canal și acolo am cotit-o la dreapta, ca să țin cheiul. Încă nu venise multă lume, măcar că era o zi călduroasă, dar erau deja tinerii năstrușnici, musulmanii care se scăldau în Canal, cu sărituri care mai de care, ca

să-i vadă fetele și să-i admire (nu era deocamdată nicio fată, dar ei exersau din vreme, că erau plini de energie). M-am fâțâit, m-am sucit, m-am învârtit, dar nu am găsit – spre surprinderea mea – ce căutam. Ideea, scăpărarea, iluminarea, creierul secret sau mai exact activarea creierului secret – nu erau acolo, nu încă. Am ochit un loc destul de departe de pod, mai precis undeva lângă pasarela pietonală, și am stat cuminte la umbră, așteptând să se adune lumea. Și lumea s-a adunat, pe măsură ce se făcea tot mai cald. Parizienii, adică. Oamenii care duc orașul meu în spate. Săraci, dar veseli. Îi servesc pe turiști și trăiesc de pe urma lor, dar eu știu foarte bine al cui este orașul meu: al lor, nu al turiștilor. Turiștii sunt o hoardă tembelă, care nu știe nimic despre nimic, doar sparge aiurea bani scumpi, bani muniți, bani grei, și mai și mulțumește pentru asta. Oamenii mei nu-s proști: le iau banii turiștilor și le zâmbesc în față, dorindu-le în același timp o moarte cât mai veselă, că oricum ei nu ies în pagubă: vin alții. Turiștii-s fără număr, dar Parisul e doar unul. Monopol!

Pe la prânz era deja frumos. Lumea și-a întins păturile pe iarbă, unii la umbră, alții la soare, copiii se alergau, fetele se ungeau cu loțiune de protecție, maturii mâncau și beau ce-și aduseseră, tinerii le strigau pe fete să vină la scaldă (ele se făceau că n-aud, mândrele, dar chicoteau între ele de numa-numa), bătrânii jucau pétanque, bătrânele jucau belotă, iar eu supravegheam întreaga operațiune. Nu aveam niciun gând, dar nu-mi făceam griji. Știam că ideea avea să vină, la momentul potrivit. Doar eram la Paris! Nu mă lăsa ea, sprintena. N-avea cum!

Dar timpul trecea și nu se întâmpla nimic. Priveam, savuram spectacolul lumii, așteptam. Nu mă grăbeam nicăieri, totuși în mine creștea încet o umbră de neliniște: toate bune și frumoase, dar cu idiotul de Mircel ce fac? Soluția ar fi trebuit să vină, dar nu venea. Ceva nu era în regulă. Poate nu o așteptam eu unde trebuia? La asta nu mă gândisem. Mi-am terminat și al doilea croasant, am luat un gât de apă din sticluță, m-am ridicat și-am plecat

agale în lungul Canalului. Poate că tot în picioarele mele fermecate stătea răspunsul la întrebare, mai știi păcatele? Ele, dragele, m-au scos totdeauna din belea. Și de data asta urmau să mă scoată, eram sigur de asta, și am avut dreptate. Am mers încetinel și am trecut tot încetinel de confluența cu celălalt canal, cu Saint-Denis, și am ținut-o tot pe partea stângă, pe cheiul Loarei, nu știu de ce (de obicei merg pe dreapta, dar acum așa mi-a venit), pășind atent și foarte lent, de ziceai că-s un flamingo ce rămă prin nămol. Dar rămam degeaba: mut rămânea creierul de rezervă al creierului meu de rezervă. N-aș zice că începeam să disper, dar începeam să mă îngrijorez, asta mi-era clar; pe măsură ce canalul Saint-Martin se apropia de Sena, lumea rămânea în urmă, pas cu pas, și se apropia celălalt Paris, Parisul tolmăcilor, Parisul turiștilor. Ce să caut eu acolo? Păi, mai bine pierdeam banii la păcănele, decât să-i irotesc degeaba pe biletele de tren... dar am simțit-o cum vine, ca o boare, și-am intrat imediat în părculețul Valmy, cel micuț de lângă apă. Erau acolo niște adolescenți care se hlizeau cu energizante și țigări, dar au plecat. M-am așezat pe o bancă. Totul a decurs cum scrie la carte. Planul s-a alcătuit practic de la sine. Tot ce aveam eu de făcut, din acel moment, era să nu uit niciun detaliu (îmbătrânesc, nu mai am memoria de altădată!) și să mă țin de el punct cu punct, indiferent de cine ce-o zice. De asta eram sigur că sunt în stare: de când mă știu mi-a plăcut să mă cert cu oamenii. Pacea nu este pentru cei ca mine. Dă-mi pace și mă oflesc. Dă-mi un conflict și înfloresc ca un deșert arab!

Iar conflict aveam, ba chiar cu asupra de măsură. După ce m-am întors la Bruxelles, am sunat-o pe Alecu și i-am zis că vreau să vin s-o văd, să discutăm problema, dar să fie și Mircel de față. I-am zis clar („Alecule, asta e treabă serioasă! Așa ceva nu se improvizează. Aici nu ne jucăm! Plus că banii-s ai tăi”).

M-am dus la ei după vreo câteva zile, dar spre după-amiaza târziu, să-i las timp Mircelului să-și facă somnicul de frumusețe. Era deja dezmeticit când am sunat la ușă, îl

băgase Alecu probabil în viteză:

— Bună, Mihai! Poftim, intră.

M-a pupat pe amândoi obraji. Asta cu pupatul era nouă, am devenit foarte atent.

— Salut, Mircea.

Am dat mâna.

— Alecule, să lăsăm preludiile deoparte, că suntem oameni serioși. Aduci berea aia?

— Imediat.

A primit și Mircel un pahar de apă, ca să-și amintească de problema lui, iar Alecu a rămas pe sec. Am luat un gât prelung direct din sticlă, apoi am trecut la subiect:

— Unu: băutele de la Fane continuă ca și până acum.

— Excluz!

— Doi: se mută de sâmbătă pe vineri. Orele șapte seara precis.

— Asta e decizia Roxanei, că e casa ei!

— Trei: Mircea vine cu mine la plimbare în fiecare sâmbătă și duminică. Fără scuze gen vreme urâtă, ploaie, oboseală, mahmureală, răceală sau orice. Plimbări lungi prin Wemmel și prin pădure.

— Mircea nu e obișnuit cu mersul pe jos! Noi ne-am obișnuit să mergem cu mașina.

— „Voi” nu existați atâta timp cât Mircea e cu mine și face ce-i spun eu, în cadrul programului. Sunteți „voi” până vin să-l iau de la ușă și după ce ți-l aduc înapoi, între timp, tu ai timpul tău și îl umpli cum crezi că e mai bine, iar Mircea face exact ce-i zic eu să facă... atât cât poate, fizic.

— El nu e obișnuit să i se comande!

— Ba este, Alecule! Și nu am terminat încă: atunci când e pregătit, Mircea vine cu mine la sală și la bazin. La piscină, adică. Aici, la Nereus.

— La ce sală?

— De antrenament. BJJ. Un fel de lupte, doar că puțin mai speciale.

— În niciun caz! Mircea e foarte sensibil și nu știe să înoate!

— Patru: când voi avea treabă prin Paris, Mircea vine cu mine. Zi-lumină. Plecăm dimineața cu trenul și venim seara târziu. Tu plătești tot.

— Gata? Ai terminat? Am și eu câte ceva de spus!

— Cinci: la fiecare trei luni îți prezint un bilanț de etapă. În funcție de cât am progresat cu el, îți zic câți bani ai să-mi dai. Dar, ca să nu simt că pierd timpul degeaba până atunci, uite cum facem: tu plătești abonamentele lunare de sală și de bazin și pentru Mircea, dar și pentru mine, iar în plus - atenție! —, pentru fiecare kilometru planificat de plimbare pe care Mircea refuză să-l facă, în Wemmel sau în păduri, îmi dai cinci euro. Am zis că facem sâmbătă zece kilometri prin pădure și Mircea nu mai vrea să meargă după șase? Hop, tu îmi dai 20 de euro, amendă pentru lenea lui, plus decontul taxiului cu care ți-l aduc acasă.

— Asta-i tot?

— Ultimul lucru, dar ăsta e pe gratis: Bărbătuș să fie invitat de fiecare dată. Cu sau fără Coca, nu mă interesează, cu sau fără bebe, nu mă interesează. El să fie acolo, fie că Roxana face mutre sau nu face!

— E casa ei! Cum să-i zic eu pe cine să invite la ea în casă?! Ea este la ea a-ca-să, pentru numele lui Dumnezeu! Mihai, tu n-o cunoști pe Roxana!

— Corect. Dar tu o cunoști. Tu personal discuți cu ea și îi explici condițiile mele, nu eu. Oi fi făcut tu săpături despre mine, Alecule, dar am făcut și eu despre tine. N-am uitat nimic din meseria de reporter și nici pe foștii mei colegi nu i-am uitat. M-au ajutat, au fost băieți buni... mă rog, a trebuit să le promit de băut, dar asta este.

Alecu s-a foit, s-a uitat pe furiș la bărbate-său, care stătea cu gura deschisă și cu ochii lui albaștri larg mirați, de-mi venea să-i dau două palme. Dar doar cu atât nu se face un bărbat dintr-un Mircel de-ăsta; e treabă lungă și grea. Importanți, pentru mine, erau banii. Alecu începea să înțeleagă că eu o luasem absolut în serios:

— Mihai, copilul meu merită un tată!

Se înșela, biata mea Alecu, draga mea Alecu. Arina merita o mamă.

— Ți-l livrez la sfârșit, dacă mi-o ajuta bunul Dumnezeu. Ceea ce vreau de la tine este să faci ce ți-am zis, să nu-mi bagi bețe-n roate și să ai încredere totală în mine. Totală! Așa cum are Fane, că știe el ce știe.

A oftat, s-a foit iar, s-a uitat mult în jos, pe covor. A ridicat spre mine niște ochi triști:

— Cu banii cum vrei să facem?

— Dă-mi ceva de avans, să nu zic c-am venit degeaba până aici. Dar să nu știe nevastă-mea, că nu e afacerea ei. Păstrăm totul între noi trei, s-a-nțeleș?

— Mihai, încrederea se câștigă, nu vine așa, de la sine!

— În cazul ăsta, în unic cazul ăsta, am nevoie de încrederea ta completă, fără fisuri și până la capăt. Când erai mică... te rugai? Știi „înger, îngerul meu”?

— Da, îl mai știu.

— Dacă batem palma, eu sunt de-acum îngerul tău. Adică în mine crezi, la mine te rogi, da? Nu îmi pui condiții și nu faci tapaj! Avem de făcut o treabă împreună, așa că ori o facem, ori n-o facem - dar, dacă o facem, niciunul nu mai dă înapoi, gata! Mergem amândoi până la final. Indiferent cum iese. Situația de-acum e nașpa.

— Mie-mi spui? Și Mircea?

— Ce-i cu el?

— Ai zis „amândoi”.

— A, da. Și Mircea. El e inclus în tine, asta am vrut să spun. Amântrei, na!

— Hai, că mă duc să aduc banii. Trei sute ajung?

— Da, e bine pentru început. Oricum țin socoteala pentru fiecare bănuț cheltuit... am învățat de la nevastă-mea. Ea e cobră la chestii de-astea! Meseria, meseria.

Mi-a dat șase bancnote de 50, ceea ce m-a făcut să cred că ținea în casă o rezervă de bani lichizi, și nu m-am înșelat. E totdeauna bine de știut.

— Suntem înțeleși, Alecule? Batem palma?

— Batem. Of, Mihai! Mi-e frică, dar am prins și puțin curaj. Eram disperată rău!

Am bătut palma cu Alecu, dar a bufnit-o plânsul și m-a luat în brațe, de parcă era copil mic. A plâns puțin de tot,

două-trei scâncete caraghioase, apoi s-a șters cu un șervețel și mi-a zis că e mai bine, dar apoi a zâmbit amar și mi-a zis:

— Și cu Mircea.

Avea dreptate, uitasem. Am bătut palma și cu el, mi-am pus banii-n portofel și am plecat. Alecu m-a condus până la ușă. Pentru ea, din momentul ăla începea seara.

Am mers spre blocul meu în pas săltat, cu inima ușoară și cu greutatea plăcută a banilor în buzunar. E bine să ai un plan bun, e foarte bine. Dar, pe măsură ce mă apropiam de poarta de la intrarea scării mele, entuziasmul mi s-a coflecit dintr-odată, amintindu-mi vorba cea rea a lui moș Mike: „Tout le monde a un plan, jusqu'à ce qu'ils se prennent coup de poing sur la gueule”.

Soarele

Am pregătit cu grijă următoarea băută de la Fănică. Eram emoționat, de ce să nu recunosc? Jucam o carte mare, mă simțeam obligat s-o joc bine, s-o joc fără greșeli, așa că aveam o senzație de examen, mai exact, de examen de admitere. Dacă-l luam, intram în pâine. Dacă-l picam, rămâneam pe dinafară; not good!

Fane, săracul, a fost alături de mine trup și suflet, m-a ajutat cu toate, era și el înnebunit de fericire că poate scăpa de fazele nocturne cu garajul – am uitat să spun că ținea la garajul ăla ca la ochii din cap! Bine, ținea la toate trei garajele, dar în ăla era atelierul și acolo petrecea cel mai mult timp, acolo își ducea viața profesională, la drept vorbind, așa că îmi imaginam cu ușurință ce era în inima lui când trebuia să-l parcheze pe maniac pe canapeaua-rastel. Mă rog, rastel pentru Fane, canapea pentru Mircel, dar obiectul chiar fusese la origine o canapea: Fănică o găsisese pe stradă, scoasă de proprietar și lăsată acolo s-o ridice gunoierii, dar o luase el. De mult căuta ceva pe care să-și pună pânzele la uscat, că se săturase să tot improvizeze rasteluri din te miri ce – iar după ce i se uscau operele, tot el trebuia să strângă improvizațiile și să le pună la loc. Dar, după ce s-a văzut cu jengoasa canapea înghesuită în garaj, a fost fericit. Atât de fericit, încât cu prima ocazie a luat de pe stradă și un fost fotoliu, prăpădit ca vai de el, pe care ședea ore în șir și-și contempla tablourile puse la uscat. Sigur că nu fuma înăuntru! Când îi venea pofta, ieșea în fața garajului și duhănea, de frică să nu-i altereze fumul creațiile.

Că Roxana ura garajul ăla cu toată ființa ei se înțelege de la sine. Și pe ăla, garajul-atelier, și pe celălalt, garajul-depozit-de-materiale; singurul garaj pe care-l iubea era cel în care Fane ținea mașina ei, că pe-a lui o lăsa pe stradă. Ar fi vrut să închirieze și-un al patrulea garaj, dar Roxana se opusese („încă unul? Să-l umpli și pe ăla cu gioarse, că

mașina tot pe stradă o s-o parchezi, parcă văd”), așa că sărmanul meu amic își îndesa viața profesională în doar două garaje, nu cine știe ce încăpătoare, că belgienii sunt oameni tare socotiți. Se descurca Fănică, dar suspina.

De când căzuse pe capul lui blestemul Mircel-Alecu, Fane al meu nu mai era om, nu atât de grija pânzelor, cât mai ales a desenelor. Că pânzele, ca pânzele. Le picta, le usca, le ducea la înrămat, venea clienta și le lua (cu mulțumiri!), scăpa de ele în cele din urmă, deși îi erau foarte dragi, că doar el le făcuse. Ce nu putea vinde mai aducea sus în apartament și le atârna pe pereți, prin rotație (că până la urmă tot le vindea), dar desenele, desenele? Pe astea nu i le comanda nimeni, erau rodul muncii lui neplătite, erau copiii lui adorați. Roxana, să nu le vadă („în casa mea să nu prind vreo monstruozitate de-aia!”); mie mi s-au părut, fără glumă, geniale. Fane era cineva, Fane e cineva, Fane a fost dintotdeauna cineva. Dar ce să înțeleagă Roxana! Ea, cu cariera ei de la Comisie, cu educația Liei, cu ținut casa curată lună, cu alte chestii; flori artistice în Roxana, câte iezere în Atacama. Cu toate astea, era fericită cu Ștefan al ei, iar după o vreme m-am prins de ce: îl iubea de se topea.

Am lucrat în echipă, el și cu mine. Am dereticat pe-acolo, am schimbat becul din tavan (era plin de căcat de muște), am eliberat „fotoliul” și canapeaua, am dus trei găleți de plastic, două goale și una pe jumătate plină cu apă, am dus și un săculeț cu rumeguș, plus o lădiță cu gheață, o navetă de bere, iar șervețele de hârtie aveam eu prin buzunare, cinci pachetele, să fie, că vorba ceea: mai bine să fie decât să nu fie. Desfăcător de bere nu trebuia, că aveam bricheta la mine. Cele trei sticle de vin și două tirbușoane (dacă unul se strica? Omul gospodar pune răul înainte) le-am lăsat sus, în bucătărie, nu în frigider, ci doar în frapieră („Avec des glaçons”, glumea Fănel. „Finesse, tati!”). Eu tot încordat eram, deloc nu-mi venea să râd.

Pregătiserăm totul, eram ușor osteniți, fetele lui nu ajunseseră încă, așa c-am făcut pe rând câte-un duș și ne-am regăsit pe balcon, în așteptarea oaspeților casei. Nu

știam în ce ordine urmau să vină, și de fapt n-avea nicio importanță. Esențial era să vină toți, să meargă treaba unsă: fetele mele, fetele lui, Bărbătuș cu Coca și cu bebe, Alecu, Arina și Mircel. Ăștia eram, între noi se juca piesa. Și actori, și spectatori, și plătitori (Alecu), și încasatori (Mircel), și special guest (bebe).

— Noroc, Fane!

— Noroc, Rembo! Hai să îmi trăiești, că îmi trebuiești!

— Lasă, mă, că iese. Ai încredere, ce dracu'! Ți-l bag eu în viteză!

— Să-l bagi, Mihăiță, să-l bagi! Că mie mi-a ajuns, tati!

— Știu, mă, știu. Las' c-o să iasă bine. Auzi, până vin ei, ia mai zi o dată!

— Ce să mai zic o dată?

— Faza de la Mons.

— Aaa... aia ți-a plăcut ție, japițo!

— Aia, da. Dacă mi-a plăcut, mi-a plăcut, ce! Îmi plac astea, fără happy-end.

— Ești distrus, tati, fierbe orezu-n tine, da' hai să ți-o mai zic o dată. Noroc!

— Noroc, Fănică!

Pentru că, da. Nu atât „faza de la Mons” voiam eu s-o aud iar, ci pe Fane povestind, pentru că, atunci când el povestea, eu mă puteam lăsa din nou învăluit de acel sentiment dulce-amar de ură la adresa unui prieten. Deși Fane îmi fusese mai mult decât prieten; îmi fusese model, îmi fusese mentor – ca să nu mai zic că mă ajutase dintotdeauna cu bani, pe care avea bunul-simț să nu mi-i ceară înapoi, doar știa că n-aveam de unde să-i dau. Nu că el se scălda în averi, ca Mircel și ca alți copii de aur ai comunismului și ai tranziției; dar mereu avea la el cât îi trebuia. Avea lipici la bani, însă știa să nu-și bată joc de ei și-i cheltuia, nu-i prăduia. Ai lui o duseseră mai bine în comunism decât cei mai mulți vecini, măcar că nu erau membri de partid, dar, datorită profesiei (amândoi părinții fuseseră farmaciști), cunoșteau foarte, foarte mulți oameni, din toate straturile, așa că Fane avusese parte de o enormă deschidere socială, cu totul diferită de a mea (ai

mei erau țărani urbanizați, speriați de bombe: pe nimeni nu cunoșteau, nimeni nu-i cunoștea). Când ne vedeam toamna, după vacanța mare, eu tăceam (ce era să spun? Că toată vara păscusem oile? Că eram artist la dat cu sapa?) și îl ascultam pe el povestind despre cum a învățat iahting la mare, despre cum se vede Valea Prahovei de la Crucea de pe Caraiman, despre cât de mult i-a plăcut Budapesta, despre crucile din Cimitirul Vesel de la Săpânța – și câte și mai câte. Ai lui erau oameni de lume, tot ce câștigau investeau în educația unicului lor copil, așa că Fane a intrat în adolescență cu o foarte solidă pregătire de viață, formală și informală. Da, era un fiu bun, ascultător, nu ca mine; dar și viața fusese bună cu el, chiar și-n spurcatele vremuri ale comunismului. În 1990 am dat amândoi admitere la facultate, el la Farmacie, eu la Medicină Veterinară – este limpede cine a intrat și cine a picat. Tot în 1990, când eu eram pe străzi ca să-mi iau bătaie de la mineri, Fane își lua permisul de conducere și pașaportul, iar de mașină și de vize de călătorie i-au făcut rost părinții, prin relațiile lor; în acei ani, o mașină nu se putea „cumpăra” pur și simplu, oricâți bani ai fi avut, și la fel era cu călătoriile: nu puteai pleca la Paris fără viză, chiar dacă ședeai cu curul pe saci de bani. Fane a plecat. Bine, cunoștea de mic franceza și engleza, că avusese profesori particulari de când eram amândoi la grădiniță (profesori particulari avusesem și eu, dar de bătaie: frații Parapuf), și amuzant a fost când am terminat grădinița și am ajuns amândoi la școală. Ar fi trebuit să fim amândoi în aceeași clasă și chiar am fost, dar, în clasa a șasea, când ai lui au aflat că urma să începem rusa ca a doua limbă străină, l-au luat frumușel pe Fane de lângă mine din bancă și l-au mutat în A, unde a doua limbă era franceza. Dar, și după ce s-a întors de la Paris, Fane a rămas Fane, adică tot prietenul meu fără bășini în cap, fratele care îmi povestea totul; problemele erau la mine, că muream de invidie. Călătoream și eu, da, dar la Istanbul, cu sacoșele de rulmenți. Când a terminat el facultatea, iar eu eram abia în anul doi (intrasem la Filologie), s-a apucat de

învăţat ca să dea admitere la Filosofie, să nu-l ia în armată, şi mi-a sugerat să fac la fel, că nu era mare lucru să faci două facultăţi în paralel, mai ales că erau aşa apropiate. Excelentă mi s-a părut ideea, aşa c-am învăţat pe brânci şi-am dat examen împreună. El a intrat, a făcut şi acolo patru ani, iar între timp România a trecut la armată profesionistă, a renunţat deci la recrutarea obligatorie; eu, desigur, am picat şi am plecat la oaste după ce-am ieşit filolog, lucru de care nu-mi pare rău acum, dar mi-a părut atunci: cât timp eu învăţam tainele târâşului, Fane s-a angajat la Buftea, la una dintre casele de film de acolo, ca asistent de platou. Ne-am regăsit după Ziua Liberării, când a venit să mă ia cu maşina de la poarta unităţii (UM 02525, n-o voi uita niciodată) şi de la Breaza la Bucureşti m-a pus la curent cu ultimele lui nouă iubiri. Mi-a arătat şi poze cu fetele alea. Nouă iubite avusese numai de când era la Buftea, că înainte, în studenţiile lui şi în liceu, mai avusese 21. Şi cui povestea Fane toate astea? Mie. Care stăteam cu dragostea absolut sublim, ca orice sărac fără niciun sfânt pe sufletul lui – dar şi îndrăgostit pe deasupra! E adevărat că el era băiat frumos, brunet cu ochi albaştri, semăna bine de tot cu Alain Delon, dar eu, în pizma mea săracă, tot nu-mi explicam succesul lui. Eram mult mai prost pe-atunci... Fane era el însuşi, nu se scremea niciodată să le placă fetelor, dar ele veneau spre el ca moliile spre tortă. Fane mergea peste tot cu maşina (a treia, că le schimba, nu-i plăceau maşinile vechi), mânca de două ori la restaurant (prânzul şi cina), se îmbrăca cu gust, avea mereu buzunarele pline de bani, iar când avea chef dădea câte-o „raită” pe la Paris. În alte părţi nu se ducea, nu era un călător, nu era nici pe departe dromomanul care-am devenit eu mai târziu; nu! El se ducea la Paris ca să se relaxeze, cum zicea, şi la întoarcere povestea cui voia să-l asculte ce mai e pe-acolo. Fetele, grămadă pe el. El, băiat sincer, nu-şi înşela niciodată iubita; când obosea de una, o schimba cu alta. „Rămăşiţele” lui ar fi trebuit să ajungă la mine, ăsta era planul nostru, dar niciuna nu voia să audă de Mihăiţă, le făceam pur şi simplu scârbă. E adevărat că

un atârănător are un statut cu totul neatractiv în ochii femeilor, așa e; dar eu aş fi vrut să fiu perceput ca fiind prietenul lui Fane, amicul lui cel mai bun. Nu eram.

Atârănătoreala s-a terminat când Fane s-a plictisit şi de Buftea, şi de gagici, şi România, şi de băutele cu mine, şi de tot. Între timp se autoeducase în mai multe limbaje de programare, singur, fără nimeni, doar cu cărţi din alea de pe vremuri, de dinainte de tutorialele de acum, şi devenise chiar bun într-unul din programele de grafică, nu mai ştiu care, unul vechi, uitat, primitiv, dar foarte căutat atunci. A aplicat mai mult în joacă la un job în Los Angeles, cei de acolo i-au răspuns afirmativ, Fane şi-a luat bilet şmecher (din ăla de-o lună, ca să poată să stea şi în Paris o vreme, așa, de „la revedere”), m-a chemat să bem ca oamenii, fără fete, fără nimic, iar după ce ne-am făcut maimuţe amândoi, m-a dus la curve, pe banii lui („Mihăiţă, ești terminat, tati! Dă-ți și tu drumul, golește-te, vino-ți în fire, că d-aia nu se uită petardele astea la tine, că te văd disperat! Femeile te simt, tati, după miros, după ochi, după voce, după dracu’ ştie... hai că ți-am luat o fată frumoasă, curată, isteată, dă tare-n ea să te simți bine, să fii dup-aia cocoș, că milog ai fost destul!”). El a rămas cu proxenetul, cu Şchiopu, au jucat şah, i-a arătat Fane scheme de maestru de nu mai putea Şchiopu de fericire: la venire îi zicea „Fane”, la plecare i-a zis „domnu’ Fane”! Eu n-am putut să fac nimic cu fata cea frumoasă – chiar era frumoasă, Fane nu se uitase la bani –, măcar că ea s-a străduit să-și facă meseria, să plece de-acolo mulțumit, că eram totuși clientul ei. Dar, dacă nu s-a putut, nu s-a putut. M-a rugat tot ea, umilă, să nu-i zic lui Şchiopu că n-a fost acțiune, ca să nu zică cumva c-a fost ea de vină şi s-o bată. Așa că i-am mințit, şi pe Şchiopu, şi pe Fane, i-am mințit ca un porc. Le-am zis c-a fost. Dar n-a fost.

Să fi fost blestemul minciunii? Fane n-a ajuns niciodată în Los Angeles. În zborul de Paris a cunoscut o fată şi s-a îndrăgostit. Ea era pictoriță. Fane şi-a zis că oricum mai văzuse Parisul, așa c-au plecat împreună direct la Mons, la ea acasă. Urma ca el să stea o lună; a rămas cinci ani. S-au

iubit până la lună și înapoi, s-au iubit ca în baladele medievale, dar numai prin moarte ar fi putut să dureze veșnic o iubire ca a lor. În loc de moarte, Fane a învățat meseria, și-a făcut prieteni buni printre prietenii ei („Frați de cruce, Mihăiță!”) și, când fata l-a dat afară din casă („Din dragoste, tati!”), Fane s-a dus la Paris, și-a făcut echipă cu o parte din băieții ăia și s-a pus pe muncă. Redecorări de interioare, clădiri istorice. Cel mai mult au lucrat în restaurante, care la Paris sunt mai multe decât puricii pe câine și o mare parte sunt în clădiri de patrimoniu, adică n-ai voie să faci acolo renovări moderne, că nu-ți dă voie legea; au câștigat bani buni din frescele lor, au angajat și alți oameni, echipa s-a mărit, luau mai multe lucrări deodată, s-au certat, echipa s-a împărțit în două, apoi în trei, iar în final Fane și-a dat seama că treaba asta nu duce nicăieri, cel puțin pentru el, care dorea să devină pictor. Avea dreptate. De mic copil Fane desena, ne făcea portrete și caricaturi, ba la școală în timpul orelor, ba după fotbal, ba când stătea serile pe bancă, la glume și la hârjoană (eram încă mici, erau și fetele de prin vecini acolo, încă eram cu toții la vârsta „Telefonul fără fir”). Fane a căutat un job serios ca graphic designer, ca să aibă o bază financiară, și l-a găsit la Bruxelles, așa c-a lăsat Parisul fără regrete (credea el). A început o carieră de om obișnuit, a mai cerut bani din țară, de la ai lui, și-a închiriat un apartament și după-o vreme a trecut (greu, zice el) la munca part-time, ca să aibă timp de pictură. Și a pictat și a muncit și a fost fericit, iar după ce l-a regăsit pe Bărbătuș la o băută, s-a pomenit deodată că a căpătat și un cerc de prieteni români, aproape peste noapte; nici el nu știe cum (dar eu știu). Muncea bine, câștiga cât îi trebuia, cu Bărbătuș și cu gașca lui de cheflii ieșea când avea gust să bea pe rupte, dar timpul lui personal și-l păzea ca o fiară, că îl păstra pentru pictură. A devenit foarte bun, au început să vină comenzi, lui Fănică al meu nu-i mai trebuia nimic pe lumea asta (de femei îi făcea rost Bărbătuș, că degeaba trecuseră anii peste Fane: năravul din fire n-are lecuire), când - fatalitate! — a apărut Roxana, care voia și

ea un tablou. Un portret. Ce! Voia femeia un portret, de ce să nu vrea un portret? Dacă era frumoasă! Și i-a pozat Roxana și iar i-a pozat și i-a tot pozat până când Fane a aflat că va fi tătic. E adevărat că acum nu regretă: Lia a moștenit frumusețea de la amândoi. Greu de imaginat copil mai reușit ca al lor, iar fericirea lui Fane ar fi fost completă dacă n-ar fi existat în viața Roxanei lui „monstruozițiile” din garaj și fabulosul Bărbătuș.

Abia după ce l-a lovit pe Mircel patima și-a dat seama Fane cât fuseseră ei de fericiți înainte – dar era prea târziu. Roxana n-o învinovățea pe Alecu de nimic, ceea ce este lucru mare la o femeie, dar nu putea înțelege ce i se întâmplă lui Mircel și de ce trebuie să plătească Ștefan al ei oalele sparte. Iar soluția absolut evidentă, încetarea invitațiilor la băut, era inaplicabilă. Eu nu pricepeam de ce, nu atunci, când ședeam cu Fane pe balcon, așteptând să i se umple casa de lume, de copii și de Bărbătuș, dar mai târziu am priceput. Numai că, vorba ceea: „Când nu înțelegi un lucru la timp, mai târziu e prea târziu”. Fane era soarele acestui sistem solar de râsu-plânsu’, din care ajunsesem să fac parte și nu-mi părea rău, dar, dacă aș fi stat să cuget oleacă, mi-aș fi dat seama încă de atunci că nici soarele nu poate decide să-și taie undele gravitaționale atunci când vrea el, să se scoată adică din priză ca o veioză oarecare. Sistemul e sistem, iar soarele îi este parte.

Diavolul

S-au adunat toți, sosind la intervale mici, de parcă se vorbiseră (dar nu vorbise nimeni cu nimeni, așa s-a întâmplat). Roxana murea de rușine că ea cu Lia au ajuns după nevastă-mea și Monica, iar eu nu vedeam ce-i de rușine în chestia asta, până m-a tras a mea deoparte ca să mă dumirească („Pentru că ea e stăpâna casei, mormolocule! Ea face onorurile, ea întâmpină, ea primește! Ia zi, cât ai băut?“). Dup-aia m-am retras înapoi pe balcon; era clar că în bucătărie nu era loc nici de mine, nici de Fane – iar în camera Liei nici atât, că acolo se sărea pe pat. Când a venit și Arina, s-a trecut la construirea unui cort din perne, scăunele și păturici, absolut necesar următoarei etape (jocul de-a prințesele, care aveau desigur nevoie de-un castel în care să-și plimbe îndrăgostiții). Totul s-a fâsâit când a venit familia Bărbătuș: pentru prima oară, Coca a venit cu bebelușul, iar copilele noastre au uitat și de castel, și de tot, au stat grămadă pe Coca toată seara, ca să vadă cum îl alăptează pe bebe. O fetiță. Un miracol. Coca avea 50 de ani, era leat cu Fane și cu mine, și-și dorise copilul ăsta așa cum nu se poate spune în cuvinte – iar copilul venise cu ultimul ei tren. Care tren se numea Bărbătuș, procreatorul, fecundatorul, roditorul, și căruia Coca îi ierta de-acum orice, mai ales că nu-i era nevastă cu acte, ceea ce n-o interesa câtuși de puțin. Era fericită, iar așa cum o țin minte din seara ceea, cu cele trei copile roată în jurul ei, pot spune că arăta coborâtă din icoană.

Trei doamne în bucătărie, la povești și la pregătit gustări. Trei fetițe, o maică și un prunc în living, la povești despre cum se fac copiii. Patru bărbați și-un ibricel pe balcon, la povești c-o navetă de bere, trei sticle de vin și-un tirbușon, că n-a fost nevoie de al doilea: Mircel își începuse tratamentul. Am explicat cu subiect și predicat că primul pas sunt acceptarea dependenței de substanță și asumarea propriei condiții, iar substanța care îl făcea KO pe Mircel

era vinul, nu berea – deci el urma să bea toată seara vin cu Bărbătuș, iar Fane bere cu mine, ceea ce am și făcut. A fost foarte frumos. Bărbătuș se adăpa bărbătește cu vinuleț încălzit, Mircel cu vin răcorit atât cât trebuia, iar Jupilere lunecau sprintene pe beregușurile noastre, ale congenerilor Cocuței. Era bine. Țineam închisă ușa-fereastră dintre balcon și living, să nu le deranjăm pe fetițe și pe bebe cu fumul de țigară și cu hăhăielile masculine de băutură. De la doamne am primit un platou cu gustări, din care am luat de politețe, că una-i una și alta-i alta: la băutură nu se mănâncă.

Pe la 11 noaptea s-a terminat energia părții feminine, așa că Roxana a dat semn de închidere a reuniunii și toată lumea s-a pregătit de plecare. Bărbătușii au plecat primii, apoi nevastă-mea cu fiică-mea („Ai grijă de tine, bizou! Ne vedem mâine-dimineată, da?”), apoi Alecu și Arina („Da’ de ce nu vine și tati? Mami, de ce-l lăsăm pe tati aici?” „Tati are treabă cu unchiu’ Mihai, iubita lu’ mama”), iar Roxana s-a retras la somn cu Lia, după ce Fane a zis că el coboară cu noi să ne instaleze și apoi mai zăbovește pe balcon, la o țigară și-o bere. Roxana își cunoștea bărbatul. L-a pupat de „Noapte bună” și ne-a condus pe toți trei la ușă.

- Rembo, ai telefonul încărcat?
- Da, coae. Fii liniștit, mă descurc, totul e-n regulă.
- Bă, dacă e ceva, mă suni și cobor, m-ai înțeles?
- Da, mă, sigur. Lasă cheile la mine.
- Ura, băieți!
- Hai, fugi. Stai calm, o să fie bine.

Mircel stătea în mijlocul garajului ca sfântul Sisoe, se uita de la unul la altul de ziceai că-i prost. Și doar le explicasem tot programul, mai întâi lui și apoi neveste-sii, să știe clar cum aveam de gând să procedez („După băută rămân cu Mircea în garaj, Alecule, da? Mai bem, mai povestim, fac terapie cu el cum au făcut și alții cu mine, doar așa, mai relaxat, mai ușor, mai pe șagă! Important e să scot de la el ce-are pe suflet, că dup-aia o să mergă tratamentul ca uns!”), iar din partea lor nu fuseseră obiecții majore, doar mici cârcoteli, normale până la urmă

(„Da' la ce oră îl aduci mâine acasă? Să nu fie prea târziu, că iar întreabă asta mică de el!"). Cu toate astea, Mircel era clar panicat, privind cum Fane închidea pe dinafară ușa garajului, iar eu o încuiam pe dinăuntru. I-am făcut semn să ia loc:

— Stai jos.

S-a așezat pe canapea, cu frică de parcă l-ar fi putut mușca, iar eu m-am instalat în prăpădițenia de fotoliu, cu naveta de bere între picioare. Am desfăcut două sticle cu bricheta:

— Ia, bea. Hai noroc.

Nu m-am oferit să ciocnesc cu el. Am băut singur, cu înghițituri mari, pofticioase, de alcoolice, că nu mai eram cu nevastă-mea, să stea cu ochii pe mine și prin ziduri. Mircel se uita, clipea speriat, aștepta să-i pun întrebări despre problemele lui, așa cum îi spusese că urma să fac. Mă crezuse, prostovanul.

— Ia și bea. Bea. Bea cu mine!

A luat și el o înghițitură mică, apoi a lăsat sticla lângă el, sprijinită cu fundul pe canapea. Eu aproape că am terminat-o pe-a mea:

— Nu merge așa, Mircele! Bem la paritate. Tu una, eu una. Hai, bea!

A băut și el, am băut și eu. Cu chiu și vai a reușit să-și termine prima bere. M-am aplecat, am mai scos două, le-am desfăcut, i-am dat una dintre ele:

— Bun. Hai, că poți. Bem amândoi, cum ți-am zis. Una-una. Noroc!

A băut, am băut. Nu-l grăbeam, că aveam tot timpul. El tot se foia- în așteptarea întrebărilor mele deștepte de terapeut, iar eu tăceam și mă uitam la el cum bea, ca nu cumva să-mi tragă chiulul. Bietul Mircel, încerca să fie corect, să facă ce i se spune - așa cum făcuse toată viața lui. Era el însuși și de data asta, iar eu aveam nevoie să-l scot din el, să-l jupoi de piele și să-i dau sare. Avea să-l doară până îi creștea pielea cea nouă, să-l doară foarte tare, dar ce e gratis pe lumea asta? Vorba chinezului: „Orice pas înainte costă un lac de lacrimi”. Deștept

chinezul!

— Bea!

Când mi-am simțit vezica plină, m-am ridicat și m-am pișat într-una din gălețile goale. Îl văzusem pe Mircel că se foia ca râma de-o vreme și că nu îndrăznea să mă roage să descui ușa ca să iasă afară, dar l-am lăsat să se chinuie puțin. De fapt, voiam să creadă că mie nu-mi vine să fac pipi, deși aproape că mi-au dat lacrimile de atâta presiune, dar m-am ținut cât am putut. M-am așezat înapoi pe fotoliu, cu cea mai satisfăcută expresie pe care mi-am putut-o compune în clipa aia, și am mai scos două beri din navetă:

— Să-mi bag puia, că bine mai e! Hai noroc!

Mircel nu mai putea. A băut o guriță, apoi s-a ridicat și el, roșu la față de rușine, și s-a dus la găleată. Mie în venea să râd auzind cum se muncește cu jetul, să-l țină pe peretele găleții ca să facă cât mai puțin zgomot. „Vai de capul tău, Mircele”, mi-am zis și chiar mi-era o milă imensă de el, dar n-aveam ce face. Mă așteptau banii lui Alecu, iar pe Alecu o aștepta ieșirea din coșmar, sau cel puțin așa credea ea.

— Bea, Mircele, bea cu mine. Hai, că-i rece, hai, că-i bună! Noroc!

N-a mai durat mult. N-avea cum să dureze! „Vinul după bere e o plăcere, berea după vin e un chin”; orice bețiv cu experiență știe regula sfântă care spune că băutura merge de la mic la mare. Niciodată invers! Ai început cu bere, poți să treci pe vin și să închei cu coniac; ai început cu șpriț, poți să treci pe vin curat și apoi pe rom – și tot așa. Că, dacă te pune dracul să bei o băutură mai slabă după ce-ai băut una mai tare, ai încurcat-o, ești în cofă, te îmbeți de nu mai știi de tine și te paște o mahmureală de mai bine mori. Are și nume mahmureala ceasta specială: „Nu mai beau în viața mea!”; în timp ce tu te vaiți așa, băieții fac haz și-și bat joc de tine.

De unde să știe Mircel toate astea? Habar n-avea... fusese băiat cuminte, băiatul lui mama! Copil minune, fructul dragostei unei țărănci frumoase c-un securist de

carieră! Lumina ochilor lor! L-au ferit de bube, mucegaiuri și noroi, apoi au murit și l-au lăsat singur pe fraier, căruia nu i-a dat altceva prin cap decât să-l admire pe Fane și să se-apuce să-l imite - pe Fane, care băuse toată viața lui, ca orice fiu al Berceniului! Așa a nimerit Mircel cu botu-n bere, din dorința de a-i fi pe plac lui Fane, noul lui erou, după moartea lui t'aș ge'al, tatăl împotriva căruia nici prin cap nu-i trecuse să se revolte, așa cum face orice fiu adevărat. Așa cum făcuserăm Fane și cu mine, așa cum - într-un sens necrezut de sumbru - făcuse și Bărbătuș, în felul lui, așa cum trebuie să facă un bărbat, ca să n-ajungă la 40 de ani în garajul altuia. Și cum? încuiat pe dinăuntru. Cu unul ca mine.

— Ce, mă, îți vine să borăști? Uite aici găleata asta, că pentru tine am pregătit-o. Bagă mare, dă la rațe! Hai, viteză! Două dește pe gât și aia e! Vrei să ți le bag eu?

I-am așezat găleata la îndemână, între canapeaua lui și fotoliul meu, să poată sta în genunchi, elegant, cât timp vomă. Doar că numai râgâituri ieșeau din el, groaznice, ce-i drept, dar să vomite nu reușea încă. L-am apucat de ceafă și l-am băgat cu fața mai adânc în găleată:

— Vomită, mă, fir-ai al dracului!

Parc-am apăsât pe un buton. Mircel a-nceput să zvârle din el, cu horcăituri de muribund, așa cum mă așteptasem de altfel; o întrebases cu răbdare pe Alecu, de mai multe ori și în diferite feluri, dacă, atunci când îl apucau nevricalele prin casă, bărbatu-său vomita. Alecu a fost de neclintit: nu, nu, nu și nu! Mircea al ei nu vomă niciodată, doar înjura, țipa, râdea, plângea și drăcuia ca un nebun, dar toate accesele astea nu erau urmate de rău fizic. Niciodată. Înainte de episoadele cu datul afară din casă și refugiul la Fane în garaj, Mircel își ducea crizele ore în șir, cu pauze de odihnă (după care o lua de la capăt cu zbieretele), până când obosea și adormea singur, iar Alecu și Arina plângeau închise-n dormitor, ținându-se în brațe. După ce Alecu s-a-nvățat să-l evacueze la primele semne de criză, Mircel n-a mai făcut tapaj pe afară, pe străzi, și nici de vomat nu părea să vomite: Fane zicea că n-a simțit

niciodată miros de borătură când vorbea cu el, descuindu-i garajul, și nici acolo în garaj n-a debordat vreodată. Pur și simplu adormea.

S-a ridicat în picioare, i-am dat șervețele să se șteargă la gură și la ochi, apoi am luat găleata de acolo și am dus-o-n colț. Nu m-am așezat la loc în fotoliu, că Mircel a rămas în picioare, cu pumnii strânși și cu buzele lui roșii tremurând de furie. În sfârșit! Băiatul dădea primele semne de bărbat, voia să mă înfrunte. A deschis gura să zică ceva, i-am auzit un început de vorbă sugrumată, înecată, pițigăiată și i-am plesnit două palme fulgerătoare peste față, stânga-dreapta, nu foarte tari, dar perverse, palme d-alea care ustură și umilesc (vă mulțumesc, domnule maior Corbu! Vă mulțumesc și dumneavoastră, domnule plutonier Potârniche! N-am să vă uit niciodată!). Mircel a rămas stană, cu ochii uluiți, deschiși, ficși, neîncredători și cu obraji roșii ca focul (e vina mea că pielea lui e piele de blond?). Deci Alecu nu mințise. În Mircea al ei nu dăduse nimeni niciodată. Ce fel de om era și ăsta? Ce fel de viață dusesese? Cum a fost posibil?

Aveam în minte patru scenarii, patru feluri în care urma să reacționeze Mircel după ce-l plesneam. L-a ales pe cel mai improbabil, cel pe care eu îl creditasem cu cel mult 10%: s-a-ntors cu spatele, s-a trântit pe canapea și a-nceput să plângă spasmodic, tot cu spatele la mine, îi tresăltau umerii, i se zguduia tot corpul, și-a chircit picioarele, și-a strâns brațele la piept de parcă era o femeie care-și apăra sânii; nu mai văzusem așa ceva, recunosc. Până și icnetele plânsului mi se păreau diferite, ciudate, cumva mâțuite – în orice caz, lipsite de orice urmă de demnitate. Cred că a plâns vreo trei minute, așa, aproximativ (nu, n-am stat să cronometrez!), apoi s-a ridicat demn în picioare în fața mea, a înălțat bărbia și a deschis iar gurița ca să zică ceva, că de, era și el om. De data asta i-am dat una singură, cu stânga, dar mi-a scăpat cam tare, nu știu de ce – ba știu, dar mi-e rușine să recunosc. A căzut pe spate, grămadă pe canapea (bine că n-a căzut pe jos, pe beton!), cu mâna stângă prinsă sub el

și cu picioarele pe jos, dar de data asta mi-a făcut el figura. Nu m-am așteptat. Aveam patru scenarii de-acasă și pentru momentul ăsta, dar Mircel, mereu imprevizibil, l-a găsit pe-al cincilea.

S-a ridicat, cu chiu și vai, împingându-se cu ambele palme în spătar. Și s-a întors și s-a așezat în genunchi în fața mea. Cu palmele lipite una de alta, cu degetele arătătoare lipite de gură, de buza de jos. Cum stau credincioșii, în biserică, atunci când rostesc *Tatăl nostru* cu ochii închiși – dar asta-i, că Mircel avea ochii deschiși și se uita în sus, direct în ochii mei. Stătea așa și nu spunea nimic, cu alte lacrimi mari – de unde avea în el atâta apă, de unde?! — prelingându-i-se pe obraji și picurându-i de pe bărbie pe tricou, în timp ce mă privea în tăcere, de parcă eram Dumnezeu. Bine că schimbasem cu Fane becul ăla căcat de muște. Pusesem unul nou, puternic, norocul meu, pentru că altfel nu aș fi văzut atât de bine privirea aia, pe care n-aveam s-o uit niciodată.

— Scoală-n sus, în puia mea, că nu-ți mai fac nimic. Stai dreacu' jos și răspunde la ce te-ntreb!

Mircel nimic. Tot așa stătea, de parcă nici să respire nu putea, de parcă aștepta să se pogoare sfântul Petrea cu hârzobul din cer și să-l scoată din belea. Am avut așa un gând alături cu drumul, un gând aproape istoric: „Ca tine câți, Mircele? Și-acuma-s morți bine-mersi, c-au stat și-au așteptat!”. Nu prea știam ce să fac, nu mă pregătisem pentru acest curs al evenimentelelor... și-atunci am auzit o voce, dar nu vocea arhanghelului Gabriel cu sabia de foc rotitoare, ci vocea în falsetto a maiorului Vasiliu: „Militarul improvizează!”. Avea dreptate, vocile au mereu dreptate. Am făcut un pas spre el, nenorocitul a închis ochii și-a plecat capul, l-am apucat de subțiori și l-am ridicat, ca să-l fac să șadă iar pe canapea. Tremura.

— Ia zi. Hai, ia-o de la-nceput. Eu am timp, nu-i nicio problemă. Spune liniștit, că nu mai dau în tine, gata.

Mircel nu putea încă să vorbească, dar, încet-încet, tremurul i s-a mai domolit. Probabil că mai avea poftă de înc-o porție de plâns, dar mi se cam luase de plânsete,

simțeam că era vremea pentru niște răspunsuri. I-am dat un răgaz, m-am dus și am luat săculețele cu rumeguș, l-am desfăcut cu briceagul și am turnat o porție bună peste borătura din găleată, că mirosea ca dracu' și urma să miroasă și mai tare (eu să nu știu?). Am turnat și peste pișat ceva rumeguș, dar cu economie, că nu știam dacă Mircel urma sau nu să mai vomite. M-am întors la el:

— Hai, te-ajut eu, să îți fie mai ușor. Îmi spui dacă e adevărat, da? Dai din cap dacă ai încă beregușul strâns. Hai, că poți. Te concentrezi, da? Hai, gata cu frica!

A dat din cap că da, dar nu se uita la mine. I-am luat bărbia cu mâna și i-am întors capul, să-i pot vedea ochii, ca să fiu sigur:

— Îl admirai pe Fane, da? De aia te-ai apucat de bere, corect?

A încuviințat repede, prea repede.

— Și pe urmă?

N-a răspuns, și-a ferit privirea. L-am apucat iar de bărbie:

— Și pe urmă a apărut Bărbătuș, cu ibricelul lui, cu vinulețul lui, da? Și ai văzut că Fane îl admiră că-i șmecher, da? Și ai început să-l admiri și tu, corect?

A dat din cap că da. Acum nu și-a mai ferit privirea.

— Dar nu puteai să-l trădezi pe Fane și să treci pe vin, așa-i? Ai rămas pe bere, ca să nu-l dezamăgești, să nu se supere pe tine, da? Iar vinul de acasă era așa, pe simpatie, pe maimuțareală! Să te simți și tu șmecher ca el! Corect?

Așa era, Mircel a confirmat.

— Și pe ea de ce-o superi când te ia flama? Știu că nu ești beat când faci circ, c-așa am fost și eu, le am p-astea cu datu-n bărci la băutură! O bănuiești pe Alecu, corect?

Mircel s-a uitat la mine mai mult nedumerit decât mirat.

— Adică crezi că ea are pe cineva? De aia faci pe nebunul? Că n-ai curaj s-o-ntrebi?

De data asta a negat categoric, cu cea mai sinceră privire pe care i-o văzusem până atunci. „Bravo, Buzea!”, mi-am zis. „Bravo!” Pornisem pe o ipoteză perfect plauzibilă, perfect elegantă, dar complet falsă. Nu eram

unde crezusem eu că urma să ajung. De fapt, habar n-aveam unde eram. Adică, da: eram în ceață! Nu, mint, nu eram în ceață, că ceața se mai și ridică. Eu eram în beznă, în bezne, orb prin Gaza... la drept vorbind, eram la mine acasă. Home, sweet home.

Până când Mircel nu vorbea, n-aveam ce să fac. Și, în noaptea aia, n-a vorbit. Acum știu că bietul de el n-avea nimic de spus, dar atunci n-am știut; îmi ziceam doar că am dat peste un hard case și că tot ce am de făcut e să merg înainte, cu metodele verificate, că o să ciripească el până la urmă.

Eroare. Eram în imensă eroare. Nu înainte trebuia să merg cu Mircel, ci înapoi.

Eremitul

Am început cu stângul: primele plimbări au fost catastrofale. Alecu mă avertizase că Mircel e „sensibil”, dar în mintea mea cuvântul nu a sunat ca un semnal de alarmă – de fapt, nu a sunat deloc. E sensibil, așa, și? Toți suntem sensibili! Ce, e paralytic? Va merge și el ca oricine, că mersul e unul dintre primele lucruri care se învață pe lumea asta. Da, așa e. Dar am omis faptul că învățul are și dezvăț.

L-am luat pe Mircel de acasă într-o sâmbătă, la orele 14 precis, cu intenția de a-l duce într-o plimbare ușoară, fără pretenții, de doar 10 kilometri, dar nu prin oraș, ca semafoarele să ne strice ritmul, ci pe la țară, prin Wemmel, departe de semafoare și de gălăgie – dar și de asfalt. Când i-am văzut pasul, m-am prins că ceva nu era în regulă:

— Ce faci, mă? Ce-i asta?

Mircel nu înțelegea ce vreau să spun, așa că i-am zis să stea pe loc și i-am imitat mersul, exagerând, ca să-i fie clar:

— Ce-i asta, mă? Ești o curvă la agățat sau cum? Te miști languros, ca ochiu' mortului? Te uiți în jur, să vezi cine se uită la tine? Nu, moșule! La plimbări din astea se merge sprinten! Vioi! Brisky! Pui frumușel un picior înaintea celuilalt, te uiți pe unde calci, nu aiurea la lume, și menții ritmul! Respirația se reglează singură, o să vezi. Hai, gata cu demonstrația! Acum îi dăm cu praf de mers.

Mircel a făcut ce i-am zis, admit. A pornit și el cu pași potriviți, s-a iuțit băiatul, însă din păcate nu a rezistat decât patru kilometri, nu zece. Adică, mai exact, după doi kilometri a început să se vaite că-l dor picioarele, că are „junghiuri”, că-l doare fundul, că-l doare spatele, că el nu mai poate, că nu știu ce; l-am ținut pe linia de plutire cu câteva înjurături (dar nu de mamă, că știam că e sensibil. Înjurături de-alea cazone, de sfinți, de Dumnezeu, de

cruce, de steag, de moaște - astea cu moaștele sunt preferatele mele, că-s foarte productive, poți să nu te repeți: o grămadă de părți ale corpului pot deveni moaște, așa că ai de unde-alege) încă doi kilometri, după care a clacat. S-a așezat pe bordură, și-a scos telefonul și și-a chemat un taxi să-l ducă acasă, că nu mai putea să se miște, zicea el. Eu n-am protestat cine știe ce: îmi intrau în buzunar 30 de euro, frumusei și grăsuniei. În ritmul ăsta, Mircel promitea să devină o vacă foarte lăptoasă.

După ce mi-am făcut plimbarea, m-am înființat, băț, la ușa lui Alecu. Mi-a deschis, m-a invitat înăuntru (o sunasem de pe drum), Arina mi-a sărit în brațe, am mers cu ele două în bucătărie și acolo am pus întrebări, îmi devenise clar că îmi lipseau informații. Iată ce am aflat de la Alecu, în timp ce Arina îmi mirosea picioarele și se minuna, râzând în hohote, de cât de urât duhneau: Mircel se trezea din somn cândva între orele 13 și 14, apoi lua un mic-dejun rece, pe care i-l pregătea de dimineată femeia de la curățenie (care făcea și unele cumpărături și mai și gătea câteodată, cum am aflat atunci). Apoi, cu burta plină, boierul se instala la televizor și nu se mișca de acolo până la ora 17, când se suia în mașină și se ducea la școală s-o aducă pe Arina.

O așeza pe fetiță la lecții sau la tabletă, cum avea ea chef, iar el mai băga televizor până la orele 19, când venea Alecu de la muncă. Luau toți trei o cină de familie, apoi Mircel se retrăgea la el în birou, unde dădea cep sticlelor cu vin, în timp ce se uita la filme (avea și acolo un televizor, doar puțin mai mic). Spre dimineată, adormea. Alecu se ocupa de programul Arinei, apoi o ducea cu mașina la școală, iar ea mergea mai departe spre serviciu. Cât timp Mircel dormea, venea femeia și deretica peste tot, pune cumpărăturile în frigider și îi pregătea micul-dejun. Frumos program de viață avea dumnealui, ce să zic. Problema era că, de când căzuse la patimă, Alecu și Arina își făceau vacanțele singure, fără tati. Adică el făcea și-n timpul concediilor Alecului exact ce făcea în restul timpului, dar - ceea ce mă interesa pe mine, de fapt -

Mircel nu mergea niciodată pe jos. Prin casă pășea de ici-colo, iar cum scotea nasul afară, se suia la volan. De câțiva ani, corpul lui nu mai funcționa pe modul „mers pe jos”. N-avea unde și n-avea motiv, cu excepția nopților romantice când picioarele alea grase ale lui trebuiau să-l poarte spre garajul lui Fănică - dar distanța nu era mare, câtuși de puțin.

— Și acum unde e?

— Doarme, mi-a răspuns Alecu (era atât de resemnată, că nici rușine nu mai simțea pentru nemernicul ei de soț). A zis că e frânt de oboseală. S-a băgat direct în pat.

— Oblomov numărul doi...

— Ce?

— Nimic, Alecule. Treaba merge înainte. Vin mâine iar, la aceeași oră. Tot 10 kilometri avem de făcut și mâine. Dacă nu vrea să meargă, dai 50 de euro, cum ne-am înțeles!

— El vrea, da' dacă nu poate? Zice că-l omori cu mersul tău!

— Nu există „nu pot” pe lumea asta, Alecule. Nu e-xis-tă! Există „nu vreau”, atât!

— Ia-l și tu mai ușor!

M-am gândit repede. Prost eram dacă pierdeam ocazia, dar n-am pierdut-o:

— Bine, Alecule. De dragul tău! Mâine îl duc prin oraș. Se mai odihnește pe la semafoare, se mai uită și el la oameni... poate că l-am luat cam repede.

— Discut eu cu el după ce-și mai revine. Nu-l las să renunțe.

— Am încredere. Arina tată, lasă-mi picioarele în pace!

— Puuuu, ce urât miros!

— Ia nasul' de acolo, dacă miros așa urât! Hai, că plec. Te duc în cârcă până la ușă, să-mi spui „Pa-pa”?

— Da! Mama, mă lași cârcă? Te rog te rog te rooog!

— Hai, condu-l tu, mămică! Eu urc să văd ce face taică-tău.

Alecu s-a ținut de cuvânt: a doua zi, duminică, Mircel era iar gata de acțiune, în ciuda „extraordinarei febre

musculare” de care se plângea, de mă și umfla răsul. Dar – trebuie să recunosc – a doua zi a mers vitejește, iar prin oraș îi convenea mult mai mult, pentru că de fapt problema lui era plictiseala, nu „junghiurile” din picioare. Nu era obișnuit cu peisajul rural, care nu-i spunea nimic, se uita ca curca-n lemne la ogoare și pajiști și pășuni; toate astea erau mute pentru el. C-o zi înainte încercasem să-i stârnesc interesul, îi mai arătam câte un iepure, o cireadă de vaci, niște cai, un câmp cultivat cu varză, lucruri din astea. Nimic. Zero. Se uita în gol, nu vedea nimic. Acum știu că se uita înăuntru, în iadul din sine, dar atunci nu știam. Cred că există și o denumire anume pentru așa ceva: „privire întoarsă”.

N-a reușit să „ducă” cei 10 kilometri din a doua încercare, dar din a patra a reușit. În a doua duminică i-am livrat Alecului un Mircel epuizat, dar fericit, iar ea la rândul ei era fericita pentru micul lui succes de etapă: numai eu nu eram prea fericit, că isprava lui Mircel mă făcuse să nu produc niciun ban în ziua aia (și mă cam învățasem să nu plec cu mâna goală de la ușa lui Alecu). Da, orașul i-a priit puturosului, iar după ce a putut parcurge și 12 kilometri fără „junghiuri”, am reluat drumurile spre Wemmel, că acolo, la țară, era adevăratul sens al pregătirii.

S-a descurcat onorabil în prima sâmbătă în care l-am scos de pe asfalt – e adevărat că pământul era uscat, nu punea dificultăți la mers –, iar duminică l-am dus spre capelă, unde avusesem eu un plan mai vechi să-l duc. Îmi erau necesare abilitățile lui. Se-ntâmplase așa: într-o iarnă mă plimbam pe acolo, printre păduri, pe un drum forestier foarte prost întreținut, adică lăsat practic de izbeliște. Ploua, plouase vreo săptămână, drumul era numai noroi, numai noroaie dense, clisoase, pline de făgașe alunecoase, mustind de apă. În fața mea, o mașină de teren rămăsese înnămolită, iar șoferul se chinuia să iasă de-acolo, dar nu reușea, roțile derapau – și venea noaptea. M-am oprit să-l ajut, am intrat în vorbă, am adunat câteva brațe de vreascuri și le-am băgat sub roata care derapa cel mai

tare, apoi s-a dat și el jos, am lucrat amândoi, am făcut aproape un pat de crengi sub fiecare roată, și în cele din urmă a reușit bietul om să iasă de acolo, cu mașină cu tot. Eu aveam noroi și-n albul ochilor, am ajuns acasă ud flească și murdar ca un pui de bogdaproste, dar mulțumit de mine și de fapta mea cea bună. Care mi s-a și întors: la vreo două luni, când era deja primăvară în putere, am trecut pe lângă o pensiune izolată, foarte dichisită, și pe cine văd în curte, meșterind la mașină? Pe omul meu din noroi! M-a văzut și el – pensiunea e complet singuratică, n-ai cum să nu vezi totul la mare distanță împrejur –, m-a strigat, am intrat în curte, am dat mâna, mi-a mulțumit încă o dată, apoi m-a invitat să facem un tur, să-i vizitez pensiunea. Eu am cam rămas mut, că omul era tânăr, mai tânăr decât mine cu vreo 20 de ani, nu mi-l imaginam proprietar de pensiune, credeam că e și el un băiat, acolo, un angajat, un muncitor. Dar nu. M-a plimbat prin toate camerele de la parter, mi-a zis cum s-a hotărât s-o cumpere, cum a renovat pe ici, pe colo (dar puțin, clădirea era în stare foarte bună, că d-aia a și luat-o), cum și-o promovează pe internet, cum are numai oameni part-time care să lucreze pentru el, din moment ce n-are ce le da de lucru când nu vin clienți cu săptămânile, mai ales în timpul vacanțelor. Nu prea înțelegeam cum devine chestia. El a râs și mi-a zis că pensiunea lui era o afacere ceva mai specială. Nu venea nimeni ca să stea acolo, în mijlocul câmpului. Cine venea venea cu treabă. Adică îi spunea nevestei că pleacă în delegație, se suia în mașină, își lua amanta și se caza la pensiune, pentru o noapte sau două (depindea de durata „delegației”). Toată șmecheria era poziția complet izolată a pensiunii: pe acolo nu trecea nimeni, niciodată, nici măcar întâmplător. Bine, trecusem eu, dar eu mă bag oricum prin toate coclaurile, prin toate văioagele, prin toate fundăturile (astea sunt drumuri înguste care duc la ferme. Numai fermierul merge pe drumul lui, că altcineva nu are treabă. De aia se uitau fermierii așa lung la mine când mă vedeau pe jos, dând voinicește din picioare, pe câte un drum care se-nfunda!

Mie nu-mi păsa, dar n-aveau ei de unde să știe ciudățeniile mele). Mie, ascultându-l, mi s-a părut o foarte bună idee de afaceri și mi-a părut tare rău că n-am mașină (amantă aș mai fi găsit, dar mașină? De unde?). Am băut amândoi câte o bere la bucătărie - avea bucătărie mare, modernă, deschisă către sala de mese, să vadă clienții cum li se gătește -, apoi am ieșit prin spate, să îmi arate și grădina.

— Dar asta ce e?

— Asta? Capela veche. Monument istoric, dar nu vine nimeni, nu știu turiștii de ea. Nici eu nu prea știu, la drept vorbind. E un moș, stă acolo, în magazie, el are grijă de ea. E bătrân tare și foarte morocănos. Nu vrea să aibă treabă cu oamenii.

„Capela” avea o înfățișare cu totul deosebită. Arăta ca o biserică retezată pe la două treimi, din care rămăsese doar altarul, iar restul fusese demolat. Mi-a trezit curiozitatea, dar am tăcut. Nu mai văzusem așa ceva, bănuiam o poveste.

Am mai trecut și alte dăți pe la pensiune. Uneori îl găseam pe proprietar, dar de obicei nu găseam pe nimeni: era vară, lumea în vacanțe, nu era vreme pentru „delegații”. L-am căutat pe bătrân. Magazia lui semăna mai mult cu o cabană sărăcăcioasă, în fundul grădinii de la pensiune, iar el semăna mai mult a nebun decât a bătrân; mă rog, retractez! Semăna mai mult a sihastru. Nu vorbea nici engleza, nici franceza, am înțeles de la el că limba lui maternă era germana, dar că o rupea și pe flamandă, dacă era cazul - iar cu mine nu era. Am încercat să scot de la el povestea capelei, dar nu ne-am putut înțelege. Așa că l-am folosit pe Mircel.

Nu era nimeni la pensiune nici de data asta. Ne-am dus direct la magazie, am ciocănit, bătrânul a deschis și m-a recunoscut, iar eu i-am zis că prietenul meu vorbește germana. Mircel a început să traducă, iar de la moș am stors următoarele: în pofida aparenței, capela nu era o biserică retezată, cum crezusem (mă gândisem că fusese „opera” dezvoltatorului imobiliar care construise pensiunea. Că individul cumpărase terenul bisericii și

demolase mai bine de juma' de biserică pentru investiția lui, dar nici vorbă de așa ceva). Se pare că Amelgem, capela, avea o istorie veche și sumbră. Moșul zicea c-ar fi fost construită prin secolul al XII-lea, când nu exista bunînțeles niciun fel de Belgie, erau numai păduri fără capăt, pline de fiare sălbatice. Acolo, la mijloc de codru des, cineva (o obște?) ridicase o capelă de lemn, închinată Sfintei Fecioare. Nu se dezvoltase nimic în jurul ei, adică un sat sau o așezare; era o simplă capelă în pustiu, păzită de un nene (capelan?) care după ce murea era înlocuit de altul și tot așa. Sigur, erau războaie, erau armate în prăduială, când și când capela era incendiată, toate ofrandele adunate acolo erau jefuite, iar capelanul era ucis, dar de fiecare dată capela era reconstruită și reînscrisă, fix în același loc (poate să fi fost un loc sfânt, moștenit de la păgâni?). Și uite așa a trecut timpul și a venit Reforma, apoi războaiele religioase, iar o parte a creștinilor a prins boală mare pe Sfânta Fecioară (zău dacă știu de ce!) și capela a început să ardă mult mai des, că protestanții nu veneau doar la furat, ci aveau și ideologie. Prin secolul al XVII-lea, catolicii s-au săturat de joaca asta și au reclădit capela din piatră, deși piatra era foarte scumpă în această zonă. A mai durat vreo două secole până să se liniștească lucrurile și să apară Belgia pe hartă, în urma unui război cu olandezii (război religios și ăsta, că belgienii erau catolici), iar capela a fost tot mai mult lăsată în pace, și de unii, și de alții. Dar și pelerini au venit tot mai puțini, până n-au mai venit deloc, iar capela a fost uitată de toată lumea. A fost lăsată moștenire de la capelan la capelan (numai moși, toți), iar epoca modernă a adus cadastrul și intabularea, așa că biata capelă a trebuit să intre și ea în rândul lumii, cu capelan cu tot. Dar, fără pelerini, capela nu-și mai avea rostul și nici bani nu producea, așa că - invers decât crezusem eu - primul investitor, omul care clădise pensiunea, a ales locul ăla tocmai din pricina capelei. Și-a zis că-i clădire de patrimoniu, obiectiv turistic, și a făcut un fel de înțelegere cu autoritățile religioase, astfel încât reparațiile capelei și

întreținerea capelanului să fie suportate din venitul pensiunii. Dar socoteala nu s-a potrivit, n-a venit puhoi de lume să se roage la statuia Fecioarei din capelă, iar pensiunea a trecut din proprietar în proprietar, stabilizându-se financiar, în cele din urmă, din banii de „delegație” ai bruxellezilor din middle upper class. Oameni liniștiți, zicea moșul, nici nu-i vezi, nici nu-i auzi, nu sunt puși pe petreceri și pe gălăgie. Parchează, intră, mănâncă și se culcă, nu tulbură cu nimic pacea și liniștea Sfintei Fecioare. Aveam tot timpul senzația, cât povestea moșul și traducea Mircel, că știu de undeva povestea asta. Nu mi-am dat seama pe loc. Abia după o vreme, deloc scurtă, mi-am dat seama că moșul era varianta locală a lui Eginald Schlattner al nostru. Chiar dacă existau mari diferențe, firul epic părea să fie foarte asemănător – sau, cel puțin, eu am văzut asemănări clare între cele două istorii.

Dar ce m-a uluit a fost ignoranța lui Mircel. La întoarcere, eu vorbeam de-mi săreau scuipați din gură, entuziasmat de ceea ce aflasem și de faptul că, din punctul meu de vedere de atunci, povestea capelei părea să o repete în mic pe cea a coabitării morocănoase dintre valoni și flamanzi, aici, în țara asta – cu minoritatea germană pe post de chibiț. Mi se părea aproape o alegorie. Dar Mircel nu înțelegea boacă din ce spuneam, iar după ce l-am luat la întrebări, am aflat că Mircel nu știa absolut nimic despre istoria Belgiei. Zero, zero barat! L-am tot întrebat ce fel de profesor fusese, dacă habar n-avea, și mi-a povestit că el făcea traduceri și retroversiuni, la scris, și exerciții de pronunție, la oral. Toate textele pe care lucrau erau din ziare, din reviste și de pe internet. Fișierele audio și video la fel. Nicio carte în afară de manualele moderne, foarte precis gândite pentru învățarea rapidă a unei limbi. Dar istorie? Nope. N-avem!

De-a lungul și de-a latul plimbărilor, m-am lămurit că Mircel era un fel de excentric, o persoană uimitoare, care nu reținuse nimic din școli în afară de limbile străine și care nu citise în viața lui o carte, în afară de cele de specialitate, pe care le memora pur și simplu – la asta era

un geniu. Și am început să-i vorbesc. Să-i povestesc orice, adică totul, adică tot ce acumulasem eu în cei 45 de ani de când învățasem să citesc. Mircel mă asculta atent ca un copil, dar nu puneă întrebări. O dată i-am povestit despre limbile izolate, că nici filologie nu cunoștea, și i-am explicat că cea mai studiată dintre „izolatele” europene este limba bască, care e complet singurică, fără vreo treabă cu nici o altă limbă. O ciudățenie, o sihastră.

— Ca tine, i-am zis lui Mircel.

Era așa, un gând care îmi venise atunci, dintr-odată. Dar pe urmă m-am gândit mai bine. Dintre noi doi, cine era izolatul? El, care nu știa nici istoria țării lui de proveniență (că n-o știa!) și nici pe-a țării adoptive? Sau eu, care în franceză nu știam să spun nici cât e ceasul, necum să comand un taxi?

Dreptatea

Am crezut că Mircel era pregătit pentru etapa următoare, așa că l-am dus la sală. Am fost un dobitoc, vorba lui Tudor Postelnicu, dar de unde era să știu? Cum aș fi putut să știu cât de amplă era problema lui Mircel? Doar nu eram Mafalda! Noul Mircel nu mai făcea crize, mergea pe jos cu hărnicie (două zile pe săptămână, dar mergea), iar noaptea nu mai bea vin. E adevărat, bea bere, așa cum beam și eu în unele nopți, dar băutul lui de bere o făcea pe Alecu fericită, așa că ce mai conta că Mircel bea bere ca să mă imite, așa cum băuse vin ca să-l imite pe Bărbătuș, fostul lui erou? Rezultatele contau! Iar rezultatele păreau să fie foarte bune, așa că Alecu, Mircel și Arina au pornit voioși la shopping, ca o adevărată familie. S-au dus în Decathlon să-i cumpere sportivulețului un kimono, deși eu le-am spus clar că nu e nevoie de așa ceva de la-nceput, că poate veni la sală și în trening, doar n-o să se supere nimeni. Kimono să-și cumpere mai târziu, când se lămurește că-i place la sală; să nu dea banii degeaba, că e păcat. Dar asta e, că Mircel n-avea nici trening.

O anunțasem la telefon pe Elise că mă-ntorc la ea la sală și-i aduc și-un recrut, dar tot s-a emoționat ca un câțel când m-a văzut. Elise, Elise... frumoasă femeie, da' singură. Sta carnea pe ea ca pe statuie, nicio surpriză, așa stătuse și în urmă câțiva ani, iar între timp nu se lăsase pe tânjală, băga în continuare câte două antrenamente pe zi, doar sâmbăta avea trei; e drept, duminica nu lucra. Corpul nu-i îmbătrânise deloc, dar ridurile de la colțurile ochilor erau mult mai vizibile. Nu-mi păsa. O simțeam iar în brațe, cum mă strânge tare, cu picioarele încolăcite peste șoldurile mele, fără să se jeneze vreo clipă de cursanții care erau atunci în dojo:

— Mich... you motherfucker... I missed you, bitch!

Că, adică, de ce nu mai venisem pe la sală. Ce era să-i

zic? De putoare ordinară ce devenisem odată cu vârsta? De lene? De frica neveste-mii? Astea nu-s răspunsuri. Am strâns-o și eu cât am putut, să-i pârâie oasele, și i-am zis la ureche:

— I'm here now.

Am zis încet de tot, în șoaptă mică, dar nu de cursanții ei îmi era mie, ci de Mircel. Cine știe ce mai înțelegea, tolomacul! I-am zis lui Elise că mergem să ne schimbăm, mi-a dat cheia de la vestiar și mi-a zis că ne așteaptă, nu începe încălzirea fără noi; nu știu de ce, ajunseserăm ultimii, deși plecaserăm din timp.

Mi-a venit să mă crucesc. Țicnită de Alecu îi alesese lui Mircel un kimono scump, bleu-deschis, cu baritai inscripția pe spate „BJJ Master”; asta nu m-ar fi deranjat, dar stătea kimonoul ăla pe el de ziceai că omul ieșise noaptea, la Yser, la produs:

— Ce e asta, mă? Nu ți-am zis să fie lărguț? Acum ce dracu' faci, c-o să plesnească pe tine, vițicule?

Ce mi-era că purta kimonoul ăla, ce mi-era că purta o piele de șarpe, totuna. Alecu credea că mergem la bal mascat? Ce naiba putuse să fie în capul ei?

— Rămâi aici!

M-am dus în sală, i-am explicat lui Elise problema, am râs amândoi și a venit cu mine la vestiar, că mai avea tot felul de bulendre vechi, de la cursanți care abandonaseră și nu se întorseseră să-și recupereze echipamentul (o grămadă de oameni fac așa, nu știu de ce. Elise zicea că le e „rușine” să dea ochii cu ea și s-o anunțe că nu mai vin la sală; preferă, pur și simplu, să dispară ca măgarii-n ceață și să nu mai răspundă nici la telefon, când suna ea după ei să vină să-și ia lucrurile. Da... văzuse și ea multe, de atâția ani de când se canonea cu tot felul de ciudați. Și ciudate). I-a găsit lui Mircel un kimono alb, îngălbenit de vechime, care cam putea, dar tot era mai bun decât prostia aia cu care-l trimisese Alecu. I-a arătat cum să-și lege centura, el n-a reușit, i-am legat-o eu, dar nici eu nu știam să i-o leg stând față în față, așa că i-am legat-o stând lipit de spatele lui, romantic. Elise a chicotit. Mircel a roșit (adică i-a roșit

ceafa). Eu n-am zis nimic. Planul mergea ca uns.

Ca de fiecare dată când avea om nou la sală, Elise ne-a așezat pe toți în seiza și a oficiat micul ei speech despre BJJ, pe care îl spusese de atâtea ori, că nu mai schimba absolut niciun cuvântel din el, de ani și ani. Îl mai auzisem și eu de două ori, am băgat de seamă că era exact același, fără modificări majore, minore sau de orice fel: maestrul Kanô, maestrul Maeda, maestrul Hélio, maestrul Fadda și cam atât am reținut eu, că la restul bla-bla-ului nu m-am putut concentra nici atunci ca nici dățile trecute, că mă dureau genunchii de vedeam roșu. Mircel părea să n-aibă nimic, stătea cuminte cu spatele drept, nu se foia ca mine, părea foarte OK cu poziția. M-am prins ulterior de ce, când Elise ne-a dat drumul, ne-am ridicat și-am început încălzirea: tot aia era, nu mai introdusese elemente noi, ba aveam impresia că făcuse simplificări. Erau mai puține exerciții, doar că durau mai mult. Eu sufeream. Lasă că eram anchilozat de lipsa antrenamentului! Problema era din naștere: avusesem dintotdeauna articulații rigide, lemnoase, țepene, exact cum e mai rău la BJJ, dar cum e bine pentru practicant (secretul oricărei arte marțiale nu e că înveți să dai și să-ncasezi, ci că te deprinzi cu suferința, cu durerea fizică. După ce te doare de-ți ies ochii ca la melc, zi de zi și antrenament de antrenament, nu-ți mai pasă de bătaie. O dai sau o iei, dar știi cum să procesezi durerea. Țsta este rostul sălilor, în esență. Plus, bunînțeles, faptul că nu te mai îngrași - sau, dacă ești gras, slăbești. Bine, sala lui Elise mai avea un rost, dar asta era afacerea ei, nu mă bag, să fie sănătoasă, să-i ajute Dumnezeu să aibă noroc la bani, că boala maică-sii costă mult, iar ea nu vrea s-o interneze nici în ruptul capului: „N-o duc, Mich! Numai pe ea o am. M-a crescut cum a putut, nu-i fac eu una ca asta. Să moară în căsuța ei, așa cum își dorește, săraca”). Mă uitam la Mircel: trecea prin toate exercițiile de suplețe zâmbind, nu simțea niciun disconfort fizic, omul se născuse cu noroc, avea articulații flexibile și tendoane moi, elastice. Nu făcuse nimic să merite asemenea baftă, pur și simplu moștenise genă bună, nu ca

mine. Cine are parte are! M-am răcorit abia când l-am văzut cum se câcăie la exercițiile celelalte, care presupuneau deprindere și forță fizică: a reușit să facă fix o jumătate de flotare (și fiică-mea poate mai mult de-atât) și vreo două abdomene, dar și-alea vai de capul lor, incomplete, mă rog, cât i-a permis burta lui cea grăsulie. N-ai fi zis, când îl vedeai îmbrăcat, dar eu îl văzusem la vestiar. Durduliu băiatul! Plinuț! îl hrănea bine Alecu, cu „femeia” ei cu tot. Iar alcoolul încă nu-ncepuse să roadă din el.

Dojo-ul Elisei este pentru softies. Probabil că trebuia să spun asta de la bun început: clienții ei sunt majoritar cliente. Este o sală de femei, ca să zic așa, dar nu c-ar scrie undeva, ci prin consensul tuturor celor interesați, adică la ea la sală vin femei între două vârste, care vor să slăbească și să capete încredere în sine. Nu vin oameni serioși, chitiți pe antrenamente dure și pe lucrul cu parteneri experimentați – nici vorbă de așa ceva! Când și când mai apare câte-un tânăr, care fie nu stă mult că n-are ce face cu ritmul ăla de lucru, fie își găsește acolo o prietenă și nu mai are motiv să vină (și nici ea nu mai vine, de obicei). Da, clar, sala este de cuconet-mândria-țării. De-aia mi-am zis că i se potrivește lui Mircel ca o mănășă.

Nu i s-a potrivit. Deloc, dar deloc-deloc! La început, când Elise ne-a arătat prima tehnică din ziua aia (și singura: la ea nu se exersa mai mult de o tehnică pe ședință), mi-am zis că totul o să meargă foarte bine. Elise m-a chemat, a demonstrat pe mine mișcărilor, încet, să vadă bine tot poporul, apoi ne-a împărțit în tandemuri și ne-a zis să dăm drumul la treabă. Eu eram cu Mircel, am dat cu el de podea cu multă grijă, să nu-mi stric investiția, iar el părea foarte interesat să învețe și foarte fericit, nici vorbă să-mi facă pe „sensibilul”, cum zicea Alecu. Am lucrat cu râvnă, fără să-l hurduc prea tare, apoi am schimbat, că să mă pună și el jos pe tatami. A reușit fără dificultăți (evident, eu mă lăsam moale, să îi dau încredere), am lucrat și așa, cu el tori și eu uke, până a dat Elise semnal de oprire. A zis să schimbăm partenerii, pe

Mircel l-a pus cu o doamnă de culoare, foarte grasă, iar ea m-a ales desigur pe mine, că doar voia să se răzbune pentru toate lunile în care lipsisem de la dojo fără niciun fel de explicație... mi-a scos BJJ-ul din cap. Am fost tot uke, iar Elise m-a tratat ca pe un partener de antrenament de calibrul ei – ceea ce evident că nu eram și n-o să fiu niciodată –, adică mi-a muiat oasele. M-am străduit să nu guiț de durere la tehnicile de la sol, dar nu mi-a prea ieșit. Există expresia „dragoste cu năbădăi”, iar Elise a luat-o la propriu. Nu s-a jucat.

Nici Mircel: nu și-a lăsat partenera să-l atingă. L-a fugărit grasa prin toată sala – Mircel, nimic. Dădea înapoi ca racul, a făcut vreo două ture tot mergând de-a-ndăratelea, până când s-a ofticit grasa și l-a pârât lui Elise. Eu l-am întrebat pe Mircel ce naiba se întâmplă, dar el mi-a zis că i-e rușine. Elise a râs, credea că poate rezolva ea problemele lui Mircel (de unde! Erau nerezolvabile), ne-a așezat pe toți roată în seiza și ne-a pus pe noi doi să mai lucrăm o dată. A mers perfect, dar asta doar pentru că la sală la Elise nu se lucrează un BJJ clasic, ci mai mult un fel de judo cu elemente moi din BJJ, ca să zic așa: Elise te pune întotdeauna să începi din picioare, nu direct din priza de la sol. După ce-am terminat noi doi, mi-a zis să mă așez și s-a ridicat să lucreze ea cu Mircel, iar scena s-a repetat: Mircel refuza priza, refuza să se lase atins – dar cu Elise nu i-a mers. A intrat în el cu viteza fulgerului, l-a dat jos cu osotogari și ne-a arătat la toți ce e ăla un juji gatame clasic, ca la carte, ca la manual. Numai că Mircel a început să guițe mult mai tare decât ar fi fost normal, așa că Elise i-a dat drumul și-a vrut să-l ajute să se ridice, dar el i-a respins ajutorul și abia atunci am văzut că nenorocitul plângea cu lacrimi fierbinți, după care a dat-o pe sughițuri. Era groasă.

Elise a vrut să întrerupă antrenamentul, dar i-am făcut semn că preiau problema, ea să meargă înainte, că avea treabă, clienții plătiseră abonament, nu-i putea lăsa așa (bine, și Alecu plătise abonament lunar, dar nu unul, ci două. Doar așa ne fusese vorba. Unul lui, unul mie). L-am

dus pe prost în vestiar, cu gândul să-l scutur oleacă, să-și bage mințile în cap, doar nu era copil de grădiniță:

— Ce e, mă? Ce dracu' e cu tine? Ce-s istericalele-astea?

Mircel nimic. Plângea ca o rămă, de sărea kimonoul de pe el - kimonoul primit de haram de la Elise, în treacăt fie spus. N-am avut de ales. L-am lăsat să se descarce.

A vorbit, în cele din urmă (după ce i-am dat câteva servetele de hârtie să-și șteargă mucii): era atingăcios. Auzisem eu de chestia asta, dar nu întâlnisem niciun atingăcios în viața mea, nici măcar nu eram sigur că nu-i vorba de o legendă urbană. Cică unele persoane sunt alergice la atingere. Dacă sunt atinse de membri ai familiei (gen mamă, bănuiesc), nicio problemă - dar, dacă îi atinge altcineva, în special un necunoscut, „atingăcioșii” fac urât de tot, iar uneori leșină (asta mi-ar mai fi lipsit, să-mi fi leșinat dobitocul când îi sucea Elise brațul ăla grăsuliu!).

— Păi, eu nu te-am atins, mă, când ți-am legat centura?!

Mircel, foarte încurcat, a bâiguit ceva din care am înțeles că eu eram deja parte din familia lui. Adică un fel de Alecu, ca să zic așa:

— Așa, ca Alecu? Ia zi! Sunt un fel de nevastă-ta, mai nou? Sau cum?

Nu voia să răspundă, dar nu i-a mers. N-aveam chef să-l mai văd cum își ține secretele-n el, că nici timpul meu nu era nelimitat. Îmi trebuiau adevărurile ținute sub obroc și, dacă nu toate deodată, măcar unul, de sămânță (tot era ceva! O fi fost el în blocaj psihic, dar orice blocaj începe să crape la un moment dat, într-un punct, dintr-un punct. Gheața Dunării cum crapă, când îi vine vremea să crape?). Și iată ce-am scos de la Mircel, acolo, în vestiar: cică Alecu și cu el nu se mai atinseseră de mult, de ani de zile, deci nu știa să-mi zică, atunci, pe moment, dacă el nu devenise, între timp, „atingăcios” și față de nevastă-sa. El spera că nu, dar că de unde să știe sigur? Mi-a venit un gând, așa, din neant, out of the blue:

— Auzi, mă, dar fiică-ta îți miroase picioarele?

A răspuns că nu, niciodată, dar că i le miroase pe-ale lui Alecu. Când vine ea de la muncă, se minunează ce urât

miros picioarele lui mami, iar după ce face duș, se minunează ce frumos miros. De picioarele lui nu se apropiase fetița niciodată.

I-am zis să se schimbe că mergem acasă, gata cu antrenamentul, și am urcat înapoi spre dojo, să îi spun lui Elise că plecăm. Ea m-a văzut în ușă, a dat comanda „Continuez!” și a venit la mine. I-am zis că plecăm. M-a întrebat dacă amândoi. I-am zis că da, apoi i-am văzut privirea și am adăugat că eu am să mă întorc pentru alte antrenamente, dar singur, fără prietenul meu. Elise mi-a luat fața în palmele ei transpirate și m-a pupat pe gură scurt, brutal și țocăit, apoi a fugit la clientă, să-și vadă de treabă, că din banii lor trăiau amândouă (și ea, și maicăsa).

Întrebarea era ce fac cu Mircel, că la sală venisem cu mașina lui. Am lăsat kimonoul cel vechi împăturit frumos pe băncuța din vestiar, am ieșit amândoi și eram gata să urcăm în mașină, când Dumnezeu mi-a călăuzit privirea spre fereastra unei cârciumi din complex (dojo-ul este undeva într-un centru comercial, cam comunist conceput, dar util. Își face treaba. Sunt acolo și magazinașe, și farmacii veterinare, și o pizzerie cu livrare la domiciliu, și o frizerie, și un atelier de retușat haine – belgienii sunt oameni foarte economi, nu-și aruncă hainele vechi, ca americanii –, și o spălătorie automată, ba chiar și o mică librărie. În care n-am intrat niciodată), iar prin geam am văzut un televizor agățat sus pe perete. Un meci de fotbal era în direct, privit de câțiva bețivi bătrâni, de-ăia care bagă mereu mici sume de bani în bilete de pariuri. Era clar. Dumnezeu îmi zâmbise:

— Uite cum facem, Mircele. Alecu va ști că-ți place la sală, m-ai înțeles? Că d-ăia ți-a plătit abonament, să-ți placă, nu să nu-ți placă! Vii marțea și vinerea și mă iei de-acasă, ca azi, și mă aduci aici; antrenamentul durează 90 de minute pe ceas. Tu intri acolo, în sport barul ăla, și te uiți la meci. La orice meci! Un bărbat nu este bărbat dacă nu se pricepe la fotbal! Te uiți cu răbdare, nu socializezi, nu bei decât bere fără alcool, iar când ajungi înapoi acasă,

dai iama cât vrei în berile tale de noapte - ai liber de la mine, că eu comand cât bei ca să-ți fie bine. După antrenament mă lași acasă, te duci la tine și bagi imediat kimonoul la spălat, la mașină, m-ai înțeles? Or fi femeile date dracului, dar și eu știu cum să acopăr oala cu capacul ca să nu cadă nimic într-însa. Și-ți ții gura închisă, hein? Și eu la fel, n-ai tu frica aia. „Mormânt” - asta să ne fie deviza! M-ai înțeles, mă, maestre?

„Mormânt”... gura nebunului adevăr grăiește. Primisem un semn, dar eu nu știam.

Împăratul

Înainte de următoarea băută („reuniune”) de la Fane, am sunat-o pe Alecu și i-am zis că trec pe la ea să văd dacă totul e în regulă, dacă a făcut cum i-am spus. A început să se vaite cu voce mincinoasă cum că nu-i momentul, că Mircel e plecat la școală s-o ia pe Arina, că ea e singură acasă etc. I-am zis direct:

— Păi, tocmai de-aia.

I-am închis telefonul și-am fost la ea în mai puțin de 10 minute, ca să-i întreb-o dacă nu-mi arde de joacă. Bunîntele că se echipase într-o „rochie de casă” și se machiase, ca orice femeie neatinsă cu anii de soțul ei, dar nu mi-a păsat. M-am descălțat în hol, mi-am pus papucii ăia deja îmbibați de mirosul meu și i-am zis să mă ducă în Sfânta Sfintelor, adică în „biroul” lui Mircel; iar s-a văitat, că nu știe dacă e bine, că nimeni nu intră acolo, că nici ea nu deschide ușa aia, că hâr, că mâr.

— Da’ femeia voastră cum îi face curat și el nu zice nimic? Alecule, ia mai las-o!

A tăcut și m-a condus, neuitând totuși să-și legene bazinul în timp ce urca treptele în fața mea. Asta era bine, într-un fel, însemna că-n Alecu nu murise încă nimic, întrebarea era ce dracu’ murise în nebunul de Mircel, sau mai exact ce se născuse-n el, că nu mi-era deloc clar care din două. Mi-a deschis ușa, dar ea n-a intrat, a rămas în prag și doar mi-a vorbit, în timp ce inspectam pe-acolo:

— E bun? L-am nimerit?

Se referea la frigideruțul pe care-i spuseseam să-l comande și să-l instaleze în „biroul” lui (de fapt, o cameră ca orice cameră, nu era ăla birou cum nu sunt eu popă) și la lada frigorifică. Lădița, de fapt, că nu era mare, dar nici mică; potrivită. Ehe, să fi avut eu așa ceva acasă la mine... lux! Plus că boier Mircel avea baia lui, acolo, la etaj – e drept că trebuia să iasă din cameră ca să intre-n baie, dar atâta lucru putea să facă și el, putoarea! Eu, când aveam

câte o „noapte de bere” și mă duceam la toaletă, trezeam toată casa, c-așa sunt apartamentele economice în Belgia, împărțite prost, la calicie. Se presupune că noaptea oamenii dorm în ele, nu umblă brambura să-și pișe berile, una-două-șapte- nouă. Nu am zăbovit mult la Mircel în sanctuar, doar am verificat că frigideruțul funcționa (și funcționa) și că lădița frigorifică era destul de încăpătoare.

— Când i-o umpli cu beri, înainte să plecați spre Fane, să așezi gheața la fund, Alecule, da? Adică mai întâi pui un strat de gheață, apoi berile, nu invers!

— O să facă femeia treaba asta.

— Foarte bine, să fie reci când veniți, dar nu extrem de reci. Și frigideruțul plin, da?

— O să-i spun.

— Chestia e că el, acum, are nevoie și să bea multă bere, dar și să știe că are multă bere la dispoziție, înțelegi?

— Nu.

— Să nu fie tentat să iasă din casă în creierii nopții, ca să-și mai cumpere. C-atunci o să-și cumpere vin și iar o luăm de la-nceput ca proștii!

— A zis că nu mai bea vin, gata!

— Un căcat a zis. Tu pe mine să m-asculți. Mircel nu e bine deloc. El crede acum că-i pe cai mari, că n-a mai făcut nicio criză, dar știu eu mai bine. Situația e pe muchie de cuțit: băutura e parșivă, te lasă o vreme și pe urmă iar te ia. Tu să ai răbdare, atât. Răbdare și încredere, că treaba asta o să dureze, nu se rezolvă așa, de azi pe mâine!

— Am răbdare, Mihai, zău că am. Doar că...

— Doar că ce?

— Doar că mi-e dor de el.

— Las' că de dor n-a murit nimeni! la-ți amant, dacă ți-e dor!

— De el mi-e dor!

— Dracu' te-a pus să te legi la ochi c-o pereche de izmene?

— Dacă ne-am iubit, ce vină am eu?

— V-ați iubit voi... mă lași? Ia uite îndrăgostiți! unde erau! Să se iubească cine se pricepe, Alecule! Tu crezi că

asta-i afacere de amatori?

— Și cine se pricepe, mă rog?

— Bărbătuș!

A bufnit de râs și mi-a venit și mie să râd, că n-o premeditasem pe-asta, îmi venise așa, deodată - sen-tâmplă! —, dar Alecului i-a luat tristețea cu mâna. Am coborât amândoi, m-am încălțat și am plecat să-mi iau și eu fetița de la școală.

Băuta a fost de gală. Fane a fost în mare formă, ne-a ținut în priză cu pătraniile lui (are Fănică un sac fără fund, o parte i le știam, dar pe multe le-am auzit de noi-nouțe), Coca a izbutit în sfârșit să stea în bucătărie cu nevestele, dar prețul a fost întâi plătit de Roxana, care s-a sacrificat prima și a rămas cu fetițele în camera Liei: ele trei erau profesoare și Roxana era eleva care nu-și făcuse lecțiile. Au certat-o de numa-numa, au fost foarte fericite. Roxana a ieșit dărâmată de acolo, a intrat nevastă-mea la malaxor (s-au jucat de-a coaforul), apoi Alecu (ea a fost clienta și ele au fost cofetăresele; a „mâncat” Alecu la înghețate de-a obosit). A fost seara Cocuței, dintr-un anumit punct de vedere. Avea ea juma’ de secol, cât mine și cât Fănică, dar, datorită bebelușei, nevestele noastre au socializat cu ea și aproape au integrat-o. Aproape. Dar nu chiar. Erau multe lucruri nespuse. Și care nespuse au rămas.

Pe balcon a fost, poate, cea mai reușită seară dintre toate, chiar dacă n-a durat mult (joaca le-a obosit și pe fete, și pe mămici); dar a fost densă. Pentru mine, categoric a fost o reușită magnifică. Nu numai fiindcă Mircel, odată ajuns acasă, s-a îmbătat foarte cuviincios cu berile pregătite de „femeie”, n-a dat buzna după vin, în creierii nopții (aici, nonstopurile sunt foarte rare), și nici criză n-a făcut. Ci mai ales pentru că Bărbătuș, în sfârșit, și-a dat drumul la gură. El nu e deloc secretos din fire, dovadă că ceilalți doi mai auziseră povestea lui și nu o singură dată, dar față de mine Bărbătuș păstrase o distanță, cum să spun, un fel de mefiență. Nu prea știa de unde să mă ia. Păream de-ai lui Fane și nu păream;

păream și de-ai lui și iar nu păream. Eram „dubios”. Plus că Mircel trecuse cu idolatria de la el la mine și asta iar nu i-a căzut bine, deși el, unul, nu dădea pe Mircel nicio ceapă degerată; totuși, îi plăcuse s-o chinuie pe Alecu. Dacă ar fi să vorbesc ca-n cărți, aş zice că Bărbătuș, fără să fie un om „rău”, era pur și simplu amoral. Dar mie nu-mi plac cărțile în care apar cuvinte de-astea; sunt plictisitoare. Când dădea peste o victimă, Bărbătuș nu se putea abține să n-o chinuie. Îl înțelegea perfect. I-s geamăn. Siamez!

Fusese orfan. Habar n-avea cine i-a fost mamă: l-a lăsat în grija statului încă de la naștere (de tată, evident, nici n-are rost să pomenesc). Orfelinatelor din ceaușismul târziu au fost iaduri, după toate mărturiile, dar Bărbătuș nu și-a perceput așa „căminul” în care a crescut, dat fiind că nu cunoscuse altceva pe lume („Era nasol, da’ ne făceam treaba cu ăia micii”). Având voce bună, a fost remarcat de profesorul de muzică, iar odată ajuns la cor („formație”, zicea el), a avut șansa unor ieșiri în lumea din afară, unde orfanii dădeau spectacole, prin casele de cultură ale sindicatelor. Acolo a fost văzut de Taicu, mereu în căutare de talente, iar Taicu ăsta s-a dus după el la orfelinat și în cele din urmă l-a înfiat, pe căi foarte puțin legale; Taicu era lăutar profesionist, răsfățat de irfterlopi, de milițieni și de securiști, iar acasă la el își făcuse un harem de mici muzicieni, adunați dintre bătuții de soartă. Pentru Bărbătuș, acest Taicu a fost figura cea mai apropiată de un tată. L-a învățat muzică, multă muzică, toată muzica pe care o știa, iar mai târziu l-a dat la Școala Populară de Arte; nu numai atât, dar i-a plătit și lecții cu meșteri de la alte instrumente, pe care el nu le cunoștea. Eu l-am întrebat dacă Taicu îi bătea pe copii; el a zis că nu, nicidecum, nici vorbă de așa ceva, doar la repetiții (și ei, practic, repetau toată ziua, de dimineața până seara) le mai „futea” câte o palmă („dupac”, zicea Bărbătuș) când greșeau o notă. L-am mai întrebat dacă Taicu era însurat. Nu, nu era, m-a lămurit el, dar „ținea” o femeie care le gătea și le spăla hainele, că Taicu îi voia mereu curați și hrăniți decent; din ce spunea, eu am dedus că lui Bărbătuș

i-a plăcut viața din casa lui Taicu; că, după orfelinat, acolo a trăit raiul pe pământ. Aveau și haine „de bune”, cu care Taicu îi îmbrăca atunci când îi lua cu el la „cântări”, unde erau foarte apreciați, c-aveau voci frumoase și șlefuite zi de zi, la repetiții. Toți copiii își lucrau, pe lângă voce, și măiestria la câte un instrument, iar cei mai buni (Bărbătuș afirmă că el era cel mai bun dintre toți) învățau să cânte la mai multe instrumente, la cât mai multe – Taicu avea chiar și o pianină. Viitorul suna bine. Taicu visa la un taraf al lui, să nu mai cânte cu alții pe la bețiile interlopilor și milițienilor (de obicei, comune), să cânte el cu copiii și să se umple de bani. Avea planuri mari. Dar s-a-nhăitat cu împăratul și totul s-a dus dracului, Taicu a nimerit în pușcărie, iar Bărbătuș pe drumuri, fugar.

Eu am înțeles că toate astea se întâmplaseră în București, dar asta arată că sunt un om foarte mic, foarte buricos; Bucureștiul nu era totul nici chiar în comunism. Taicu locuia în Craiova, acolo se petrecuseră toate cele povestite de Bărbătuș pe balcon: împăratul ăsta era un judecător dement, o adevărată figură a urbei, un fost absolvent de liceu militar, apoi de academie de miliție, din care se ieșea cu o patalama de „jurist”, iar omul reușise, cine știe cum, să devină judecător și aproape imediat legendă. Era un bărbat foarte puternic, jucător de rugby, practicant de arte marțiale („Centură neagră!”, zicea Bărbătuș), yoghin, vânător, scafandru cu brevet, practicant de tir („pistol-viteză” – nu știu ce e aia), fel și fel de chestii. Voce pițigăiată, privire de nebun. În sala de judecată sărea din scaun și se repezea să-i bată pe inculpații și pe martorii care i se părea lui că-i răspundeau „obraznic”. Dactilografei îi dicta, motivarea hotărârilor judecătorești din poziția „stând în cap” (aici Fane a râs să crape, privindu-mă prin fumul de țigară). Pe stradă îi fugărea pe țigănușii care făceau bișniță, iar când prindea pe câte unul (rar, că-l știa tot orașul de nebun), îl umplea de sânge; evident, a fost demis, dar printr-un tertip legal nu i s-a luat și dreptul de a practica avocatura, așa că împăratul a devenit avocat – cel mai de succes avocat din istoria

Craiovei. La el la ușă se buluceau toți interlopii, toată floarea cea vestită a Craioviței și Fetei Luncii, toată fauna pe care o băgase el în pușcărie de-a lungul carierei: era „de-ai lor”. Știa legea, o știa bine, așa că împăratul, ca avocat, a scos din belea pe foarte mulți dintre cei pe care tot el îi băgase în belea – și pe rudele lor, iar interlopii sunt rude cu toată lumea. A intrat cu ei în afaceri, a câștigat averi, a împărțit prada cu foștii lui colegi, judecători, milițieni, procurori, i-a făcut fericiți pe toți, securiștii închideau și ei ochii, că și lor le era bine. Taicu s-a lăsat dus de val, a luat bani cu camătă de la împărat, i-a cântat cu vioara la ureche, s-a bucurat la bancnotele lipite cu scuipat pe frunte, ca toată lumea. Era bine, dar a venit Revoluția, împăratul s-a transformat iar.

Din avocat a devenit procuror și a început vânătoria. Cruntă, fără milă. I-a luat ca din oală. Toți foștii lui amici interlopi s-au pomenit „săltați” și băgați la zdup fără vorbă multă, că tot sistemul judiciar al orașului tremura de frica împăratului; îi avea pe toți la mână, de la mic la mare. Au fost și vreo două încercări de linșaj, zicea Bărbătuș („Au vrut să-i facă felu’, mânca-v-aș pula!”), dar împăratul i-a schilodit în bătaie pe cei trimiși să-l omoare, iar a treia oară n-a mai încercat nimeni. Ghinionul lui Bărbătuș a fost că apucase să se împrietenească cu Ionică, fiul din prima căsătorie a împăratului (care divorțase de mama lui Ionică, o învățătoare, ca să se căsătorească cu marea lui iubire, o judecătoare mai nebună decât el, femeie măritată. Împăratul i-a pus în vedere soțului femeii să divorțeze imediat ca să nu ajungă „carne de mici”. Soțul s-a conformat). Ionică a căutat în Bărbătuș și în anturajul lui de muzicanți o mică oază de libertate, de normalitate, că împăratul îl teroriza acasă: i-a ales nevasta, i-a ales cariera (executor judecătoresc; Ionică visa să devină actor), i-a ales „prietanii”, i-a ales mașina, i-a construit o vilă, i-a deschis un birou de executor, i-a impus nevestii să facă un băiat, venea personal și-o lua pe nenorocită de acasă ca s-o ducă la ecograf, mă rog, se comporta ca un împărat. Soția lui Ionică, avocată și ea, a născut un băiat și pe urmă

a făcut o depresie extrem de gravă, de-aia cu internări și externări, așa că Ionică și-a crescut singur copilul până la vârsta de doi ani, după care a luat pistolul de serviciu al împăratului și și-a tras un glonț în cap. Împăratul a trebuit să găsească zor-nevoie un vinovat moral pentru sinuciderea lui fiu-său și măgăreața a căzut pe Bărbătuș, omul-orchestră (lui îi fusese adresată scrisoarea lăsată de Ionică și găsită de împărat; ceasul rău!). Judecătoarea, nebuna, nevasta de-a doua a împăratului, i-a salvat viața lui Bărbătuș: l-a sunat și i-a zis să fugă, pe loc și cum o ști, din oraș și din țară, că vine ăla după el. Bărbătuș a plecat golaș, n-a avut timp să strângă, să ia nimic, a plecat din România ca de la stână pustie. I-a fost foarte greu la început, nu știa ce să facă, era speriat, a făcut autostopul până la Paris, acolo a început să cânte pe stradă, l-au remarcat interlopii noștri care ajunseseră deja acolo (ca proxeneți, majoritatea), l-au ajutat, l-au introdus în comunitate. Acolo s-a pus Bărbătuș pe picioare, s-a nsurat prima oară, a avut primul copil, a devenit familist, și-a înșelat nevasta (adică a aflat ea, că de înșelat o înșela de mult), a divorțat, l-a întâlnit pe Fane Pictorul, s-au făcut frați (pe vremea aia, amândoi beau foarte serios), s-a nsurat iar și-a mai făcut un copil, a călcat pe bec cu nu știu ce (probabil ceva grav, dar nu știu), a divorțat și a trebuit să părăsească Parisul, așa că și-a mutat voinicia la Bruxelles, unde iar s-a nsurat și-a divorțat. Cânta noaptea, femeile grămadă pe el, bete și excitate; Bărbătuș s-a trezit cu două pensii alimentare de plătit – a doua nevastă de la Paris n-a vrut nimic, o fi avut ea motivele ei – și nu-și mai putea permite să refuze nicio cântare, că-i trebuiau bani, bani, bani. La Fane care picta „monstruoziități” în garaj n-avea cum apela, așa că situația lui nu era deloc bună, dar a apărut Coca. Iar Coca voia un copil. Bărbătuș n-a lăsat ocazia să-i scape. Era, e un supraviețuitor. Într-un fel, și eu sunt un Mircel: Bărbătuș este eroul meu.

Acum, povestea auzită de mine pe balcon nu e asta. Sau, mai exact spus: asta e o mică parte din povestea spusă de Bărbătuș, la băutura, pe balcon. Mie asta mi s-a părut

esențialul, dar pentru el esențialul consta în nesfârșitele lui aventuri amoroase de la Paris, cu tot felul de „fete” pe care proxeneții le aduseseră acolo la produs și care – zicea Bărbătuș – se îndrăgosteau invariabil de el. Recunosc că nu am reușit să decelez adevărul de minciună în partea pariziană a poveștii, așa c-am preferat s-o las deoparte, că prea seamănă a telenovelă. În afară de „fete”, de Bărbătuș se înamorau persoane din toate clasele sociale, nu numai imigrante, ci și localnice – și nu degeaba am scris „persoane”! Da, Parisul este un oraș mare, dar, chiar și așa, succesele sentimentale ale lui Bărbătuș tot mi s-au părut ușor gonflate, ca să nu zic umflate cu pompa. Omul avea într-adevăr un anume șarm animal, o carismă primitivă, de peșteră, da; dar era clar că își spusese povestea de multe ori și că de fiecare dată mai adăugase câte-o florică, câte-o minciunică, câte-o artifică, de ajunsese și el să creadă că toate baloanele alea de săpun erau adevărate. Or fi avut o sămânță de adevăr, nu zic. Ca scriitor, știu și eu cum se face treaba asta; dar, când coada vulpii nu este bine proporționată, rămâi cu vulpea nevândută.

Singurele dovezi concrete pe care le acceptam în favoarea lui Bărbătuș sunt acestea: privirea cu care Coca își mânca fetița din ochi și mărturia lui Fane. Da, se cunoscuseră acolo, unde el lucra cu echipa lui la redezorări, iar seara se mai întâlneau la șpriț cu „Bărbătuș și ai lui” (Fane se referea la comunitatea de cocalari și curve de stradă, nu la vreuna dintre cele două familii pariziene ale lui Bărbătuș. Nu le cunoscuse). În rest, nu mă interesează pasiunile carnale pe care remarcabilul le stârnise în tagma femeiască și nu numai, că doar nu m-am născut ieri, să casc gura la orice năzbâtii spun Bărbătușii la băutură. Eroii beți își pierd carisma.

Deși n-am stat așa mult ca alte dăți, Fănică al meu se luase destul de bine, era vesel tare când ne-a condus, la plecare. A dat mâna solemn cu Monica, s-a strâmbat la mine ca cimpanzeii (așa face el când vrea să fie amuzant), iar neveste-mii i-a șoptit cu ochi măriți, de parcă vedea

cum steaua sus răsare, ca o taină mare:

— Știi că Rembo-al tău stă-n cap și bea pișați? Uă-hă- hă-hă-hă!

Îndrăgostirii

Chestia cu „tratamentul” lui Mircel nu era un secret. Nu mai era, adică: situația lui fusese multă vreme ținută-n casă de Alecu, dar, odată cu intrarea în etapa „garaj”, lucrurile îi scăpaseră și ei din mâini. Așa că toți opt eram băgați acum în ciorba asta, doar față de fetele ne străduiam să nu ne dăm de gol cu nimic – dar abia mai târziu, peste ani, vom afla – voi afla – ce și-au dat ele seama și ce nu. La început, când mă înhămasem, nu prevăzusem că tot ce urma să fac cu Mircel va fi un fel de spectacol cu public; dar acolo se ajunsese. Habar nu am, de exemplu, ce vorbeau Cocuța cu Bărbătuș al ei despre afacerea asta (deși îmi pot imagina, dacă vreau. Dar nu vreau) sau Roxana cu Fane; iar nevastă-mea era plină de o milă maternă față de „bietul Mircea, săracul de el” și nu mă întreba altceva decât dacă „e mai bine” și „când o să-i fie mai bine”, cam ceea ce mă întreba și Alecu, dar de la un alt nivel de implicare. Cu alte cuvinte, dansam în familie.

Teoretic, la piscină ar fi trebuit să fim doar noi doi, ca să-l „învăț să înoate”, dar am schimbat planul din mers și am tras tare pe Fănică. Știam că, dacă-l pun la ambiție, Fane o să facă totul în locul meu – ceea ce a și făcut. Nu-mi convenea să mă duc la piscină doar eu cu Mircel; intuiam că nu e bine (am avut dreptate). Așa că Fane, stârnit de mine, a organizat o ieșire la piscină cu toată gașca, în vederea viitoareii vacanțe de la mare, că se apropia perioada de concedii, iar doamnele deja căutau cazare (eu: „Fane, mai știi, mă, să înoți? Că pe vremuri, la Trei Lighene, în Berceni, le luai ochii la alea, cu craul, cu spate, cu dracu’ să te ia... dar ai îmbătrânit și tu, de...”. El: „Ce face, tati?! Cine-a-mbătrânit? Rembo, vin și eu la Nereus și-ți dau clasă, băiatule! Cla-să!”). Roxana a zis că vine și ea cu Lia, Alecu a auzit de proiect și s-a băgat și ea cu Arina, iar într-o pauză de la muncă, Cocuța a aflat de la ele ce puneau la cale și a vrut și ea, cu tot cu familie. Era bine.

Ne-am înființat la Nereus, la piscină, la prima oră într-o duminică, să nu prindem aglomerația mare de la prânz. Bebe avusese colici peste noapte, așa că doar Cocuța lipsea, în rest eram toți, inclusiv nevastă-mea, cu cele trei fetițe țipând de fericire că erau iar împreună la înc-o tură de joacă. Și eu eram fericit și vibram de nerăbdare. Dar nevastă-mea și apoi Roxana ne-au anunțat că ele nu intră-n apă, ci că urmează să supravegheze toată operațiunea de sus, de la cafenea, prin geamurile cele mari, de unde bazinul se vede ca-n palmă; mi s-au înecat toate corăbiile (trepidam de nerăbdare să văd corpul Roxanei, să-l pipăi cu ochii, să mă îmbăt cu el vizual, că destul mă delectasem în imaginație. Dar, când e să nu fie... nu e! A fost însă la mare. Ohoho, ce-a mai fost!). Așa că ne-am regăsit, după dușuri, în următoarele echipe: Alecu și fetițele în bazinul de copii, iar Fane, Mircel, Bărbătuș și cu mine în piscina mare. Singurul care și-a pus cască pe cap era Mircel, că numai el avea păr frumos, de care merita să aibă grijă; casca i-o alesese nevastă-sa, tot albastru-azur, să i se asorteze cu ochii, în lipsa Roxanei, m-am mulțumit s-o ling din ochi pe Alecu, dar doar în treacăt, că nu m-a surprins cu nimic: muiere țeapănă, în plină putere, la cea mai bună vârstă a femeii – și tocmai acum n-avea bărbat! Mă rog, mă angajase pe mine pentru treaba asta.

Miștourile zburau între mine și Fane ca rândunelele pe cer, era o plăcere să ne ascuți pizduindu-ne ca doi adolescenți fără griji, preocupați strict de rivalitatea dintre ei, așa cum sunt adolescenții pretutindeni și întotdeauna: care e mai șmecher? „Te fac, băiatule, te fac!”, „Pe șase beri, Rembo, că plângi dup-o lungime cu mine? 11 etc. Bărbătuș și Mircel nu ziceau nimic. Era prima oară când îl auzeam tăcând pe Bărbătuș, omul-fleancă, chiar ar fi trebuit să mă întreb ce-i cu el, dar n-am făcut-o, că pe moment eram și eu copil, încântat să mă întrec iar cu Fane, ca acum 35 de ani.

A fost simplu. Mircel chiar nu știa să înoate, era tăune, iar Alecu îi luase o oră c-un profesor, care era acolo și avea deja o cursantă – tot o doamnă de culoare, foarte grasă, cu

casă roz pe cap. Erau delicioși amândoi: Mircel bleu, grasa roz, profesorul bătrân și șchiop, foarte serios, îi ținea întinși pe burtă ca să învețe mișcarea picioarelor, ăștia doi concentrați, ținându-se de marginea bazinului și broscăind din piciorușe. Bărbătuș a înotat puțin, apoi a renunțat, s-a dus lângă Alecu și-a stat de vorbă cu ea tot restul timpului, toată ora. Orgolios foc, Bărbătuș!

Fane și cu mine ne-am ales câte un culoar, fiecare, și-am dat bătaie. Știam că era foarte bun, că învățase de mic, cu profesori buni (ai lui, repet, erau oameni deschiși la minte) și că îi plăcuseră mai toate sporturile, dar speram să-l fi rablagit vârsta. Am avut parțial dreptate, că plămânii lui Fane nu mai erau ce fuseseră: mușchii îl țineau, coordonarea îi era tot aia de pe vremuri, dar nu mai avea rezistență. Se sufoca. Ducea o lungime, dar după aia trebuia să se oprească și să-și revină cu respirația, că nu mai putea (țigările! Sedentarismul!).

Partea proastă este că și eu am pățit exact la fel, din nenorocire - adică nu mai puteam să respir după un bazin. La primele ture m-a întrecut el pe mine (dar la limită), ia ultimele ture l-am întrecut eu pe el (nu cu mult), dar amândoi am murit de jenă, dându-ne seama cât de decrepiți eram: ce-am fost și ce-am ajuns! Am făcut și vreo două-trei bazine de spate, aceeași problemă, nu ne intra destul aer în plămâni, horcăiam, trebuia să ne oprim, să micșorăm ritmul până când totul devenea o glumă. Din fericire, n-avea cine să râdă. Roxana nu se pricepea, iar ceilalți erau luați cu altele. Bărbătuș și-ar fi bătut joc cu toată pofta din lume, dar nu-i dădea mâna, că era vai de capul lui; el știa să înoate, da, dar așa ca pe Jii, cu mișcări din alea de cățel speriat, cum înoată cocalarii („iepureasca”). Își suceea capul ca pe-o mărgică. Înotător de baltă.

Credeam că vom sta mult mai mult de-o oră, dar supra-apreciasem complet condiția fizică de care dispuneam, și eu, și Fane, așa că ne-am petrecut timpul (restul lecției lui Mircel) făcând lungimi moșnegești, în bras, și stând de vorbă. C-o fi, c-o păți. Ne-am amintit iar de aventurile

noastre de la Trei Lighene, de gagicuțe, de bățile cu ăia (ștrandul se afla în Lamotești, adică în partea inamică a Berceniului, în „Dark Beresényi”, cum am început să-i zicem mai târziu, după *Războiul Stelelor*), de Cocaru Salvamaru, de spărturile din gard (ce, eram proști să plătim intrarea?), de cozile de la gogoși, de cum putea „toaleta”, ehe... Ion Creangă cu Ozana lui e-un dobitoc, asta a fost concluzia acelei duminici memorabile. Din absolut, dar din absolut orice copilărie rămâi cu amintiri: „Trei Lighene, tatii”.

A doua oară au venit doar Fane și familia Mircel, iar următoarea duminică am mers eu cu Mircel. Pentru ceilalți, Nereusul își pierduse farmecul, așteptau vacanța la mare, îi durea în coate de „tratamentul” lui Mircel, dar eu știam că, din moment ce la dojo nu mergeam împreună, trebuia să-i ofer altceva, ca la orice tratament. Nu mergea să-l las de capul lui, că nu făcuse decât false progrese și la drept vorbind nu făcuse nici cel mai mic progres. Că nu mai ajungea să doarmă în garaj? Caca-maca. Nu însemna nimic. Încă nu făcuse niciun pas ca să ajungă la cauze.

Dacă tot eram singuri, ca doi porumbei, n-a mai vrut să facă oră cu profesorul cel șchiop, a rămas că-l învăț eu. Acum, na. L-am învățat, de ce să nu-l învăț? Doar că au ieșit la iveală costurile ascunse. Mă cam gândisem că așa s-ar putea întâmpla, dar mi-am zis că sunt tare, că sunt puternic pe interior, că n-am eu nicio treabă; țe-a-pă! Nimeni nu este mai puternic decât carnea lui. Eu crezusem că doar la Roxana-s vulnerabil, dar nu.

Corpul lui Mircel era oarecum grăsuliu, după actualele standarde masculine, care nu fac doi bani, poți să te piși pe ele și s-o plimbi stânga-dreapta; nu așa ceva caută femeile la un corp de bărbat. La drept vorbind, femeilor nici nu le pasă de corpurile bărbaților, dar bărbații sunt prea proști ca să știe un asemenea adevăr elementar și se bulucesc ca oile la fiare, să tragă de ele și să-și umfle mușchii ca baloanele, de parcă mușchii lor ar interesa vreo femeie normală la minte; a, că bărbații „lucrăți” devin interesanți unii pentru alții, asta-i altceva, cu asta-s de

acord! Dar, iată, se poate întâmpla și mai simplu de atât, fără mușchi, fără nimic. E suficient un Mircel, și asta nu vrea să fie o glumă: ca și culturistii, nici Mircel n-avea păr pe corp, dar asta pentru că nu-i creștea. Avea păr axilar, puțin păr sub buric, pe antebrațe și pe gambe, atât. Fire blonde, rare, scurte. În rest, pielea lui era albă și frumoasă, bine întinsă (de la grăsimea subcutanată), fără semne vizibile de vârstă. Eu știam că așa arată Mircel, dar acum îl „vedeam” cu mâinile, în timp ce-l țineam de abdomen și de piept, ca să învețe și mișcările de brațe (eu stăteam în picioare, în zona bazinului unde apa-mi ajungea doar până la gât). Nu eram singuri în piscină, dar eram singuri pe culoarul nostru, nu ne deranja nimeni de la lecție. Eu tot dădeam indicații prețioase, ca Ceaușescu, dar Mircel se panica des că se duce la fund și atunci se agăța cu brațul stâng de gâtul meu, capul lui mi se lipea de față, iar urechea stângă de gură (fără să vrea, bunînțele). Am mai exersat și schimbând partea, dar, când lucrezi așa cu un elev, îl atingi și te atinge, vrând-nevrând, iar el nu dădea nici cel mai mic semn de „alergie” la aceste atingeri fortuite, doar își cerea scuza c-o voce mică, hai să nu fiu rău și să nu zic „pisicită”. Iar eu? Mda... problema este că și mie mi se schimbase vocea. Mi-o tot dregeam, tușind forțat, dar simțeam ce se întâmplă. Dacă la lecția de înot ar fi fost Roxana în locul lui Mircel, la fel mi s-ar fi schimbat vocea. Iar cu una ca asta nu este de joacă.

Am oprit și am reluat exercițiul pe care îl făcuse de mai multe ori cu profesorul cel șchiop, că la înot picioarele sunt baza, nu brațele. L-am apucat de mâini și l-am pus să repete mișcarea, iar eu, cu noua mea voce care suna straniu, o țineam una și bună cu litania „Picioarele drepte, labele spre înăuntru, nu îndoi genunchii”, iar el executa conștiincios, cu ochii la mine. Spre deosebire de profesor, care făcuse exercițiul ăsta stând pe loc, eu am început să merg cu spatele prin bazin, cu pași mici, că apa se adâncea treptat. Când a devenit prea adâncă, am pivotat și am pornit, cu Mircel după mine, spre marginea bazinului, mergând încet și psalmodiind „Picioarele drepte, labele

spre înăuntru, nu îndoii genunchii”, ceea ce el și făcea, cu mișcări lente, hipnotice. Când am dat cu spinarea de margine, m-am întors iar, am mers de-a-ndăratelea încetinel, pâș, pâș, pâș, concentrându-mă foarte tare pe ceea ce făceam, pe ceea ce trebuia să fac, ca să nu-mi fugă mintea la ceea ce îmi venea să fac, și m-am pomenit la apă din ce în ce mai adâncă, dar nu m-am întors. Am început să bat apa, ducându-l pe Mircel de mâini, strâns, spre zona adâncă, acolo unde nu mai ajungi la fundul apei când vrei să stai în picioare. Am mers așa, lent, înapoi, plutind amândoi în mica magie a imponderabilității date de apă, fără ca eu să mai spun nimic, doar privind-ne, ochi albaștri în ochi verzi, ochi de fraier în ochi de șmecher. Așa aș fi vrut să cred eu, așa ar fi trebuit să cred, așa ar fi trebuit să fie. Dar amândoi știam că nu era așa; că el, atunci, a deținut controlul. N-a durat mult, dar nici puțin. Trei bazine, dus-întors. Nu încerc să mint, deși de atunci am încercat de multe ori să mă mint, să-mi zic că n-a fost așa. Dar așa a fost. Nu am mai pus tălpile pe fundul piscinei nici atunci când aș fi putut, când eram în zona dinspre bazinul de copii și aș fi ajuns cu ușurință la fund, să mă deplasez mergând în picioare, nu bătând apa. Dar n-am făcut-o. Am bătut apa în continuare, de-a lungul celor trei lungimi, plutind împreună cu Mircel într-un fluid căruia, nici acum, nu-s în stare să-i dau nume. Refuz! Nu pot! Nu vreau!

Am ieșit în tăcere din bazin și ne-am dus la dușuri, iar eu m-am spălat temeinic, de parcă cine știe ce strat de jeg aveam de dat jos. Nu ne priveam, măcar că eram la două dușuri alăturate, dar stăteam aproape spate în spate – sau cel puțin eu am stat cu spatele la el. El nu știu cum a stat, dar, când îi mai aruncam câte o privire, cam pe sub căciulă, era și el întors. Nu chiar cu spatele, doar așa, în trei sferturi, cu fața spre zid, adică spre robineții dușului. Mi-am dat seama, când am plecat spre cabine să ne ștergem și să ne îmbrăcăm, că-mi bătea inima foarte tare, îmi bubuia, la drept vorbind. La Nereus există cabine simple și cabine duble, pentru două persoane (în general,

folosite de părinții care își aduc copiii, că celor mici le e greu să se dezbrace singuri, mai ales iarna); noi ne dezechipaserăm în două dintre cabinele simple, care se înșiră pe o parte a culoarului, dar pe cealaltă parte sunt cabinele duble – care, atunci, erau libere, toate. Nu era nimeni în vestiar. Îmi tremurau mâinile și picioarele. Dacă Mircel și-ar fi luat lucrurile din cabina simplă, ar fi intrat în cabina dublă și-ar fi lăsat ușa deschisă, ce-aș fi făcut?

Nu știu. Nu vreau să știu. Mircel a intrat cuminte în cabina lui și a închis ușa, iar eu am intrat într-a mea și mi-am dat un cap în gură, în imaginație, plus patruzeci de mii de pumni în cap. Am ieșit de la Nereus, ne-am dus spre mașina lui, i-am zis să mă lase la un anumit colț că am de luat niște beri, că mi s-a făcut poftiță. S-a oferit să mă aștepte, pe motiv că el nu e grăbit și că Alecu oricum îl așteaptă cu masa, dar i-am zis „Zât, mă, n-auzi că mi s-a făcut poftiță?!” și atunci Mircel a înțeles cine-i șeful și s-a cărat. Ducă-se! mi-am zis și-am sunat acasă, să anunț că m-a enervat Mircel, cu fițele lui de prost, și că fac o plimbare prin pădure ca să mă destresiez. Să scoată cheia din ușă și să se culce ele liniștite de amiază, că eu mănânc mâncarea și rece, nicio problemă, doar să mi-o lase pe masă, să n-o pună-n frigider. Ea mi-a zis să nu stau mult și să nu mă bag prin noroaie. Noroaie...

Am închis și am sunat imediat la Elise s-o-ntreb dacă-i acasă. Era acasă.

Împărăteasa

Ce qu'il nous faudrait, dit Harris, ce serait un peu de distraction. Vous comprenez ce que je voulais dire, un changement total.

Comment le réaliser?

George propoza „un voyage d'affaires”.

N-am priceput nimic. Elise se ridicase, alesese o carte din bibliotecă și îmi citise prostia ceasta, din care eu ar fi trebuit să mă prind care este soluția la toate problemele lui Mircel; poate c-aș fi înțeles-o, dacă înțelegeam limba. Dar franceza a rămas pentru mine un pod prea îndepărtat și i-am zis asta lui Elise, iar ea a oftat la fiță, a pus cartea la loc și-a luat alta, din care mi-a citit în limba oamenilor:

What we want, said Harris, is a change. You know what I mean, he said, a complete change.

The question was how to get it.

George suggested „business”.

Atunci, vorba lui badea Gheorghe, „s-o făcut lumină-n sat”, adică m-am dumirit ce aveam de făcut și cum trebuia s-o fac. Draga de Elise! Mă cunoștea de-acum, după anii ăștia puțini, dar denși de când veneam la sala ei. Bine, și povestiserăm enorm, cum fac numai cei care citesc mult și-și câștigă viața din cu totul altceva, dar chiar și așa, faptul că Elise a nimerit direct în ochiul taurului m-a făcut s-o privesc altfel; nu, nu altfel, scriu tâmpenii! M-a făcut s-o stimez și mai mult decât până atunci, s-o văd ca pe Missionaria Protectiva - ceea ce Elise este chiar și-n prezent, cel puțin pentru mine. Totul era limpede ca lamura. Trebuia să plec în Ardeni.

M-am îmbrăcat, am coborât, am luat bere de la magazinașul paștunului de la parter și m-am dus acasă, unde aveam treabă. Am recitat din scoarță-n scoarță *Three Men on the Bummel*, seară de seară, lăsându-i neveste-mii televizorul, până când a binevoit să observe că nu ne mai certam pe telecomandă și m-a-ntrebat ce tot citesc acolo

de rîd ca prostul (formularea ei), iar eu i-am spus și am adăugat cât e de mișto cartea și c-ar trebui s-o citească și ea, că și-așa zicea că n-are ce citi. Nevastă-mea nu s-a ndurat să se desprindă de serialul ei și-a rămas că-i povestesc eu acțiunea din carte, în pat înainte de culcare, să fie sigură că doarme bine (susține că vocea mea este atât de plictisitoare, încât o adoarme mai repede ca orice pastilă). Asta am și făcut. I-am povestit primul capitol vreo cinci seri la rînd, până când în sfârșit l-a ținut minte, iar într-o dimineață a venit cu următoarea idee:

— Nu ți-ar strica o ieșire în Ardeni, c-ai cam început să mă enervezi. Dă-ne bani să mergem la Cirque du Soleil, că au spectacol săptămîna viitoare, și poți să te duci. Vorbesc eu cu Martha să vorbească cu Rîul. Da' să n-aud de gagici pe-acolo!

Nu mai aveam treabă cu gagicile, de când cu Roxana. Biletele au fost cam scumpe, nimic de zis, dar Monica era fericită și eu la fel: Martha s-a mobilizat pe loc, l-a urnit minte naș pe Rîul (care este ardelean, bietul om) și Raul a sunat toată gașca. Totul s-a petrecut foarte repede. Cabana Le vieux sanglier din Malmedy a fost rezervată cu totul, iar Sorin, la sugestia lui Raul, a promis că mă ia cu mașina. Că și așa venea cu mașina goală; avea cu cine sta de vorbă pe drum. Am plecat vineri.

Chestia cu Ardenii este simplă, deși nu pare: românii sunt ființe gregare, prin natura lor. Bărbații români nu se simt bine până nu beau bere împreună, iar femeile românce nu se simt bine împreună până nu se văicăresc că bărbații lor beau bere. Așa că nevastă-mea s-a împrietenit cu Martha, care, ce-i drept, nu este romîncă, dar vorbește o romîncă de înaltă ținută, până ce Rîul și cu mine n-am avut ce face: a trebuit să bem ca scăpații din pușcărie și să devenim buni prieteni. Asta se întîmpla în Ardeni, în primul meu an de Belgia, așa că pentru Rîul eu am rămas „Mihai din Ardeni”, omul pe care se poate conta când e vorba de foc, grătar, bere și spus bancuri până târziu în noapte. De acolo până la „Bătrînul mistreț” n-a mai fost decât un pas, pe care l-am făcut în mașina lui Sorin: din

aproape în aproape, am bâjbâit prin cunoștințele din România până am dat peste prieteni comuni (poate mai corect ar fi să scriu „prieteni”: cu unii am fost dușman jurat, cu alții am făcut armata, iar cu foarte puțini am făcut nudism în Vama Veche. Colonia ardeleană de acolo era printre cele mai compacte, iar Șoni îi era tătâne. Când i-am povestit cum m-a fugărit Șoni c-un linguroi de lemn, Sorin a zis că Șoni ăsta e văr de-al doilea cu un vecin de-al lui tac-su, din sat, și așa am fost definitiv adoptat în gașcă. Săru-mâna, Șoni! Nu i-am pomenit lui Sorin pentru ce mă fugăreai – mă vei ierta! O vorbă n-am scos! Rămâne între noi, promit! Una-i una și alta-i alta). Am ajuns seara.

Am fi ajuns mai devreme, dar Sorin ăsta e tipul de ardelean mândru căruia îi pasă foarte mult de ce spune lumea, așa că n-a avut hodină până n-a umplut mașina cu băutură și mâncare de la hipermarketul din Malmedy.

Evident, toți făcuseră la fel și atunci mi-am dat valoarea pe față: erau două grătare mari în curtea interioară a cabanei, dar săculeți cu lemne, saci cu mangal și cutii cu aprinzătoare numai noi aduseserăm – alese de mine și plătite de Sorin, evident. Toată lumea cumpăraseră munți de fleici și de cârnați, de le-a râs Sorin în nas, fălos și vesel ca șoferii:

— Bă, dacă nu eram io și omul meu, mâncați carne crudă, fir-ați ai dracului!

Eram deja „omul lui” și seara nici nu începuse; era bine. Femeile și-au luat copiii și s-au dus să-și aleagă camerele, iar bărbații s-au adunat în curte, așa cum se cuvine. Bere, vin, palincă. S-a băut repede, fiecare ce-a vrut. Fusesse vineri, zi de muncă.

Au urmat ore frumoase, splendide, cum rar se-ntâmplă. Gașca era sudată și armonioasă, fără dihonii vechi, care să strice bucuria înjurăturilor prietenești de mamă. Caracterele erau diferite, dar vârstele erau apropiate, așa că subiecte se găseau din belșug – trebuia doar să fii atent să trag cu urechea la tot ce se vorbea, în timp ce trebăluiam pe lângă ambele grătare (mă prinsesem imediat că așa pot fi de folos și nu bate la ochi că nu zic

nimic, doar ascult). S-au spus povești cât lumea, ehe, scriitor să fii, să tot alegi până culegi. Niciuna nu era pentru mine – toate erau pentru mine, dar nu atunci, nu în acea seară. Am lucrat bine, am fript câtă carne a trebuit, i-am hrănit pe toți, i-am îmbătat pe toți, am ciocnit cu toți. Nici măcar nu m-am amețit serios, dar m-am prefăcut bine, ca totdeauna. Când s-a făcut frig, deși Ardenii nu-s chiar munți, am stins focurile grătarelor și am lăsat numai un miez de jar într-unul din ele, pentru romanticii care voiau să-ți aprindă țigările de acolo, nu de la brichete. Știam că trebuie să-i duc pe bărbați înăuntru, în sala mare, la nevestele lor; și i-am dus. N-a fost ușor, dar nici greu: erau soți cu experiență, știau că au nevoie de liniște conjugală, că urma și seara de sâmbătă. Au intrat rând pe rând, râzând tare din orice fleac, pregătiți pentru încă niște ore de hăhăială și golăneli verbale, conform tradiției din moși-strămoși. Am mai zăbovit în curte, mă uitam la stele, începea să mă ia frigul. Atunci am auzit claxoanele.

Au venit cu două mașini cu numere de Olanda. Din prima au coborât doi roacări cu părul rar, prins în coadă, oameni de vârsta mea, cu care am discutat fără probleme după prezentări („Noroc, coae! Ești nou? Hai, ajută-ne cu astea”), iar din a doua au coborât un șofer tânăr, un brunet uimitor de frumos, și o blondă cu ochi adânci.

— José! Nice to meet you!

— Mich. Nice to meet you, José!

— Andra.

— Ăăă... Mihai. Haideți înăuntru, la căldură!

Blonda și brunetul au intrat, eu am rămas cu roacării, să dau o mână de ajutor la descărcatul mașinii. Au adus scule serioase, scule de muzică. Boxe, stație, chitare, microfon cu fir, de toate. Le-am cărat împreună înăuntru, în sala mare, și ne-am făcut apoi de lucru să montăm marafeturile până a ieșit un fel de scenă, adică o zonă bine delimitată, unde – atunci am înțeles – urma să se facă muzică.

Cât timp am meșterit noi, în sala mare au fost mișcări de trupe. Blonda și brunetul au dispărut (am aflat pe urmă că își alegeau camera), doamnele și-au adunat copiii ca să-i

ducă la culcare, bărbații au mutat canapelele și fotoliile, astfel încât au alcătuit un semicerc larg, centrat pe „scenă”. Am remarcat că nimeni nu mai bea nimic. Unii își aranjau ținuta. Cei care mai aveau păr pe cap și-l netezeau cu mâinile. Sorin s-a încheiat la cămașă, apoi și-a scos-o din pantaloni, să-i acopere cureaua și burta. Râul și Martha erau la ei în cameră, cu copiii.

Cei doi roacări au dat drumul la primele acorduri, de control, și-au mai bibilit sculele, au mai reglat stația, au cerut de băut („Păi, ce facem noi aicea?”), apoi s-au pus pe prima cântare. Mie mi-a plăcut, dar ei au fost profund nemulțumiți de cum a ieșit și au reluat-o de două ori (eu nu vedeam nicio diferență), până s-au declarat satisfăcuți și au anunțat că „se pun pe treabă”. Atunci a intrat ea.

— Da’ José?

— Doarme. A condus tot drumul.

— De la Rotterdam? a întrebat cineva.

— Da, a răspuns ea. Dar ne-am oprit la Breda, să-i luăm și pe ei.

Cei doi roacări au rânjit și au invitat-o, nu prea politicos, la microfon („Cântăm aicea sau ce facem?”), iar Andra s-a dus pe „scenă”, a luat microfonul de pe stativ, și-a dres vocea de câteva ori și apoi a intrat în melodie, împreună cu cei doi chitariști.

Asta a fost tot. Restul nopții a fost al ei. Ne-a luat pe toți sub control cu aceeași ușurință cu care îl luasem eu pe Mircel. S-a jucat cu vocea pentru fiecare în parte, s-a jucat cu privirea pentru unii dintre preferații ei, le-a cerut altora mici servicii, cu unii a glumit, pe alții i-a amenințat că nu-i mai iubește, s-a distrat frumos până adânc în noapte, nu știu până la cât, că eu m-am retras la un moment dat. Pe mine nu mă băgase în seamă. Nu fusese nevoie. Vocea ei făcuse totul. La 3 dormeam.

Sâmbătă dimineață era cu totul alt peisaj în sala mare, la micul-dejun, pe care oricum fiecare și-l făcea singur, că d-aia eram la cabană, nu la pensiune: mămici cu copii, plus Martha cu Râul (dar ei doi intrau la „mămici cu copii”), plus José și cu mine, care nu intram. Și, cum noi doi nu

eram mămici cu copii, ne-am pus imediat pe vorbă, ca orice latini care se respectă. Am aflat astfel că Andra va dormi până spre 5 după-amiaza, că el e profesor și că da, vrea foarte mult să meargă cu mine pe traseu, dacă-l luam și pe el; de când venea în Ardeni cu gașca asta, nu apucase niciodată să facă un traseu. Sâmbăta era zi grea de băutură, iar el nu putea ține pasul cu românii, așa că duminica zăcea bolnav, iar Andra șofa la întoarcere.

Am mâncat pe îndelete, copios (ce, eram proști? Mămicile făcuseră multă mâncare pentru acel mic-dejun colectiv, să nu le moară copiii de foame, iar copiii mâncau cu mutre și mofturi, mai mult se jucau cu mânuțele prin farfurii, așa că José și cu mine am avut bunătăți pe alese. Nici la patru stele n-am fi primit asemenea mic-dejun!), apoi am plecat să ne echipăm de traseu. Pe Sorin știam că nu-l deranjez, dormea de puteam să tai pe el lemne, dar mă-ntrebam dacă José n-o va trezi pe Andra cu mișunatul prin camera lor. Mi-a zis că nu era cazul. Avea somn greu.

N-am făcut cine știe ce traseu, la o adică. Am coborât prin niște păduri nestrăbătute, cu totul înfricoșătoare, până am ieșit în Waimes, în oraș, mai sus de hipermarket; de acolo am zis că facem o urcare de mare pericol spre cumpăna apelor și trecem dincolo de culme, spre lacul de la Robertville, dar n-am ajuns decât până în campingul de la Anderegg, care era un orășel de corturi, ca pe Valea Cerbului în blestemății ani '80, din Bușteni la Gura Diham. Dar, cum-necum, nu ne-a păsat: am fost furați de conversație. José era peruan și mi-a povestit cum a ajuns el din Callao în Rotterdam, la care eu m-am străduit să aduc pe englezește „din lac în puț” și ne-am spart de râs, iar râsul lui era sincer. Al meu nu. Îmi pare rău, José. Dracu' te-a pus să ai încredere în mine?

Ne-am întors flămânzi, iar cum mămicile făcuseră între timp supă de legume și mămăligă cu brânză (prânzul copiilor), am primit și noi câte două porții generoase de căciulă, că era de unde.. Am observat că niciuna dintre femei nu rata ocazia de-a arunca priviri furtive către José, atunci când credea că el nu observă (și chiar nu observa.

Observam eu, în timp ce leorpăiam supa cu zgomot, cum scrie negru pe alb în manualul *Distragerea atenției*). După masă am mai povestit un pic despre Llosa – zeul lui – în vreme ce mămicile se prefăceau că-s ocupate cu vasele, apoi José s-a dus în cameră, să vadă ce face Andra. Am rămas eu cu doamnele.

Știam, bunînțeles, de ce rămân și ce urmează să se întâmple. Fără Martha și Răul (plecați cu copiii pe un traseu ușor), fără Sorin (care dormea) și fără José, mămicile s-au apropiat una câte una, cu politețe, desigur, și au lansat o conversație comună (în care m-au inclus), presărată cu mici întrebări, din loc în loc. Pe scurt, al cui eram și cum ajunsesem acolo. Am povestit, mi-am pus șarmul la bătaie, am lăudat mâncarea, am lăudat copiii, am scos telefonul și am arătat și eu poze cu Monica, am pus întrebări la rândul meu, întrebări ușoare, de vară, a fost un dialog plăcut. Am aflat că majoritatea doamnelor lucrau la Comisie, m-am lăudat că am cunoștințe acolo, ele au ciulit urechile, le-am pomenit pe Roxana și pe Alecu, femeile s-au destins, eram de-ai lor: Roxana și Alecu aveau reputații excelente, toată lumea le iubea la muncă pe motiv că nu erau bârfitoare și nici înnebunite să urce în ierarhie. Erau mămici cu copii acasă, nu stăteau peste program și nu cereau nimănui să stea, își vedeau de treburile lor și, când se mai certau cu cineva, se împăcau repede și nu țineau pricină. Îmi creștea pipota când le auzeam vorbite de bine... nu știu, Alecu și mai ales Roxana erau cumva „ale mele” – deși n-aș putea să explic nici ce vreau să spun cu asta, nici de ce simțeam așa. Dar așa simțeam și nu-mi era deloc rușine pentru acest sentiment; ce! în plus, faptul că străluceam de mândrie când ele două îmi erau vorbite de bine mi-a adus puncte în plus din partea doamnelor, care (probabil) m-au catalogat de „om bun, familist”. Am fost întrebat dacă știu de ce era cam tristă Alecu de-o vreme („O fi bolnavă aia mică?”) și-am zis că habar n-aveam, dar mie Arina mi se părea sănătoasă tun. Am admirat apoi, minute bune, poze cu Arina și cu alte fete. Se pare că la Comisie făceau tot felul de evenimente pentru angajați,

mult mai des decât se obișnuiește în corporații. M-au scăpat tăticii.

De la „Aoleo, ce mă doare calculatoru’, care ai ceva de cap?” până la „Nu mai beau în viața mea!”, le-am auzit pe toate în următoarea oră, dar știam eu ce știam. Nu s-au scurs bine alea 60 de minute de văicăreli, că toată suflarea masculină era afară pe terasă, la dregere, cu paharu-n mână și țigara-n cioc. „Coea, ție nu ți-e rău?” „Nu, coea, că io beau de 35 de ani, mă doare la bască. Azi am făcut traseu, am făcut alea” „Ăsta-i nebun, să moară ce-am pe casă!” „Stai calm, e omul meu. Ai uitat ieri cum v-am scos din căcat?” (Sorin). Am ciocnit, am băut, am schimbat vorbe de seamă cu fiecare în parte, le-am zis-o p-aia cu piticul și cu nucile, încet-încet seara a prins formă. Când au început cu bancurile porno, m-am dus înăuntru.

Ochisem o mămică mai mămoasă, mai sufletistă. Am prins-o la bucătărie, se chinuia cu o tigaie plină de grăsime sleită, i-am luat-o din mână, am frecat-o-n locul ei, mi-a mulțumit, mi-a zis că mai are și niște cratițe, plus oala mare de supă („Mihai, nu te superi?”). Nu m-am supărat, cum era să mă supăr, doar de-aia venisem. Din vorbă-n vorbă, am fost curios dacă auzise cumva și de una Cocuța, pe acolo, pe la muncă. „O cunoști, Mihai?” „Propriu-zis, nu, dar știu pe cineva care zice că o cunoaște. De-aia te-am întrebat.” „Păi, Mihai... să-ți dea Dumnezeu nici să n-o cunoști!” Am ascultat, smerit, în timp ce râcăiam vesela.

Se părea că destinul Cocuței nu fusese unul obișnuit. Provenea dintr-o familie... o familie. În primăvara lui 1990 avea deja firmă de import-export pe numele ei. La 19 ani era măritată și conducea un Jaguar. După divorț a mai deschis o firmă, mult mai specializată: importa doar stingătoare de incendiu, pe care se băteau toate instituțiile de stat, că deveniseră obligatorii (cele moștenite de la comuniști au fost casate, toate, și pe bună dreptate, că erau expirate de-un sfert de secol). Ar fi putut trăi liniștită tot restul vieții cu ce agonisise până atunci, dar au murit doi oameni. După ce-a ieșit din pușcărie, a dispărut, a părăsit România. Nu se știe ce-a făcut o vreme, dar a

apărut în Spania, la munca de jos, la cules portocale, struguri și chiar măslina (la munca asta nu rezistă decât bărbații, pentru că este foarte grea. Ea a rezistat). A dispărut și din Spania, iar apoi a reapărut în București, ca funcționară la minister, iar după niște ani de carieră s-a réinventat la Bruxelles, pe culoarele Comisiei. A urcat pas cu pas, fără să se dea înapoi de la nimic („Mihai, s-au spus foarte multe despre ea... nu pot să știu dacă e adevărat ce se vorbește!"). După ce-a trecut de 45 de ani nu s-a mai combinat cu nimeni, a trăit singură, iar viața ei era serviciul, cariera; își înnebunea colegele și mai ales subalternele cu rămasul peste program, se ferea lumea de ea ca de Ucigă-l-toaca, devenise oaia neagră a Comisiei, dar era șefă prea mare ca să i se mai vorbească deschis. La un eveniment din asta, cu angajații, o fetiță o luase de mână și i se așezase în poală, ca să se joace împreună cu păpușa ei. Din momentul ăla, Cocuța înnebunise. Avea totul, dar a descoperit că voia și un copil. Al ei.

În mare, cam astea au fost informațiile. Aur! Am refuzat politicos oferta doamnei („Mulțumesc mult, Mihai! Vrei să te servesc cu ceva dulce?") și m-am dus afară, la băut, unde bunînțeles că nimeni nu se deranjase să aprindă focurile sub grătare („Unde umbli, coae, unde umbli?"). Am intrat în lumea magică a bărbaților, unde totul este atât de simplu, unde poți uita de Mircei, de Cocuțe și de chestii de-astea. Dar nu m-am îmbătat cum mi-aș fi dorit din tot sufletul, pentru că mai voiam s-o aud cântând. Și din voce, și din chitară. Voiam totul. Dobitocul de mine: nu știam ce mă așteaptă. În noaptea de sâmbătă spre duminică, Andra a și dansat. M-am culcat abia la' 5 dimineața, când Sorin dormea de mult. Avea de șofat, da.

Pe drum am pălăvrăgit enorm, ca băieții fugiți de-acasă, și eu i-am povestit printre altele și ce aflasem în bucătărie, adică istoria Cocuței, ca să zic așa. Sorin a devenit atent și mi-a zis limpede, fără vreun ton de mișto: „Coae, și nevastă-mea tot la Comisie lucrează. Ferește-te de femeia aia. Ce știu eu știu de la a mea și ea nu vorbește aiurea: stai departe de aia, nu te apropia de ea, că nu e bine. Vezi-

ți de treaba ta, nu te băga, nu da p-acolo, că dai de dracu'.
Serios acum. Nu te băga!" .

I-am zis că n-o să mă bag, iar el a adăugat, gânditor:
„Ăștia-i spun împărăteasa” .

Turnul

Am plecat la plajă, toți nouă. Era o dimineată bună, cu ceva vânt cald.

„Fetele” luaseră din timp o vilă, în bună pace și înțelegere – mirare mare, la trei femei energice, obișnuite cu controlul! —, undeva în orașelul De Panne, pe malul Mării Nordului; Esprit de Mer, așa se numea vila, și noi aveam la drept vorbind doar ultimul etaj, că la parter locuia proprietărea cu familia ei, iar la etajul „intermediar” erau niște anexe. Pentru că nevastă-mea alesese stațiunea și Roxana alesese vila, Alecu și-a ales camera și bunînțelele c-a luat-o pe cea mai bună, care se numea Marée Haute; Monica cu maică-sa și cu mine am nimerit la Marée Basse, iar Fănică al meu, cu Arina și Roxana au rămas la Brise-Lames, ultima cameră de la etaj, că altele nu erau. Toată lumea era împăcată, aparent: Fane avea camera cea mai apropiată de scară, deci putea coborî rapid afară la fumat, Alecu avea spațiu destul pentru muntele ei de bagaje (n-am văzut așa ceva! Când mi-a zis că ei vin la mare cu două mașini, am crezut că se ține de bancuri), iar nevastă-mea avea pat larg în care să doarmă cu Monica (fetița lovește noaptea cu picioarele, zici că de mică se antrenează să joace ca libero). Micul-dejun ni-l servea proprietărea, într-un balcon frumos, deschis, prin fața căruia trecea invariabil mașina gunoierilor, că erau oameni harnici și porneau munca atunci când mâncam noi de dimineată; în curte era și un grătar mare, performant, cu gaz metan care încălzea niște bolovani de tuf vulcanic, o frumusețe, dar doamnele nici n-au vrut s-audă: „E concediu, am venit și noi să ne simțim bine! Grătar să faceți între voi, cu bețivii voștri! Seara mâncăm la restaurant. Nu se discută!”.

Chestia cu „să ne simțim bine”... nu e ceea ce pare. Fane s-a bătut ca un tigru siberian să vină și Bărbătuș cu noi, să fim toată trupa, să ne simțim ca la băutele lui, dar a

fost învins ca eroii homerici, ca Hector cațit de Ahile, deși s-a luptat până în ultima clipă; dar Roxana a fost stâncă de data asta. Alecu, desigur, a susținut-o trup și suflet, iar Mircel nu s-a băgat, a stat cuminte la cutie. Nevastă-mea, cu maximă politețe, le-a spus „fetelor” că este și ea de părerea lor, dar că nu vrea să-l supere pe „Ștefan”, așa că mi-a pasat mie responsabilitatea, iar eu mi ți l-am trădat pe Fane ca un escroc ce sunt, de nu i-a venit să creadă: „Bă, Fane... io te-nțeleg, the more the merrier... da' n-are rost să insiști, că are omul copil mic. Cum să vină la mare cu bebe? Aia mică e prea mică. Ce, vrei s-o lase pe Coca singură acasă? Că-n mod sigur ea n-o să vrea să vină”. Fănică, bietul, a fost prea zdrobit de trădarea mea ca să bage de seamă micul amănunt că pe Coca n-o întrebase nimeni. Evident, după ce familia Bărbătuș a aflat de expediție, s-a cam supărat („Băi, pulelor, puteați măcar să mă-ntrebați, păi, ce căcat!”), dar le-a trecut repede. Mă rog, Cocuței i-a trecut, fiind total absorbită de puilul ei. Bărbătuș a ținut minte, iar eu mi-am dat seama că o aveam promisă; doar eu, adică, pentru că intuiția îi spunea că nici Fane, nici Mircel nu fuseseră capul răutăților, deci cine rămânea? Ceea ce nu știa atunci Bărbătuș era că nu el reprezenta problema, din punctul meu de vedere, ci Coca. Mă temeam. Ardelenii nu vorbesc aiurea, de asta m-am lămurit de mult – ăștia nu-s oameni să arunce cu vorbele! Până nu aveam să mă dumiresc personal ce-i cu ea, urma să păstrez distanța. Îmi vine să mă pup dulce pe guriță: am avut dreptate.

Ajunseserăm în seara dinainte, dar era târziu și descărcatul celor patru mașini a durat mult, plus explicațiile proprietăresei, plus împărțitul cheilor și exersatul codului de la interfon (era o șmecherie și la deschisul ușii, trebuia mai întâi să-mpingi și apoi să tragi), plus mârâitul fetițelor care nu voiau să plece nicăieri, ci doar să se joace. Am muncit ca la colhoz să vedem pe toată lumea aranjată și pe mămici hrănite cu sendvișuri, apoi Fănel și cu mine am plecat spre magazin, pentru cele necesare. A fost o seară bună, dar nu lungă, acolo, în jurul

grătarului stins; am băut, am fumat, am râs, le-am povestit despre Ardeni, m-am amuzat pe dinăuntru de privirea pechineză a lui Mircel („De ce nu m-ai luat și pe mine?“), le-am promis că le arăt poze – nu le-am arătat nimic, că n-aveam ce; ștersesem toate pozele interesante din telefon pe drumul de întoarcere, în mașina lui Sorin, că asta mai lipsea, s-o descopere nevastă-mea pe Andra dansând! Era și un mic video acolo... enfin –, apoi ne-am retras înțelepțește în sânul cald al familiilor, că aveam destule seri înainte. Trebuia să le ținem calme, măcar o vreme. Era concediul lor.

Am ajuns devreme la plajă, ca românii, „să ocupăm locuri bune”. Țeapă. Nu era nimeni la ora aia, doar niște zărghiți cu zmeie (ăștia erau numai diminețile, ca să prindă vânt bun). Plaja, enormă, cu totul diferită ca dimensiuni de plajele românești de la Marea Neagră. Nisipul, fin, greblat, nimic de zis, fără pietre, fără alge moarte, fără chiștoace de țigară. Foarte multe cabine de lemn între plajă și aleea de promenadă. Niciun vânzător ambulant, nicio marfă de vânzare pe plajă, în afară de căruciorul cu înghețată care trecea doar de două ori pe zi: îl ratam dimineața, pa și puși înghețată, că mai venea abia după-amiaza târziu. Pe măsură ce se adunau și alți oameni pe plajă, vedeam rosturile locului: majoritatea aveau lădițe frigorifice cu bere și toți aveau cazmale de săpat – care de plastic, care de oțel. Noi, cu grebluțele și găletușele fetițelor, eram ultimii fraieri, deci Fane și cu mine am dat fuga la chinez și i-am făcut safteaua: trei cazmale de oțel, șase de plastic, trei găleți și trei cutii de adunat scoici (fetițele se uitaseră ce aveau ceilalți copii și au vrut și ele la fel). Numai bine ce le-am desfăcut doamnelor scaunele rabatabile de plajă, că și-au dat seama că era „prea vânt”; au văzut ce făceau alte cucoane, așa că eu am fost însărcinat („Mihai, du-te tu, că ești mai sprinten”) să dau fuguța până la Esprit de Mer și să vin mintenaș cu halatele mari și pufoase din băile celor trei camere. M-am uitat la Fănică, el la mine, am schimbat un gând („Nu ziceau că vor să se bronzeze?!”), apoi am săltat amândoi din umeri și

ne-am văzut de drum („Treaba lor”): eu după halate, el după beri. A cumpărat și o lădiță frigorifică de plajă de la chinez, dar ar fi trebuit să ia două, că ne-au umplut-o fetițele cu sucuri. Bine, noi tot am băut bere, dar repede, că se încălzea.

Și cam asta a fost prima zi de plajă. Am săpat cu fetițele și cu alți copii gropi, șanțuri și tranșee, le-am uns pe doamne cu loțiune de protecție solară, am adunat scoici (Mircel), am făcut conversație cu frumoasa salvamară (eu), am băut beri și am fumat lângă tomberonul special pentru chiștoace (Fane). N-aș putea spune ceva deosebit despre ziua asta – ba aș putea spune ceva foarte deosebit, dar nu e cazul. Nu încă. De înotat, n-am înotat decât eu: „Nu vezi, Rembo, că-i pitică? Unde dreacu’ vrei să mă bag?”. Avea dreptate Fane-al meu, pentru că Atlanticul are flux și reflux, ceea ce Marea Neagră n-are, că nici mă-sa – Mediterana noastră – n-are; la flux, marea urca mult pe plajă, puteai înota cât pofteai în apa pân’ la glezne; la reflux se retrăgea foarte departe, puteai înota ceva-ceva, măcar să salvamarii erau foarte stricți și fluierau ca la fotbal, dar trebuia să mergi pe jos până la linia apei, te apuca plictisul. Fane nu e cel mai harnic om din lume când vine vorba de mers pe jos, nici nu mă mir că e așa bun prieten cu lingoarea de Mircel. Una peste alta, n-aș zice că a fost o zi rea, dar n-am avut ocazia s-o văd. Nu și-a dat jos halatul.

Seara am cinat la restaurant. Vai de capul și de zilele mele! în băgăjoaiele alea, Alecu își adusese „toaletă”! A ales restaurantul cel mai dat în mă-sa, unde nici nu intrai fără rezervare, dar se ocupase zurlia din timp, ne-au primit ăia de parcă urma să le facem consumație de-un milion de euro; De Witte Berg, așa se numea fița. Naiba să te ia, Alecule! Fane și cu mine înghiteam în sec, c-am fi vrut să ne distrăm, să hăhăim, să alea, dar ceilalți păreau să fie foarte OK cu gândul că urma să cheltuim atâția bani doar pentru niște mâncare ca orice mâncare; oricum, a doua zi avea să ajungă tot căcat. Dar numai noi doi vedeam lucrurile așa. Pentru Mircel și pentru doamne, important

era să fie văzuți, să se frece de pensionarii ăia bogați, să fie luați drept ce nu erau: niște realizați. Sau erau? Mă rog, or fi fost. Abia atunci am băgat de seamă ce elegant se îmbrăcase Mircel. Ca să fiu cinstit, numai hainele lui se potriveau cu rochiile femeilor – ușoare, de vară, da, dar se vedea banul pe ele. Pe Fane și pe mine ce să se vadă?! În noi țipa Berceniul de asurzea oceanul!

Am fost tăcut în seara aia. Am desenat și eu cu fetițele, am băut puțin de tot, am mâncat un pește mic c-o salată mare. Conversația au purtat-o ei cinci, după ce Fănică al meu s-a-mbărbătat cu niște pahare mari de bere bună, de Tripel Karmeliet (i le-am numărat, jegosul de mine: patru! Eu am dus un pahar mic de Maes, așa, de politete, că și ăla mi-a stat în gât. Numai la bani mă gândeam), iar ce a mâncat fiecare nu-mi pot aminti, dar știu ce au mâncat fetițele: paste. Ușor de ținut minte, pentru că altceva n-au mâncat, seară de seară, la toată marea aia.

A doua zi a fost cam la fel, dar parcă ceva mai bine, că restaurantul pentru seară a fost ales de nevastă-mea și era unul omenesc, de data asta. M-am relaxat și eu... relativ. Mi-era foarte greu să nu mă uit la Roxana. Tot în halat stătuse pe plajă.

Și a venit penultima zi de concediu la mare. N-a mai bătut vântul, iar soarele a avut putere aproape ca în România. Toate doamnele au trebuit unse de trei ori în ziua aia, că s-au aventurat chiar și în apă – cu copile cu tot. La prima tură de uns, fiecare soț s-a ocupat de spinarea neveste-sii. La a doua tură, eu am uns-o pe nevastă-mea, în timp ce Roxana și Alecu se jucau cu fetițele în nisip. Când Alecu a obosit, s-a dus la dușuri să dea jos nisipul de pe ea, apoi s-a șters, s-a așezat în scaunul de plajă și m-a rugat s-o ung și pe ea:

— Dacă nu te deranjează.

— Nu mă deranjează. Și așa eram cu tubu-n mână, că mi-am dat și eu puțin.

— La ce ți-ai mai dat? Și-așa ești negru ca un Țigan!

— Și ce, nu-ți plac Țiganii?

Alecu a tăcut. Am simțit un ușor tremur sub palme.

Pielea ei îmi vorbea.

— Alecule? Ia zi, nu-ți plac țiganiilor?

— Taci.

Avea vocea alterată. Șoptită, îngroșată, pierită, coborâtă. Cunosce eu vocea aia.

— Ce e, Alecule?

N-a zis nimic, doar și-a ridicat părul cu mâna. Am uns-o pe ceafă, încet.

— Îți trebuie?

A scos un sunet care ar fi putut fi suspin, dar ar fi putut fi și pufnitură.

— Vorbesc eu cu el. Pentru seara asta. Ai încredere.

Ea, nimic. Parcă șopteam unui zid de cărămidă. Dar pielea ei vorbea.

— Alecule, tu auzi ce-ți spun eu aicea?

Și atunci, pentru prima oară de când o cunoșteam, Alecu m-a surprins:

— Spune-mi „fă”.

— Cum? Ce-ai zis?

— Spune-mi „fă”. Te rog. Acum.

M-am uitat rapid să văd acțiunea de pe plajă. Fetițele erau în groapa începută de dimineață, Roxana și nevastă-mea săpau, în genunchi, cu spatele, Fane era departe, în apă, iar Mircel stătea pe mal și se uita la el. Reflux. Abia-i vedeam.

I-am ridicat coatele Alecului, m-am lipit cu pieptul de spătarul scaunului și i-am prins sânii în palme, rapid și fără echivoc, pe sub sutien. Am strâns-o tare, cu multă grijă, atât cât s-o simt că se pierde, dar să n-o doară realmente:

— Fă, diseară fuți. Diseară fuți, fă! Ai încredere în Buzea.

N-a durat mai mult de două secunde, poate trei, maximum, dar a fost absolut suficient. Am simțit-o cum se relaxează. Eram cu palmele pe umerii ei, o ungeam spre gât, pe tendoane, și ea a scos tot aerul din plămâni, apoi s-a lăsat cu tot spatele pe spătar, cu antebrațele lăsate pe lângă corp, să atârne. Și-a întins cu plăcere picioarele, apoi și le-a încrucișat, cu stângul deasupra, și-am auzit-o

că râde încetinel, de parcă cine știe ce banc bun i-aș fi spus. A ridicat mâna dreaptă și-a dus-o peste cap, băjbâind, până m-a apucat de ureche:

— Și să nu crezi că n-am văzut cum te uiți la ea, porcule.

Pe Roxana n-am uns-o, c-a uns-o nevastă-mea, după ce-au fost la dușuri, iar Alecu și cu mine le-am luat locul la șantierul fetițelor. Am săpat în tăcere, ea într-o parte a gropii, eu în partea opusă, fără să ne uităm unul la altul, până a venit Mircel cu cutia lui cu scoici și fetițele au abandonat groapa, repezindu-se spre cutie ca să se certe la împărțeală. M-am dus până la apă, să înot cu Fane. Aveam nevoie.

A durat mult acea zi de plajă, că nimeni nu se îndura să plece, știind că nu mai urma decât una și gata, se termina vacanța la mare. Când am prins un moment cu Mircel, i-am zis în șoaptă, de aproape, ca să bage la cap:

— Mergem la Paris. Noi doi, că am acolo treabă cu tine. Îți zic eu când e plecarea. Tu diseară te ocupi de nevastă-ta. Clar, da? Te ocupi, mergem la Paris. Nu, nu.

Mircel a dat din cap că a înțeles și s-a uitat în altă parte. Eu m-am uitat după fiică-mea, că aveam nevoie de cooperarea ei, altfel planul mi se ducea de râpă; dar Monica a prins ideea din zbor și a bâzâit-o pe maică-sa tot drumul de întoarcere spre Esprit de Mer, iar Lia și Arina i-au ținut isonul, făcând pe miorlăitele și pe neînțelesele, de parcă mămicile lor nu așteptau exact asta.

— Băieți, iată ce-am hotărât noi trei: în seara asta nu mergem la restaurant!

Fane a luat-o pur și simplu în brațe și-a pupat-o. Nevastă-mea l-a împins, râzând, și a expus mai departe planul de bătaie:

— Luăm cu toții cina în camere, cu mâncare de la magazin. Pe urmă, Mihai și cu mine facem teatru cu fetele, la noi în cameră, adică repetiție pentru reprezentația de mâine-seară, care va fi în cameră la Lia, că e cea mai mare. Ceilalți părinți, liber la program! Iar mâine, zi scurtă la plajă: venim aici, mâncăm ușor de prânz, dormim, apoi avem piesă de teatru și cina festivă la restaurant! Roxana,

ai legătura!

— Bine, îl aleg eu. Mai scump, mai ieftin, cum să fie?

— Mai aproape, că mi s-a acrit de mers pe jos! a zis Fane, făcând pe supăratul.

— Așa rămâne, a închis nevastă-mea. La 7, la Marée Basse, toate fetele!

„Repetiția” a căzut de fapt în seama ei, că eu am fost foarte prezent la început, nu mai mult de-un sfert de oră, apoi m-am scuzat că mă duc afară să fumez. Am închis ușa în urma mea (cearta era în toi: fetițele „repetau”) și m-am dus pâș-pâș la Brise-Lames, să trag cu urechea. Etajul vilei e de lemn, e ca și cum ai sta într-o cutie de vioară, iar eu am auzul bun, încă bun: Roxana gемеа încet, rar, extraordinar de tulburător (de parcă nu eram eu destul de tulburat, de când o văzusem în costumul ei din două piese, acolo, pe plajă! O zi întreagă! Avea și Alecu dreptatea ei). N-am putut asculta mult, că sunetele ei dulci mi se duceau direct în vîntre, așa c-am făcut pași spre ușa de la Marée Haute. Am urcat cele opt trepte.

Oricât de aspectuoasă arată pe dinafară vila Esprit de Mer, când o parcurgi pe interior îți dai seama că nu e ceea ce pare. Da, acolo a lucrat un arhitect foarte bun, un profesionist desăvârșit, a făcut o treabă de nota zece; dar tot îți dai seama că ăla e un etaj adăugat. Casa era cândva pe un singur nivel. Apoi, probabil odată cu năvala turmelor de turiști, a fost complet modificată, adăugându-i-se etajele și un alt acoperiș, plus balconul „de mic-dejun”, băile, bucătăria și atelierul (proprietăreasa era și croitoreasă, avea un mic atelier la etajul intermediar). Cele trei camere de la etajul nostru erau dispuse în jurul unul spațiu central, un gol central mai exact, dar nu erau în același plan: Brise-Lames era la nivelul scării de acces (de lemn și asta, ca tot etajul), Marée Basse era cam la o jumătate de metru mai sus (aveam de urcat patru trepte), iar Marée Haute era de-a dreptul la cucurigu, adică la un metru de nivelul lui Marée Basse. Alecu și Mircel, acolo, erau cu adevărat izolați și singuri.

Am tras cu urechea. Alecu nu gемеа. Alecu râdea

înfundat. Era râsul ei, nu încăpea niciun fel de îndoială; dar vocea care vorbea, vocea care o făcea să râdă, nu era a lui Mircel. Era o voce de femeie. Am ascultat cu ochii închiși, cu toată concentrarea: era o voce de femeie pe care nu o auzisem niciodată, care vorbea ciudat, rapid, în rafale, încălecând cuvintele și mâncând finalurile – în plus, nici nu înțelegeam nimic. Ascultam, incredul. Ce se întâmpla acolo? Din felul cum râdea, Alecu părea extrem de în largul ei, râsetele nu îmi sugerau deloc că s-ar teme de intrusă ori c-ar fi furioasă din pricina ei; nu! Din contră! Tot ceea ce îmi transimtea simțul auzului era că Alecu se simțea bine, foarte bine. Cu cine naiba se simțea ea bine? Cine era aia? Unde era Mircel? Era cu ele, o făceau în trei? Eram mut, perplex.

Apoi, tăcere. Apoi, Alecu. Gemete. Plăcere. Alecu futea, așa cum îi promisesem. Alecu era fericită, că doar o auzeam, apoi a scos un „Daaa...” gros, foarte jos, un muget mic de finalizare, apoi iar tăcere. Pe urmă am auzit apa de la duș. Am făcut pași, discret, am coborât scara în vârful picioarelor și am ieșit afară, la țigara de alibi, măcar că numai de fumat nu-mi ardea. Îmi tremurau mâinile. Mircel găsisese o soluție să mă fenteze, nenorocitul! Dar cum naiba făcuse? Și când?

N-am mai avut chef de nimic nici în seara aia, nici a doua zi pe plajă, nici la seara de teatru, nici la cina festivă de la restaurant. Nu mă mai puteam uita nici la una, nici la alta. Lumina din ochii Roxanei îmi făcea rău, vocea de găină călcată a Alecului mă zgâria pe creier. Fane îmi tot dădea ghes să beau cu el, eu zâmbeam ca o lămâie, nevastă-mea suspecta că m-a pălit o insolație, iar Arina voia să mă înveselească mirosindu-mi picioarele. Mircel mă tot întreba din ochi dacă Parisul nostru era bătut în cuie, iar eu i-am făcut semn că da, nicio problemă, mergem la Paris. Am spus, am spus! Una-i una, iar alta-i alta. Parisul era un *must*.

Ar fi trebuit să fiu mai puternic de-atât, dar n-am putut. După o altă plimbare de 12 kilometri prin Wemmels, când i-l adusesem pe Mircel obosit frânt, dar fericit că pleacă cu

mine la Paris, am luat-o pe Alecu deoparte, la ea în bucătărie. Mircel se dusesese la baie, iar Arina era la televizor, la desene animate, nu auzea nimic:

— Ascultă, fă, cine era aia?

Alecu s-a uitat la mine cu gura căscată.

— Care aia?

— Aia de la voi din cameră. De la mare. Aia care te-a făcut să râzi, că te hlizeai de ziceam că Doamne ferii!

Ea se uita la mine și se vedea că nu înțelegea nimic. Dar am insistat:

— Am ascultat la ușă, dacă vrei să știi. Eu ți-am promis c-o să te fută Mircel și tu erai cu una în cameră! Să nu te prind că mă minți acum în față!

Alecu s-a destins, a început să râdă, înroșindu-se la față foarte repede și foarte tare:

— Gata, știu. M-ai zăpăcit, nu știam c-ai ascultat la ușă. Nu te-am mințit cu nimic, ești un prost. Aia era Milena, dacă vrei să știi!

Milena? Cine dracu' mai era și Milena?!

— Mihai, nu te mai uita așa la mine. Stai așa să-ți dau niște bani, i-am pregătit aici, și niște bere pentru la pachet. Am luat mai multă, și pentru tine, să știi! Am luat special. Și-ți mulțumesc mult-mult! Mult de tot, nici nu știi! De la mare m-am întors mult mai bine, sunt foarte bine acum, dorm noaptea, nu mai plâng, am poftă de mâncare, ce să mai, sunt alt om... îmi pare rău că nu ți-am spus mai demult, dar o să-ți spun, îți promit! Acum, dacă e să zic, chiar am încredere în tine. Mergem înainte, da? Și, dacă banii ăștia nu ajung, îmi spui și rezolv eu! Îmi spui, da?

Am plecat tâmpit de la ușa ei, dar cu 300 de euro și c-un pack de șase beri.

Puterea

Boierică ar fi vrut să mergem cu mașina lui până la gară, pe motiv de economie de timp (adică să se scoale el mai târziu în dimineața aia, lingoarea!). I-am răs în nas: aveam să mergem exact cum ziceam eu, din moment ce el era bolnăvior și sub tratament. Ori ascultăm de domnu' doctor Mihăiță, ori nu mai ascultăm! Destul cu bulibășeala! Gata cu duhul blândeții! No more easy going! Nu se discută.

Am mers pe jos până la prima gură de metrou (Roi Baudouin, mai exact), iar din metrou am coborât în Gare du Midi și ne-am suit în Thalys, după ce maștrii peronului – adică nașii – ne-au verificat de două ori biletele, ceea ce nu părea să aibă sens, pentru că oricum trenul nu oprea până la Paris. Abia pe urmă am înțeles (adică nu am înțeles, l-am pus pe Mircel să-l întrebe pe nașul din tren, care ne-a controlat și el la bilete) care era faza cu atâtea controale. Omul a explicat limpede (în franceză, dar a vorbit de-am priceput chiar și eu) că tocmai de aia erau așa stricți, și tot nu era de-ajuns: trenul era folosit de navetiști cu bani, dar de multe ori se strecurau și aventurieri. Și, cum nu avea nicio oprire până la Gare du Nord, era mereu aceeași bătaie de cap: cei din tren îi anunțau pe cei din Paris, poliția gării venea și-l lega pe respectivul aventurier cu proces-verbal, care trebuia semnat de multe persoane și asta mânca timp, iar Thalysul avea oră fixă de întoarcere la Bruxelles. Decât să-și bată capul cu toate astea, oamenii trenului preferau să se odihnească și ei câteva zeci de minute în gară, să fumeze o țigară, să bea o cafea sau un ceai, să stea de vorbă, nu să se lupte cu un mincinos sau o mincinoasă care de obicei susținea că a avut bilet când s-a suit în tren, dar l-a pierdut sau i s-a furat așa că n-are nicio vină, să facă bine polițiștii să-i dea drumul că altfel îi dă în judecată. Polițiștii francezi, evident, aveau rutina lor, știau prea bine ce să facă în cazuri din astea, dar și ei preferau să fie scutiți de

bătaia de cap. Deci, cu cât mai multe controale în Gare du Midi, cu atât mai bine pentru toți cei responsabili.

Deci șmecheri antisistem erau peste tot în lumea asta, cam așa m-am gândit eu atunci. Foarte bine – doar și eu eram unul dintre ei, într-un anume sens –, dar foarte rău că se lăsau prinși ca proștii. Nenorociții ăștia strică piața! Sistemul d-aia-i sistem, să-l facem noi pe el, no el pe noi... ce amatori! Auzi șmecherie la ei: l-am pierdut! Mi s-a furat! Ce mai urmează, fraților? „Mi-am uitat caietu-acasă”?!

În cele 80 de minute de mers, eu m-am prefăcut că citesc, iar Mircel a ascultat muzică la căști; atât l-a dus capul. Așteptam să văd dacă-mi spune cine-i Milena. Nimic. Omul juca inocența. Se uita cu ochii ăia ai lui pe fereastră, la peisajele picarde, și nu scotea nicio vorbă despre Milena, iar pe mine numai asta mă ardea, chit că n-aveam de gând să deschid eu primul discuția. Voiam să văd cât de mironosit poate să fie, dar Mircel a dovedit resurse nelimitate în această direcție: aproape că începeam să mă îndoiesc de mine și de ce-mi spusese Alecu. Îmi luasem cu mine un Kafka mai puțin popular (*Letters to Milena*) și am tot făcut pauze din citit, chipurile ca să cuget la ce zicea autorul acolo (alt Mircel și Kafka ăsta!), dar de fapt ca să vadă el coperta, c-o tot puneam dibaci lângă mine, cu semn de carte și titlul cât se poate de vizibil din fotoliul opus mie, unde stătea mocofanul, cu căștile-n urechi. Nimic. Ze-ro! S-a uitat curios la copertă, apoi a întors iar privirea pe geam. Individul avea un tupeu excepțional, recunosc.

Când am început să strângem, că ne apropiam de coborâre, i-am explicat:

— Uite care-i mersul: mergem în cimitir. Avem de treabă! Cobră să fii pe ce-ți spun azi, cobră! E viitorul tău în joc și nu-mi arde de făcut mișto. Vei învăța, vei deprinde, vei deveni! Te fac om, Mircele, om te fac! Doar că trebuie să ascuți, să bagi la cap și să fii extrem de atent, că aici e de treabă, aici sunt bani, băiatule! Aici e ce-ți trebuie ție ca să te faci mare, c-ai copilărit destul, ți-

ajunge, gata! Începem cu Montmartre, că ăla este mai ușor, mai de-ncepători. Tu doar să faci ce-ți zic eu, ca să fie bine. Pe memorie am înțeles că ești zeu; ei, acum să te văd!

A zis că a-nțeles. Tehnic vorbind, nu am nimic să-i reproșez pentru ziua aia. Da, s-a purtat bine sau, în sfârșit, a dat dovadă de disciplină totală; pentru un român, ăsta este lucru mare! Dar poate că pentru băiatul unui t'aș ge'al nu-i așa de mare.

Am mers pe jos de la gară, că e aproape (mă rog, după criteriile mele; lui i s-a părut c-am mers cam mult, c-am fi putut să luăm metroul. Puteam, absolut de acord, dar de ce să ratezi o plimbărică prin Montmartre, marți dimineața, când tot francezul se zorește la munca lui de sclav? Ce, asta nu-i plăcere? Să te uiți la alții cum se duc la jug? Bine, sunt capabili de autoironie, nu contest, la fel ca românii - métro, boulot, bistro, mégots, zéro -, dar asta nu-i face mai deștepți decât muflonii: păi, într-un oraș ca Parisul, care geme de fraieri, tu te duci zi de zi la ocna biroului, fratele meu alb?! Gre-șit. Ia exemplu de la negri. Sau de la mine), și ne-am dus direct la Dalida, în susul pantei. Nu cu Dalida aș fi vrut eu să încep, dar acolo, lângă mormântul ei, este o toaletă, o budă turcească mai precis, și mă cam trecea.

— Tu faci poze aici, apoi bagi locul la cap. Eu mă duc să mă piș.

M-am întors la cuplul de aur - Dalida plus Mircel egal love - și l-am întrebat ce părere are. Mi-a zis că i se pare un „mormânt frumos”, de m-a pufnit râsul, deși cumva mă așteptam, adică nu mă așteptam la mai mult de la unul ca el:

— Bravo, -mă. Mormânt frumos. Și statuia asta de marmură tot frumoasă e? Hai, nu sta, pune mâna pe ea! Mângâie statuia, fii prezent!

Mircel s-a fâsticit rău și nu știa ce să facă. A mângâiat rochia statuii și pe urmă s-a întors către mine, să vadă dacă asta era ce voiam eu de la el.

— Vai de capul tău, Mircele... păi, așa se onorează, mă,

memoria unei femei ca Dalida? Cu fandoseli din astea? Cu sfiieli? Uite, tati, meserie! Giugiuleală!

L-am trimis pe fleț mai încolo și m-am dus eu la statuie, să-i arăt cum se face. I-am mângâiat sânii, i-am pus mână între coapse (rochia este mulată, dar nu cât ar fi trebui ca să fie gestul explicit), m-am lipit de ea și am simulat o penetrare din picioare, am și gemut un pic pentru efect artistic, apoi m-am întors către el:

— Vezi, mă? Așa! Uite ce leșinată e acum! E terminată fata! D-aia ține ochii-nchiși.

Mircel a mormăit ceva din care se putea înțelege că, după părerea lui, Dalida aia de marmură ținea ochii închiși pentru că era moartă, pentru că așa se reprezintă o moartă, nu pentru c-o făcusem eu să moară de plăcere. Am fost oleacă mândru de el. În sfârșit, Mircel dădea și el semne de viață, chiar dacă încă vagi, mai vagi ca vagul ei vagin, dacă pot să zic așa și iată că pot. L-am bătut pe umăr:

— Bravo, mă! Hai acum să vedem toți morții mei, adică nu pe toți, doar p-ăia vandabili. Hai, că e de treabă aici, doar ți-am spus! Mergem la Zola.

Am coborât panta, am luat-o pe aleile știute, am ieșit în intersecția de la Zola și am dat deslușiri:

— Uite, colo-șa e maestrul, poți să urci pe treptele alea dacă vrei, să ții minte locul. Zola a fost băiat bun, cam gras, dar foarte muncitor, a scris o grămadă, numai căcaturi cu săraci. Nu se prea fac bani din el, din mormântul lui, adică, da' e bine să-l știi, așa, ca indicator rutier. O să-ți fie de folos, părerea mea. Uite, aici, sub el, e îngropat Fragonard. Un pictor, un amărât, ăsta nu e bun chiar de nimic, nici nu știu de ce ți-l arăt. Cre' c-așa, mai mult ca să verific dacă nu mi-am ieșit din mână. Hai!

Am mers mai departe, cu Mircel memorând și eu explicând, că eram în formă:

— Uite-aici e Brauner, nici ăsta nu e sculă, că era chior și româncele-s sărace, vai de capul lor de rupte-n cur. Tu doar îți flexezi simțul de orientare! Cât reții, reții, nu contează, dar să le reții p-alea grase, care produc frumos!

Ajungem și la ele. Aici e Murger, alt amărât, nici de la ăsta nu iese nimic. Aici e o gagică, una Didsbury, care din când în când mai are client, dar slab și ea, slăbuț! Uite aici ceva gras: maestrul cu camelii! Ce vedem noi aici? Ia s-aud: ce ve-dem noi a-ici?

Dumas era tot cum îl știam eu, tot mort, și tot cu coronița aia idioată pe cap, ziceai că-i un pionier de-ai lui Nea Nicu, premiant la școala primară. După cât de călcată era aleea până la mormântul lui și deloc dup-aia, era clar că Dumas încă producea.

— Mircele, tu să taci, că numai tâmpenii spui. Noi aici vedem un prost. Proștii sunt foarte valoroși în afacerea asta, ține minte de la mine! Ei, cu prostiile lor, ne umplu nouă buzunarele, dacă suntem oleacă isteți și-i scoatem frumos la interval; dar, pentru asta, trebuie să avem și text! Și la text, băiatule, tu ești pe zero!

Că de ce numai proștii sunt valoroși - auzi la el, întrebare! Dar, de multe ori, ceea ce unui profesor i se pare evident elevului nu i se pare evident cătuși de puțin.

— Pentru că proștii se iubesc enorm, Mircele! Uite-l p-ăsta: auzi, mă! A vrut pe spate, cu cunună de lauri pe cap, să știe lumea cine-a fost el și ce succese a avut! Bă, succesele-s bune pentru vii, nu pentru morți! Când cheltuiești bani să te-ngropi așa, Mircele, arăți la lume c-ai fost nu numai prost, ci și fricos! Ți-a fost frică de ăi de-au venit după tine! Să nu-ți fure ei din gloria ta literară, pișam-aș pe ea! Păi, la ce îți mai e bună acum, mă, dacă ești mort?! Na, că m-am turat cam tare. Hai s-o vedem și pe gagică-sa.

Doamna Duplessis ședea cuminte în cavoul ei decent, nu era nimic de văzut acolo, dar era și ea un *must*. Venea la pachet cu consacratul, cum ar veni: îl vizionezi pe el, o vizionezi și pe ea, c-așa cere clientela. Am coborât treptele spre Vaslav.

— Uite, mă, aici e Nijinski. Aur curat! Bagă bine la cap amplasamentul, că mulți vor direct aici, îi doare la pulă de restul vedetelor. Te uiți bine la el, iar bibliografia ți-o dau eu. Țștia greii trebuie învățați ca pe apă!

Am schimbat zona, am trecut repede prin câțiva minori:

— Uite, ăsta e Bujoli. Bun de nimic, dar bagă de seamă cum s-a-ngropăcit, nebunul! Bă, eu înțeleg că i-au plăcut cangurii și bibilicile, da' chiar așa?

Mircel a zis că cea de lângă cangur nu era bibilică, ci femelă de cazuar. Am rămas interzis. L-am întrebat de unde știe și mi-a zis că de la Arina, că cică la școală învăța fel și fel de nume de dihăanii de la profa ei, mare ecologistă, din alea cu salvatul planetei. Eu ce era să zic? Bravo Arinei, bravo lui Mircel!

— Cazuar, mă, dacă zici tu. Hai mai încolo: ăsta e Lelievre, alt sărit de pe fix, ăsta-i Forneri, tot diliu, iar aici îl avem pe Stendhal. Nu-l chema așa, dar nu contează. Tu ține bine minte mormântul lui, că e valoare mare, aici cu ochelaristele-ți faci treaba. Și cu ochelariștii. Aici am făcut eu bani frumoși, la vremea mea. Veneau fraierii care visau să devină scriitori sau scriitoare, după caz. Eu le ziceam că simt așa, o vibrație, un fluid mesmeric, o energie, o astea – semn că vor deveni foarte mari scriitori, maestri, genii, nobelizați. Puneau botul, bieții oameni. Hai, că mai avem destul. Dacă ți-e foame, îmi ceri sendviș, că am pentru amândoi.

Am trecut și pe la cei doi japonezi – cic-ar fi trei, dar eu nu știu decât doi și oricum nu-s productivi (Kazuo Usui și Masamichi Noro) –, pe la coana Louise Weber, foarte slabă și ea, pe la frații Goncourt (cu ăștia aveam eu un plan), pe la Sax, că a fost belgian de-ai noștri, pe la Heine (pe vremea mea, poeții erau mai cărnosi, aduceau ceva clientelă, dar acum lumea s-a stricat. I-a uitat pe bătrâni, se ține numai de prostii, de d-ăștia care apar la televizor. Heine, săracul, cum să apară la TV?!) și pe la la Gustave Moreau. L-am zgâlțâit pe Mircel:

— Bă, ce-ți spun acuma-i gratis! ăsta e pictorul meu preferat! ăsta a scos *Țărani privind cum trec soldații*, Mircele! Pânza care m-a ridicat pe mine din orbenie, din beznă, din prostie, mă, din ignoranța aia în care bâltăcâi tu! Vorbim cu Fane.

Mai aveam un singur mormânt de bifat. O criptă. Ne-am

strecurat, că era (și este) greu de găsit, trebuie să ți-o arate cineva, altfel nu dai peste ea. I-am arătat-o și eu lui Mircel, așa cum cineva, cândva, mi-o arătase mie:

— Uite, mă. Aici sunt toți trei. Bunicul, fiul, nepotul. Ia citește ce scrie!

A citit cu dificultate literele aproape șterse de vremuri. Apoi s-a uitat la mine.

— Nu știi, nu, cine-au fost?

A negat din cap. Era un pic speriat, pentru că eu eram foarte grav. Și pe bune:

— Țștia au fost călăii orașului, Mircele. Țștia au omorât mai mulți oameni decât orice familie de pe lumea asta – adică au omorât cu mânuțele lor, nu așa, c-au aruncat bombe din avion, că aia poate oricine! Țștia, Mircele, au deținut puterea, cea adevărată, puterea de a da moartea. Legal, mă! Totul legal! A, că legile s-au schimbat de vreo cinci-șase ori în timpul vieților lor? Ce treabă aveau ei? Ei dădeau moartea oricui spunea legea că trebuie omorât. Când se schimba legea, criminalul de ieri era erou mâine – așa, și ce-i cu asta? Ei își vedeau de treabă. Guvernele veneau și cădeau, pacea și războiul veneau și se duceau, Republica și Imperiul se jucau de-a alba-neagra – ce treabă aveau ei? Ei tăiau gâturi. Nimeni nu se putea dispensa de ei, nimeni nu-i putea înlătura sau înlocui, pentru că nimeni nu voia să facă ce făceau ei. Asta este puterea. Să faci ceva ce nimeni nu vrea sau nu poate face.

Acuma, dacă stau și mă gândesc, când scriu și redactez, nu sunt prea sigur c-am vorbit chiar așa. Ba sunt chiar aproape sigur că n-am vorbit deloc așa! Ce, ăsta sună a discurs de om normal la cap?!

(Pe de altă parte, bun discurs! Ia să mi-l trec pe curat.) Cred, mai degrabă, că i-am spus cine-a fost dinastia Sansonilor și de ce e bine să țină minte și mormântul ăla incredibil de modest, cel mai modest din tot cimitirul de fițe. Cred c-am pomenit pe undeva și „invers proporțional”, dar nici de asta nu sunt sigur, măcar că este evident: toți agaricii gen Forneri s-au străduit și după moarte să pară c-au fost ceea ce n-au fost niciodată. Alde Sanson nu s-au

străduit.

La ieșire am dat și peste familia Guitry, cu care i-am făcut lui Mircel capul calendar pân-am ajuns la metrou, că era deja prea obosit ca să mai meargă pe jos. Mai exact, i-am explicat cum au făcut ei bani, că locurile în Montmartre sunt foarte scumpe, și ce concluzii înțelepte putem trage noi de aici, din carierele celor doi Guitry. Nu știu cât a înțeles, deși eu m-am străduit cât am putut. Dar Mircel părea obosit și cam epuizat intelectual, chiar dacă îl luasem ușor, așa, de început.

Pe drumul de întoarcere mi-am amintit de Milena și m-am enervat la loc. Mircel a adormit ca un cățel. N-am mai stat față în față, de data asta, că era mult mai aglomerat, am stat unul lângă altul, el pe locul de la geam și eu pe locul de la culoar. Mi-a adormit cu capul pe piept și i-a curs scuipat din gură. Mi-a fost milă să-l trezesc, dar mila mi-a ieșit pe nas când am ajuns acasă și a trebuit să-i explic neveste-mii de ce îmi erau uzi piepții cămășii de blugi: „Și asta e aia bună!”

Judecata

— Ooo... dar poftiți, maestre, intrați! Să ne iertați că...

— Că ce?

— Că ne-am permis să începem fără dumneavoastră... suntem ultimii oameni...

— Bine, Fănele. Aveți clemența mea. Dar numai de data asta! Să nu se mai întâmple, da?

— Bună, Mihai!

Roxana și Alecu au ieșit atunci din bucătărie și m-au scăpat din ghearele lui Fane. Alecu m-a și pupat pe obraji, dar Roxana doar m-a întrebat:

— Unde îți sunt fetele? Să nu-mi spui că ai venit singur!

— Monica nu se simte bine. I-au ieșit niște bubulițe... nevastă-mea a zis că te sună ea, dar se vede treaba c-o fi uitat!

— Lasă c-o sun eu acum. Ți-e foame? Îți dau ceva să guști?

— Mulțumesc, nu. Am mâncat acum vreo două ore, mai degrabă aş bea o bere... băieții-s pe balcon?

— Păi, unde să fie? Cu Ștefan al meu nu știu ce e, că numai de tine a trăncănit până acum! Tot zicea că are ceva să-ți spună, să te întrebe, că vrea să te bage-n ședință „nu știu ce tot vorbea el acolo... ia-i și tu ușor, Mihai! Te rog eu frumos!

— Promit, doamnă! Dar ce, sunt deja luați?

— N-au început de mult, nu știu ce e cu ei!

— Lasă, că mă prind eu care-i mersul.

Fetițele erau cu Coca și cu cea mică în camera Liei, acolo nici n-am băgat capul, că nu aveam ce căuta fără Monica, așa că am lăsat-o pe Roxana cu Alecu în bucătărie și m-am dus ață pe balcon. Că era ceva ciudat se vedea de la o poștă: Mircel nu bea nimic, Fane era agitat, iar Bărbătuș făcea pe tăcutul, cu rătu-n vinuleț.

— Noroc, domnilor! Să fim sănătoși!

— Să trăiască Rembo, maestrul nostru! Ia zi, maestre!

Cum merge tratamentul?

— Pâș-pâș, ce să zic. Nu merge rău, dar mai e mult până departe.

— I-auzi, Bărbătușe, că maestrul e mulțumit de opera lui!

— Fane, tu să nu faci pe post-ironic cu mine! Ia zi, ce ți-a cășunat?

— Mie?! Nimic, Rembo! Ce să-mi cășune mie pe un maestru ca tine? Cine-s eu să îmi permit?

— Bine, mă. Nu vrei să spui, nu spune! Treaba ta. Țigările sunt la liber?

— Servește-te, tati. Lasă-mă să ți-o aprind eu! Acordă-mi această onoare!

— Du-te dreacu'.

Am băut cu sete din primul Jupiler, l-am uscat rapid. M-am întins spre navetă să-mi mai iau unul, cum făceam de obicei, cum făceam toți:

— Da' ia, Rembo, nu te jena! Simte-te ca la tine acasă! A, stai, că la tine acasă nu ai voie să bei decât vineri seara... simte-te ca la Mircel acasă! A, stai, că el n-are voie să bea la el acasă decât închis în camera lui! Știi ce, Rembo? Simte-te ca la mine acasă! Simte-te și tu ca într-o casă de bărbat. Că bărbatul, mă, când câștigă și el, nu mai e găină! Poate cucurigi dac-așa are chef, poa' să bea și el bere, la o adică...

Am lăsat berea să cadă înapoi în navetă. Cu Fănică era ceva grav. Fănică pe care îl știam eu nu vorbea niciodată despre bani; niciodată! Cine era această persoană dintr-odată futută de grija banilor mei? Ce se întâmpla? Ce se întâmplase?

— Care-i problema, băi Fane?

— Problema? Nu e nicio problemă, maestre! Am zis eu ceva de vreo problemă?

— Da. Nu-mi fă pe tâmpitul. De când îmi faci tu mie contabilitatea?

— De când vîi cu faze de căcat!

Cu ce faze de căcat venisem eu?

— De când vin eu cu faze de căcat, mă?

— De când te știu. Stai în cap și bei pișat, după care faci mișto! Dar eu sunt băiat bun, eu am uitat; am zis să treacă de la mine, hai, fie și-un lup mâncat de oaie! Da' acum te-ai pus cu gura și pe ăsta? L-ai văzut mai moacă și ce ți-ai zis? „Lasă, bă, că merge!” E, tati, uite că nu merge! Ne-ne-ne, nu merge așa, nu merge deloc!

— Tu bei pișat? mă întreabă și Bărbătuș, nevinovat ca Maica Tereza.

— Decât să mănânc căcat... bă, Fane! Tu zici de faza aia de la masa de șah, din părculeț? Acolo, în spate la D5?

— Ce fază? întreabă Bărbătuș, încă și mai inocent ca înainte.

— Ce fază, ce fază... o fază! se rățoiește Fane, care parc-a-nnebunit. Eram cu ăștia, cu băieții, la o țigară și-un șprîț, într-o seară, c-aveam bani de la șah, de la niște țigani; și vine vorba, dracu' știe, despre cum se antrenează fiecare. Cei mai mulți nu făceau nimic, nici eu, că și-așa mă futeau ai mei cu sporturile lor de obosiți, dar erau și vreo doi-trei care făceau flotări sau genuflexiuni sau abdomene sau toate trei. Și se vorbea acolo și erau unii peste alții, își luau vorba din gură, era mișto, și nu mai știu care zice: „Bă, da' tracțiuni face careva?” și piticul de la parter, fratele lui Pepe Țiganu, zice: „Face labagiul ăla din D23”, adică Mihăiță, aici de față. „Face la bara de covoare”, zicea piticul, „futu-l în gură să-l fut de fițos, că nu face ziua, să-l ia lumea la pulă! Face noaptea, când crede că nu-l vede nimeni, deci io să-l bag la mă-sa-n pizdă” - acum, na, piticul și-o cam fura, că avea gura mare și Mihăiță l-o fi miluit cu niște șuturi în cur, dracu' știe, da' piticul avea boală pe el. „Hai, bă”, zice Pepe Țiganu, „să-i facem greaua la muist! Hai să-i tăiem bara cu bomfaierul, da' nu de tot, să i-o tăiem trei sferturi, să cadă figurantul, să-și spargă muia de asfalt!”. Da' Grasu de colo: „Nu cade, bă. Nu cazi c-o bară d-aia de la tracțiuni”, da' piticul sare-n sus, „Ba ăsta o să cadă, Grasure, că l-am văzut io noaptea pe fereastra de la baie” - piticul, săracul, făcea multă labă, ziua și noaptea, nu putea să se abțină, că tot așa a ajuns și la zdup, nu de la labă, mă, de la un viol în grup, că era

terminat să fută și el ceva și nu-l băgau gagicile-n seamă, că era pitic, țigan, sărac și bețiv, vai de capul lui –, „nu face numai tracțiuni, face și d-alea peste cap, tumble d-alea, se dă de-a berbeleaca peste bară de face bara vâj, vâj, vâj, cade sigur la una de-aia, cade jegul cu tot cu bară și rămâne schilod, dac-o vrea bunul Dumnezeu și Maica Precista!”, că piticul încă de-atuncea era bisericos, după ce-a ieșit de la pușcărie s-a făcut și mai și, mielul lui Dumnezeu, da' degeaba, că tot a murit de la droguri. Ia zi, Rembo, cum îi zicea la căcatul ăla de-l făceai tu?

— Roata mică.

— Așa, mă, zi să-i zic. Și când înjura piticul mai cu foc, cine vine la masă acolo?

— Cine? susură Bărbătuș.

— ăsta, cine. Că hai noroc, băieți, că ce mai faceți, că hâr, că mâr. Piticul, mucleș, măcar că era cu frac-su, da' și Mihăiță era cu Grasu, dacă era la o adică, așa că Piticu nu mai zicea nimic. Și, cum vine chestia, îi spunem noi lui Mihăiță ce vorbeam și el zice că da, sunt o grămadă de exerciții posibile, da' că el s-a tras mai nou pe concentrare, pe nu știu ce tot zicea el acolo, și io l-am întrebat adică cum și el a zis c-a-nvățat să stea în cap. Și nu mai știu care a zis că e greu, că nu crede, și Mihăiță s-a pus în cap ca să ne arate că chiar învățase – era foarte mândru de asta. Și io i-am zis, da' fără răutate, doar așa, pe simpatie, că nu e bine să stai în cap pentru că-ți vine sângele în cap și știți ce-mi zice ăsta? Ia zi, Rembo!

— „Da' ce, Fane, tu n-ai sânge-n cap?”, îmi imit eu vocea de acum 35 de ani.

— Bă, și-ncep ăștia să râdă ca animalele, că adică ei se făceau c-au înțeles că Mihăiță mă făcuse prost în față! Adică, știi, dacă zici de unul că n-are sânge-n pulă, îl faci impotent; acum, ei se prefăceau că asta ar fi înțeles de la Mihăiță, că n-am eu sânge-n cap și că nu m-ajută capul – bine, și ei aveau ce-aveau, că toți erau cam tâmpiți, adică din banii mei de la șah bea și fuma toată gașca, dacă e s-o luăm așa. Și Pepe o ținea una și bună, „Te-a făcut, Fănică, te-a făcut ăsta, să moară mama-n cancer!”, și atunci l-am

luat și eu pe Mihăiță, că de unde a învățat el să stea-n cap, și ăsta nu s-a prins ce-aveam de gând și-a zis că dintr-o carte de yoga – io o știam, că mi-o arătase la școală, era una franțuzească...

— *Le guide Marabout du yoga*. Ediția 1968, o văd și acum.

— ...și era cu femeii, adică în poze era și-o yoghină d-aia, cam purie, dar nu ne păsa, că era bună baba, avea cu vreo zece ani mai puțin decât avem noi, bă Rembo...

— Avea cât ai tu acum, îi zic lui Bărbătuș.

— ...nu contează, bă, era bună de pulă. Și io știam cartea aia, dar băieții nu știau c-o știu, iar Mihăiță uitase, că ne-o arătase la mai mulți...

— Nu uitasem. Dar nu m-am așteptat să fii așa porc.

— ...și io zic tare, așa, la surprindere: „Yoga! Păi, ce, Mihăiță, tu ești yoghist d-ăla care bea pișat?“, că așa era moda atunci, și toți încep să râdă ca dracii și fraierul ăsta tot încerca să explice că adevărata yoga nu e cu băut pișat...

— Ție încercam să-ți explic, nu lor.

— ...și faza a fost că a plecat ăsta cu coada-ntre picioare, iar dup-aia a rămas cu tinicheaua că bea pișat, da' băga-mi-aș, că și io-am rămas cu vorba că n-am sânge-n cap. Și mi-a căzut greu, că na, tocmai Mihăiță să-mi facă mie una ca asta! Am venit noaptea cu bomfaierul lui tata, că Pepe și piticul oricum n-aveau, și-am tăiat la bara aia de ni s-a urât, am făcut bășici la mâini, da' pe trei sferturi tot n-am putut s-o tăiem, am lăsat-o la jumate. Am dat cu vaselină să nu se vadă tăietura, dup-aia am așteptat vreun an să cadă Mihăiță cu bara, dar n-a căzut. Nu s-a rupt cu el, nu s-a rupt cu nimeni, și-au bătut oamenii covoarele acolo fără nicio problemă.

— Bara aia e acolo și acum, băi Fane. Bună treabă ați făcut! Bravo, mă!

— Stai, Rembo, că de tine nici nu m-am apucat. De când îi spui tu lu' ăsta ce să citească, mă? Aud?

Mircel se uita la mine și eu la Fănel. Amândoi, cu gura căscată. Bărbătuș pândeau.

— Eu? De când îi dau lui Mircel de citit? De când ne-am întors de la Paris. De ce?

— Păi, cine ești tu, mă, să faci recomandări de lectură? Ce te pricepi tu? Cât ai citit tu la viața ta? Și, mai ales, ce?

Abia atunci mi-a picat fisa. Fane *citea*. Fane era singurul om cunoscut de mine care continuase să citească fără întrerupere din școala primară și până în prezent. Mai întâi în română, apoi în toate trei limbile. Faptul că nu lui, care citise biblioteci întregi, ci mie (care, ce e drept, citisem mult, mult mai puțin decât el) mi se adresase Mircel, asta era ghimpele din inima lui Fane, asta era crucea pe care suferea el acum. Din câte îmi aminteam, lecturile lui Fane erau totuși din alte zone de interes.

— Stai, bă, Fane... stai așa că nu-i așa! Eu îi spun ce să citească așa, în ton cu tratamentul! Biografii romanțate, biografii în general, romane-cult, astea!

— Ce tratament, bă, ce tratament? Tu crezi că io-s Alecu, să pun botul la orice? Zi mai bine că-i iei banul femeii și-ți bați joc de ea cu tratamentul! Te plimbi cu asta la Paris și pe urmă vii cu texte! La muncă, Rembo, nu la țepuit lumea!

— Muncesc, Fane, muncesc de nu-mi vād capul de treabă!

— Ce muncești tu, tati? Hai s-aud. Hai, că m-ai făcut curios. Ia, tati!

— Scriu.

— Aia nu e muncă, bă!

— De ce?

— Păi, că nu câștigi! Muncă e aia din care îți iese de-o fasolică, acolo! Muncești - câștigi. Nu câștigi - deci nu muncești! Atârni la nevastă-ta, Rembo, asta faci! Acum atârni și la Alecu; bine, mă! Bravo, tati! Neveste-mii când îi vine rândul, ia zi? Hai, zi, că nici ea n-are ce face cu leafa! Mihăiță... să stai acasă și să freci puia e ușor. Să te duci la muncă zi de zi, tati, la serviciu, la birou - aia este greu!

— Ca tine.

— Ce face? Eu muncesc pe bani, mă, nu pe semințe!

— Vād. Ai pereții plini. Plus ce-ai adunat în garaj. Așa e,

Fane, ai dreptate: greu este să te duci zilnic la serviciu, să aduci o leafă acasă, nu să freci puia, creativule!

— Bă, io măcar am clientela mea!

— Da. O știu. Mămici cu copii. Cu jumătate din portrete rămâi pe cap, că-ți ies urâți și nu le place clientelor produsul finit... mai bine se duc la fotograf!

— E vina mea c-au făcut ele boraci urâți? Eu nu fac rabat la calitate! Artă, tati!

— Nu contest. Da, ești bun pe ce faci, sunt primul care să admită.

— Și-atunci de ce nu te duci la muncă?

— Tocmai ce ți-am spus. Scriu. Pentru mine, scrisu-i muncă.

— Ce scrii tu, tati?

— Cărți, articole. Ce simt că e deja pârguit în mine, hop, aia pun pe hârtie.

— Aia să faci în timpul tău liber! Să scrii noaptea! Nu în timpul de lucru!

— Da' ce, tu pictezi noaptea?

— Ce te tot compari cu mine, tati? De când ai tu valoarea mea, sau valoare, așa, în general? Nu vezi, mă, că ești minciună? Tot ce vrei e să te lauzi, să te dai mare, da' problema e că n-ai cu ce. Asta e problema ta. N-ai cu ce, Rembo, n-ai cu ce!

— Dă un search pe Google.

— A, deci băiatu' e șmecher tare!

— Șmecheru' pulii, zice Bărbătuș, ațâțat.

Greșeală. Stăteam în stânga lui, între el și Mircel, iar față-n față cu mine era Fane, care-și scosese telefonul din buzunar. L-am apucat pe Bărbătuș cu dreapta de partea interioară a coapsei (doare de-ți dau lacrimile; Elise mă-nvățase mai demult) și-am strâns sănătos, gospodărește. Bărbătuș a țipat de-a scuturat frunzele din copaci și-a răsunit toată strada (e nașpa durerea asta). Totul s-a petrecut foarte repede, iar eu l-am lăsat pe Bărbătuș încovrigat pe jos, pe balcon, și m-am dus la bucătărie, să beau niște apă, că aveam nevoie. Îmi pierdusem busola din cauza lui Fane, deși doar puțin, destul cât să pun inimă în

priza aia.

Cât beam eu apă, toată lumea s-a bulucit spre balcon, să afle sursa țipetelor. S-au luat la ceartă, dar nu m-am dus acolo, mi se luase, mai degrabă m-aș fi dus acasă, iar în drum puteam să mă opresc să cumpăr beri la pachet, că „cinste” ca la Fane, la nimeni – cel puțin, așa a fost în seara aia. Mai târziu, Mircel mi-a povestit că Alecu s-a rățoit la Fane cu tot șvungul ei („Ba să știi că tratamentul funcționează! Mircea nu mai bea nopțile, acum stă și scrie! Ștefan, să-ți fie rușine!”), iar Roxana n-a sărit să-și apere bărbatul, ci a tăcut mâlc și s-a uitat cu tristețe la Fane și cu fericire la Bărbătuș cel încovrigat pe jos. Nu-mi părea rău de ce făcusem. De fapt, aveam deja o teorie. Acolo nu era lucru curat. Fane fusese montat.

Cât timp Bărbătuș a fost luat de pe jos și dus pe un fotoliu în living și Coca a pregătit-o pe cea mică de plecare, toată acțiunea era acolo, iar eu stăteam singur în bucătărie. Așteptam să văd dacă va avea curaj să zică ceva. A avut.

— Am venit să beau apă.

— Te servesc eu.

I-am turnat Cocuței un pahar cu apă și i l-am oferit, iar ea mi-a spus, zâmbind frumos, cu ochi micșorați de ură:

— Am auzit că te interesezi de mine.

— De trecutul tău, mai exact.

— Eu zic să stai liniștit pe curul tău. Am și eu metodele mele.

— Și eu pe ale mele, doamnă scumpă. Asta e doar una dintre ele.

— Adică tu mă ameninți?

— Vai de mine, dar nicidecum. Aș prefera să vorbim. Să discutăm. Ce zici?

— Când?

— Răspoimăine. Vin eu la tine la muncă. Vreau să spun nu la muncă, ci la bistroul ăla mic, vietnamez, mai încoa de sinagogă, îl știi?

— Da, dar nu e bine acolo. La Starbucks e mai bine. Ăla de la intersecție. Despre ce vrei să vorbim? Sunt foarte

ocupată.

— Despre Geneva, de exemplu. Dar dacă ești foarte ocupată...

— La 1 fix. Să fii acolo. Eu nu aștept după nimeni.

Incredibil, incredibil! Bărbătuș, cocalarul de Bărbătuș, de la care nici n-aș fi visat una ca asta, a ținut să vină la mine înainte de plecare și să-și ceară scuze (scuze! Scuze de la un cocalar! Așa ceva nu există! Dar iată că miracolele mai există, pe ici, pe colo); nu numai că și-a cerut scuze cu politețe și naturalețe, dar, mai mult, și-a asumat vina („Mi-am meritat-o, nu trebuia să te jignesc. Am greșit, m-a luat valul. Îmi pare sincer rău”). Pe mine, unul, m-a lăsat cu gura căscată. Numai dacă și asta n-o fi fost un scenariu pus la cale de Cocuța... cine știe.

Când am rămas numai noi patru, că Roxana s-a dus în cameră cu fetițele, Fane a deschis iar discuția cu Alecu, evitând să ne privească în ochi pe Mircel și pe mine:

— Da' de ce să-mi fie rușine mie? Ce, eu am sărit la bătaie sau Mihăiță?

— Ștefan, dacă nu vorbești serios, noi doi ne certăm!

— Ce vrei, Alecule? Na, vorbim serios!

— Ce nu-ți convine? Mircea e mult mai bine și asta contează! Tu, ca prieten, nu-i dorești binele?

— Ba tocmai că i-l doresc! Asta zic! Dar dacă Mihăiță îl învață numai prostii?

— Adică ce? Să citească? Să scrie și el? Și ce dacă scrie? Să bea mai puțin? Să nu bea deloc nopți la rând? Să înoate, să facă plimbări prin natură? Ce?

— Lasă astea... or fi, nu zic. Dar dacă-i dă să citească prostii?

— Ce ți-a dat să citești? Își întreabă Alecu bărbatul.

Mircel a enumerat o parte din titlurile pe care i le scrisesem pe listă. Trei, parcă.

— Astea-s 'prostii, Ștefane?

— Da! Fleacuri! Mofturi! Pizdeală! Uite aici ce trebuie să citească un om care vrea să vadă clar ce este pe lumea asta! Bine, și p-ailaltă, la o adică.

S-a dus la bibliotecă și a venit cu un volum pe care scria

Tarot.

— Uite asta! Interpretarea subtilă a conexiunilor! Nu căcaturi, nu lăbăreală d-aia!

— De care, Ștefane?

— Literatură! Mă piș pe ea de literatură! Mă fut pe ele de romane! Mă cac pe ea de proză scurtă! Așa ceva îi trebuie lui? Literatura e pentru femei, pentru tâmpite!

— Mulțumesc, Ștefan, ești prea amabil. Mihai?

— Da, Alecule.

— Ce e literatura?

— Păi... Alecule... ca să zic așa... literatura e... adică... era o fată, știi?

— Așa, și?

— Și-a venit un băiat, care-a iubit și-a plecat. Asta e literatura.

— De unde știi?

— Păi, eu eram fata aia.

Pe Fănică Nervosul l-a bufnit râsul, s-a dus pe balcon și mi-a adus personal un Jupiler bun și rece. Mi l-a desfăcut fulgerător cu bricheta lui:

— Tati, m-ai ucis. Hai, noroc. Alecule, gata, pace-pace. Mircele, tu vrei, mă?

A vrut și Mircel, Fane s-a dus pe balcon și-a venit cu încă trei beri.

— Eu nu beau, zice Alecu.

— Las' că bea Rembo. E fiert de poftă, după apa aia!

A avut dreptate. Am băut două Jupileruri în timp ce Fănică și Mircel n-au apucat să ducă nici măcar jumătate din fiecare sticlă. Alecu ne-a lăsat să bem, apoi:

— Și totuși! De ce te-ai aprins așa pe cititul lui Mircea?

— Păi, eu de câți ani îi tot zic să pună mâna pe-o carte și el nimic?

Abia atunci am aflat și eu că Fane al meu îl alimentase cu sacoșe de cărți pe bietul Mircel, pe motiv că „trebuie să începi de la surse”: *Cartea lui enoh*, *Hermes Trismegistus*, *Epopeea lui Ghilgameș*, *Misterele catedralelor*, *Cartea morților* și încă vreo 50 de titluri ca astea, care de care mai vesele. Mircel făcuse pe nizmăiul, Fane se enervase și

își luase misterele-napoi, furios și decis să nu mai aibă niciodată de-a face cu oamenii. Clar, oamenii erau prea mici pentru Fănică.

Mircel a băut două beri mari și late, dar Fane și cu mine ne-am turtit ca pe vremuri. La plecare, un Fănel duios l-a luat deoparte pe Mircel și i-a dăruit o carte. Nu cu titlu de împrumut, ca să nu i-o poată cere înapoi la o adică, ci cu titlu de cadou.

Kamasutra.

Faetonul

Evident că la „1 fix” nu apăruse niciun fel de Cocuță, așa cum mă și așteptasem; în schimb, la 1 fără un sfert se instalase acolo Nea Vasile zis „Vasilică”, șoferul și omul ei bun la toate (comisionar, mardeiaș etc.). Mă informasem foarte bine în privința acestui Vasilică, mai mult decât foarte bine; am ieșit din zona de serviciu a Starbucksului, prefăcându-mă că vin de la toaletă, și, când l-am zărit pe Vasilică, am pălit, privind în ochii lui cu șoc și groază, apoi am făcut stânga-mprejur și m-am topit. Vasilică a strigat după mine, dar nu prea tare, că era lume acolo („Băiatu’, stai așa, că nu-ți fac nimic”), apoi s-a ridicat și m-a urmat, văzând ușa pe care am ieșit și care dădea în spate, pe unde se făcea aprovizionarea. Am lăsat ușa deschisă, să vadă omul parcareea goală și să se repeadă după fraier, adică după mine, ceea ce Vasilică a și făcut (câtă minte poate avea un Vasilică?!). Acolo îl așteptau negrii mei, cu tot ce trebuie. Bandă adezivă, aparate de electroșoc, dubiță – mă rog, se pricepeau la treaba asta. L-au împachetat pe Vasilică ca pe-un bebeluș, strâns, să nu poată nici măcar să se zbată și să dea cu picioarele în podeaua dubei, au încuiat frumușel și s-au dus la restaurant, că li se făcuse fomiță. I-au luat telefonul, iar briciul mi l-au dat mie. De portofel nu s-au atins.

Cocuța a sunat abia pe la 2 și ceva, nerăbdătoare probabil să știe câtă „poceală” îmi dăduse Vasilică; acum, dacă e s-o spun pe-a dreaptă, eu fac pe durul, dar sunt un căcăcios, iar Vasilică m-ar fi făcut terci. O avea el 65 de ani, dar în brațele alea scurte și groase a rămas destul din forța cu care obișnuia să-i bată pe studenți prin beciuri („Roacăre, țara te vrea tuns”) și pe brașovenii din noiembrie. Știam ce poate, așa că nu mi-am asumat niciun risc idiot, iar Cocuței i-a răspuns unul dintre băieți și i-a răs în nas, spunându-i pe franțuzește că știe și singură unde trebuie să sune, dacă-l vrea pe Vasilică înapoi.

Sincer, nu am destulă imaginație ca să pot „vedea” ce naiba a fost în mintea Cocuței în următoarea oră, pentru că abia pe la 3 și jumătate m-a sunat (la ce s-o fi gândit ea? Că e o farsă și că Vasilică o să apară singur, ca un soare, ca o floare, ca un fir de trandafir?). A început cu amenințări, a continuat cu apeluri emoționale („Mihai, gândește-te, are și el familie!” – minciună grasă cât China, că individul n-avea pe nimeni. Nici măcar însurat nu fusese vreodată, avea doi părinți la cimitir, asta avea), apoi cu plânsete, a scos-o la înaintare pe fetița ei – bine c-o născuse între timp, că-n mod sigur mi-ar fi băgat-o și p-aia cu „Ce, vrei să mi se acrească laptele?” –, a invocat marea prietenie care ne lega, după atâtea petreceri la Fane (să mori tu, Cocuțo?), și-a desfășurat tot arsenalul. Cu figurile astea îi mersese toată viața și ce s-a gândit ea? „Lasă, bă, c-o să meargă și de data asta!” Dar n-a mers. La toate încercările ei am avut o singură replică, e drept, spusă pe mai multe voci: „Coca, nu știu despre ce vorbești! Coca, ți-e bine? Coca, tu ai băut? Coca, ai fumat cine știe ce, că altfel nu-mi explic! Cine e Vasile?” etc., am înnebunit-o, între telefoanele pe care mi le dădea mie suna ca disperata pe telefonul lui Vasile, dar oamenii mei aveau instrucțiuni clare și n-au răspuns niciodată. Până la urmă i-a venit mintea la cap:

- Deci, ce vrei?
- Păi, nu stabiliserăm să vorbim?
- Bine, hai că vin.
- Te aștept în părculeț, în Jardin de la Vallée.
- Unde anume?
- Tu vino, că te găsesc eu.

Nu excludeam posibilitatea să mai aibă încă un Vasilică, o rezervă, ceva. E adevărat că eu aveam patru oameni, dar în oala acoperită nu cade nimic, vorba poporului. A venit cum a zis, era plânsă toată. Se speriasse și pe bună dreptate.

- Bonjour!
- Unde e? -
- În portbagaj.

— L-ai băgat într-un portbagaj, dementu' dracu'?!
— Nope. Tu m-ai întrebat unde e. Eu sunt om corect, ți-am răspuns.

— Pune mâna și scoate-l imediat!

— Pa, am plecat, mă bucur că ne-am văzut. Să fii iubită și să te bucuri de banii din Geneva. Salutări lui Bărbătuș, ghidi-ghidi lu' aia mică!

M-am ridicat să plec și chiar aș fi plecat, fără să stau cu ea la glume de-astea. Cocuța nu-și dădea seama pe ce picior dansează, dar eu înțelegeam perfect că trebuie s-o pun cu botul pe labe, altfel mi-ar fi ieșit în cale iar și iar și iar, că așa li-i foaita ăstora. Lor totul li se cuvine. Toți ceilalți sunt proști. „Scuipă pe fraier.”

A alergat după mine și m-a apucat de mână, iar atunci mi-am dat seama că nu și-a pierdut mințile, cum m-am temut, și nu încerca să mă lovească; era doar disperată și nu știa cum să iasă din situația în care se băgase singură, dar în același timp încă voia să-și salveze fața, să nu pară că stă capră.

— Mihai, tu ești nebun? Tu știi ce faci?

— Mă duc acasă.

— Mihai, tu chiar vrei să omori omul? Tu nu te gândești la consecințe?

— D-aia l-ai trimis cu briciul după mine, cretino? Că te gândeai la consecințe?!

Am scos briciul din buzunar și i l-am arătat. Abia atunci a pălit ea de-a binelea; știa că Vasilică nu se despărțea de briciul ăla nici când dormea, ca orice „periculos”, doar îi cunosc eu prea bine p-ăștia. S-a dus la o bancă și s-a pus serios pe plâns, fără nicio fiță, de data asta. I-am dat un șervețel să-și sufle mucii, apoi m-am așezat și eu lângă ea pe băncuță. Băieții erau acolo, dar nu-i vedeam niciunde, că nu erau moace să șadă la vedere. Ea a oftat și-a zis:

— Ce naiba vrei să știi?

— În primul rând: ce te-a apucat să-l montezi pe Fane?

— Am vrut să glumesc, să te sperii puțin! Pe tine ce te-a apucat să scormonești?

— Treaba mea e să știu. Orice, totul, despre oricine. Iar

tu ai istorie!

— Ce istorie am eu?

— Au murit doi oameni, Cocuțo!

— N-a fost vina mea!

— Nu i-ai călcat tu cu mașina? Mă iei la mișto?

— Nu știi cum a fost! Nu au murit așa!

— Da' cum?

A lăsat ochii-n pământ:

— Aveam mașina aia, fir-ar a dracu' de mașină. Eram și io pizdă, eram tânără, mă pișam pe tot cartierul... știi cum e. Așa erau vremurile! Și am călcat-o aiurea, între două treceri de pietoni. Pe Văcărești eram, pe Calea Văcărești, o știi: într-o parte erau blocurile alea mari, rămase de la Nea Nicu, iar peste drum maidanul ăla fără capăt, de la demolări. Și... am oprit la prima trecere de pietoni, nesemaforizată, cum erau atunci, și am lăsat lumea să treacă, doar turam motorul când și când, că-mi plăcea să se uite săracii La mine, să crape fierea-n ei, cum stăteam așa la volan, cu mânuși și cu ochelari de soare, măcar că era iarnă, da-mi plăcea cum îmi veneau. Și când au trecut toți am călcat-o, c-avea demaraj nebuna, dar eu nu știam că la patru'j de metri mai încolo mai e o trecere de pietoni, să permită oamenilor să ajungă la stația de autobuz, cea de lângă maidan. Eu eram pe banda din mijloc și pe banda din stânga era o dubiță care a oprit la trecerea aia de pietoni pe care n-o știam, iar fata care' traversa regulamentar a fost mascată de dubiță, așa că am luat-o-n plin, dar în plin; în picioare a lovit-o botul mașinii, ea a ajuns cu capul în parbriz și mi l-a spart, iar în spărtură au rămas zeci de fire de păr, așa de puternic a fost impactul... și fata a fost proiectată peste mașină și a căzut în spate, mult în spate, la vreo șase-șapte metri, și se zbătea acolo pe asfalt ca o găină cu capul tăiat. Eu frânasem în ultima clipă, dar degeaba. Eram în stare de șoc... n-am știut ce fac. Am deschis portiera, am coborât, m-am uitat la fată cum se zbătea acolo-n sânge, m-am urcat la loc și-am demarat în viteză. Nu știam ce fac, nu gândeam.

— Ai lăsat-o să moară.

— Dar n-a murit! Au luat-o oamenii de acolo, au suit-o într-un autobuz care a venit în stație, iar șoferul le-a zis la toți că o duce la spital și toți săracii ăia au zis că bine, că nicio problemă, că poate scapă fata. Și au dus-o, iar fata a scăpat. Dar nu i-au mai putut salva piciorul ăla în care intrase botul mașinii. Dreptul, de sub genunchi. I l-au amputat, în cele din urmă. Au operat-o și la cap, adică pe creier, că avea craniul spart, iar operația aia a mers șnur, n-a avut nimic, a intrat în recuperare, a fost OK. Dar era o fată frumoasă, foarte frumoasă. Cuminte, învăța bine, iubea, voia să se mărite după ce termina liceul. N-a putut suporta. S-a sinucis. A luat niște pastile, dar nu acolo, în spital, ci după ce a ajuns acasă... a calculat totul. Eu plătisem de mă spetisem, că speram să scap chiar dacă fugisem de la locul accidentului, și poate că scăpăm, că familia era săracă și ce putere au săracii?

— Dar?

— Dar băiatul pe care îl iubea o iubea și el. Erau tineri și foarte îndrăgostiți, măcar că familia lui nici nu voia s-audă. S-a sinucis și el, după ea, tot așa, tot cu pastile. Ai lui erau pe funcții mari de tot, și mă-sa, și tac-su, și nu s-au lăsat până nu m-au băgat la închisoare. Aveam și eu spate, dar n-a fost destul, că băiatul ăla fusese copil unic... am stat mai mult de-un an, până au reușit să mă scoată.

— Cine te-a scos?

— E, cine! Parcă nu știi? Dar mi-au zis să mă dau la fund o vreme, că nu e bine, că nu știu ce... m-au lăsat din mână, asta au făcut. Pașaport, viză, Spania. Acolo am dat de greu după ce mi s-au terminat banii. Ăștia nu mai voiau să audă de mine.

— Care ăștia?

— E, care ăștia! Ăștia! Dar nu m-am lăsat, am avut niște depresii nasoale, pe urmă mi-am băgat pula-n ei, am plecat în alt oraș, mi-am căutat de muncă, pur și simplu, așa, ca ultima săracă. A fost foarte de căcat, am ajuns la cules, a fost vai de curul meu, doar că nu m-am lăsat. Pe urmă am început să cunosc oameni și-a fost bine. Când m-am întors la București, eram altcineva, altă persoană. N-am mai

făcut altă firmă, m-am prins că fusesem jucată, am luat-o de jos ca funcționară la minister.

Partea asta o știam din Ardeni, nu m-a mai interesat. Oricum, eu cu totul altceva crezusem despre trecutul Cocuței, îl bănuisem incomparabil mai spectaculos, mai murdar, mai plin de tenebre... dar, până la urmă, ea nu fusese decât o amărâtă cu care făceau boșii bani. O băgaseră la înaintare, să fure ea pentru ei ce se putea fura în anii ăia, și, când nenorocita avusese ghinion, o trăsese ră pe linie moartă. Mult mai interesant era cum se ridicase ea din nou, dar probabil că asta era altă poveste, nu una pentru mine. Eu aveam treabă și nu-mi puteam permite să mă las încurcat de ea și de Vasilicii ei pensionari. În plus, mai era și problema celui „fă”.

— Am înțeles. Uite ce mai vreau să știu: de când o fute Bărbătuș pe Alecu?

— N-o fute. Adică da, dar doar o dată, când eram eu gravidă. I l-a dus p-ăla din garaj, Alecu era singură acasă că Arina era la o fetiță la play date, Mircel s-a dus direct sus să se culce, Alecu a plâns, Bărbătuș a vrut s-o-mpace... na.

— Și dup-aia a-nceput să-i ceară bani!

— Tu cum îi ceri bani?

Avea dreptate. Am lăsat-o moartă-n păpușoi, că nu era o discuție în favoarea mea și, în plus, aveam ceva serios de vorbit cu ea.

— Briciul rămâne la mine. Amendă pentru obrăsnecie! Zwilling Henckels, ia uite la el... acum, uite ce faci: îl trimiți pe moș Vasilică înapoi în România, să se bucure de pensie, să facă agricultură, să facă politică, să facă ce-o ști, nu mă privește. Pe locul lui din schemă dai un anunț de recrutare și o selectezi pe-o fată care o să aplice, una Cătălina, îi dau eu datele ei. O aduci încoa, o bagi în pâine, îi dai chestii mai ușoare până se obișnuiește, ai grijă de ea; în schimb, ea sofează pentru tine și-ți face cumpărăturile, mă rog, tot ce făcea și Vasile, în afară de mardeală. Uite aici telefonul lui. Portofelul îl are la el. Îi dau drumul la noapte.

— Dă-i drumul acum!

— E căcat pe el, e pișat, cum vrei să ajungă pe lumină până la el acas’? Lasă, se mai odihnește acolo-n portbagaj, se mai gândește la tinerețea revoluționară... își bagă mințile în cap în timpul ăsta. Se conectează cu absolutul, vorba ceea.

— Deci despre asta a fost vorba tot timpul? Despre jobul lui Vasile? Despre salariul lui?

— Păi, dreptate-i asta, Cocuțo? Vasile să cumuleze pensia cu salariul, iar tineretul să chițăie de foame, pe lefurile alea din țară? Eu zic că e bine cum zic eu. E bine pentru toată lumea. Oricum Vasilică ți se cam suise în cap, în ultima vreme.

— Bine că le știi tu pe toate... despre Geneva de unde știi?

— De la Narcis.

A înghițit în sec. Bănuiesc că sperase până în ultima clipă că blufez, iar când i-am zis de Narcis n-a mai spus nimic: făcuseră combinații împreună, ea îi dăduse țeapă, mutase toți banii într-un cont pe numele ei și plecase la Bruxelles să-și înceapă cariera la Comisie. Narcis rămăsese pe loc și plătitise oalele sparte, apoi se ridicase iar în picioare, se angajase, urcase pas cu pas în ierarhie, acum era ceva șef de departament la o multinațională, îi mergea bine, dar de, ca angajat, nu ca antreprenor, în plus, lucra pe piața liberă, nu la stat, adică chiar trebuia să muncească zi de zi. Evident, n-a uitat nimic din toată istoria lui cu Coca: avusese încredere! Mai rău: el îi spunea „iubire”. Se duminise bietul om, acum sufla și-n iaurt, ne spunea la toți că el e Stan Pățitul – asta înțeleg femeile mai puțin sau chiar deloc: deasupra oricărei puteri de pe lumea asta stau bețivii. Pentru că fiecare bărbat bun de ceva ajunge bețiv, în cele din urmă, iar la beție bărbații vorbesc și spun toate alea, așa că treaba mea e doar să fiu atent și să țin minte, ceea ce nu-i greu deloc. Mai spun și eu una, mai aud zece, apoi din zece se fac o sută, iar din o sută e practic imposibil să nu m-aleg cu ceva folositor. Asta-i lege.

- Să-mi trimiți datele ăleia... cum spuneai c-o cheamă?
- Cătălina.
- N-o să fiu om întreg până nu-l văd pe Vasile înapoi!
- Nici eu. Până nu-l văd înapoi în România!
- Pa.

— Nu mă isuna să-mi spui că idiotul a scăpat viu, că nu mă-ntereesează. Poa' să și crape, din partea mea, în morții mă-sii de sclăvete! Zwilling Henckels, no, auz'!

Am fost de față când băieții l-au scos în noaptea aia din dubiță; n-o murdărise, că îl înfășaseră bine în folie de plastic, doar era duba lor, cu ea își câștigau bănuții. L-au luat pe sus, l-au desfășat și l-au băgat într-un tomberon cu capu-n jos, să dureze un timp până ieșea de-acolo. Nu i-au scos banda izolatoare nici de la glezne, nici de la mâini și nici de la ochi sau gură, dar i-au pus în palmă un cutter de-ăla mic și i-au urat un călduros „Bonne chance!” în timp ce-l îndesau în tomberon.

Am aflat ulterior că Vasilică nu clacase psihic, cum m-așteptasem eu, nici vorbă de așa ceva; în loc să fie speriat și să se ceară singur în România, s-a tot rugat de Coca să-l lase să mai încerce o dată. Să-mi dea „poceală”, după cum am înțeles că s-a exprimat fiul poporului. Dar Cocuța a fost intratabilă. Cred și eu. Investise totul în marea ei carieră, trebuia să-și protejeze investiția, cum ar veni. În plus, ea lucrase toată viața la stat, într-un fel sau altul – mai puțin când fusese culegătoare în Spania, „ca ultima săracă” –, iar acum s-a prins că totul depinde de nivel. La nivel înalt, da, statul bate piața; Comisie, chestii. Dar la firul ierbii, când unul ca Vasilică este „statul” și se pune cu piața, atunci statul și-o ia direct în mufă.

Am bătut cuba cu băieții și am privit duba cum dispare-n noapte, înapoi spre Paris.

Roata Norocului

Am coborât iar cu Mircel în Gare du Nord, dar n-am mai luat-o la pas ca data trecută, ci am luat metroul de la linia 4. Doar nu eram nebun să consum aiurea timpul de Paris! Aveam planuri mari pentru Mircel, de data asta. Trebuia să-l trec la nivelul următor, că auzeam cum îi ticăie ceasul biologic, tic-tac, tic-tac, tic-tac, nu știam cât răgaz mai au hormonii lui. Sau al meu ticăia? N-avea importanță, esențialul era să mă țin de plan. Am ieșit la suprafață la Mouton-Duvernet și-am făcut pași până la coada de la Catacombe, că așa gândisem expediția asta: întâi Catacombele, apoi cimitirul, nu invers! în primul rând, că la intrarea în cimitir nu e niciodată coadă, pe când la Catacombe e întotdeauna; în al doilea rând, am fi ajuns prea devreme la cimitir, când încă nu era ora de turiste; în al treilea rând, îl voiam pe Mircel mai întâi în Catacombe, ca să-și facă mâna, sau măcar să vadă cum lucrez eu. Nu mi-a prea ieșit, dar a fost oricum un risc asumat.

Chestia e că la Catacombe sunt mereu grupuri de două, trei sau patru americance moarte de frică, iar dacă ai răbdare și stai puțin în afara cozii, fără să te așezi, ai șansa să vină un grup de-asta și atunci te plasezi cu agerime în spatele lui, așteptând momentul să intri-n vorbă. Pe vremea mea, mergea la fix, de ajunseseam să fiu amenințat de negri cu bătaia, că era teritoriul lor (ca și strategia, de altfel; eu la ei mă uitasem cum făceau, până deprinsesem, că doar nu era cine știe ce), iar eu le stricam ploile - că, na, eram alb și aveam o engleză mult mai bună ca a lor. Pe de altă parte, ei erau parizieni și eu nu, șansele ar fi trebuit să fie egale, dar nu erau: ei din asta trăiau, eu o făceam mai puțin pentru bani și mai mult pentru mândrie. Orișicum! Să vrăjești americance la Paris și să dormi la ele în culcuș - câți se pot lăuda cu așa ceva? Nu că mergea de fiecare dată! Nu! Agațamentul ieșea cam o dată din cinci încercări, iar ca să ajungi la pat îți trebuiau douăzeci de

încercări, în medie (uneori era cu noroc, se nimereau și trei la rând, dar asta era excepția absolută). Nu mai zic că era foarte complicată partea logistică: o echipă de două americance își lua o cameră cu două paturi, foarte rar se întâmpla să te invite sus în cameră (n-aveau nimic împotriva să te cinstească în barul hotelului, dar, când era vorba de băgat în pat, se schimba calimera); o echipă de trei își lua fie o cameră cu două paturi și canapea extensibilă, fie două camere cu două paturi – asta era varianta câștigătoare, că fata care avea chef le trimitea pe celelalte două în cealaltă cameră; o echipă de patru își lua totdeauna două camere cu două paturi și atunci două dintre fete erau obligate să doarmă în același pat, ceea ce nu multora le convenea. Iar să agăți o americană singură venită să voiajeze de nebună la Paris nu e treabă serioasă, așa ceva se vede doar în filme – minus cucoanele bătrâne, care, da, voiajau singure și plăteau cash, dar astea erau afacerea negrilor. Nu puteai să te bagi peste ei că ți-o luai urât, și pe bună dreptate: era orașul lor, până la urmă!

Am pândit cu Mircel ceva mai mult de-un sfert de oră, până am dat de ceva util: patru fete cucuiete, undeva între 23 și 26 de anișori, cu accent sălbăticuț, de Midwest. După haine păreau prospere, dar asta nu spune nimic, că așa fac fetele, pun pe ele ce au mai bun când merg la Paris, n-ai cum să ghicești câți bani le-au dat tăticii și mămicile ca să spargă pe excursie, mergi la noroc, ce să faci, n-ai ce să faci. Am intrat în vorbă repede, că accentul lui Mircel era perfect, de continental școlit (eu îi țineam hangul mai mult cu cretinisme de-astea, „Really?”, „Indeed!”, „Are you kidding me?” și alte lăbăreli, că eu n-am față. Niciodată n-am avut, pe când Mircel avea fața perfectă, doar de-aia îmi mâncasem cu el atâta timp și energie. Da, și pentru bani, recunosc!), iar textul îl repetaserăm amândoi pe Thalys: Mircel îmi povestea istoria Catacombelor. Fetele au ascultat, apoi s-au întors către noi, că erau gureșe și se plictiseau la coadă, și așa au aflat că Mircel era danez, visiting professor la universitatea din Lille, iar eu eram un antreprenor ceh, care avea o fabricuță de mobilă în

Ostrava și se cunoscuse cu Olaf pe internet, datorită pasiunii comune pentru istoria Breteniei. Fetele, din păcate, erau niște orășence middle-class din Detroit, din suburbiile „bune”, și veniseră la Paris la un an după facultate, dar nu pe banii părinților, ci pe banii lor, strânși cu trudă și cu picurișul în anul ăla, special pentru excursie; nu faci treabă cu unele ca ele. Adică nu: trei erau din Detroit și una din Nebraska, iar asta venise pe banii lui tac-su, care divorțase și-și luase una mai tânără. Se simțea vinovat față de fiică-sa și băgase mâna adânc în buzunarul lui de mare fermier, iar fata era și frumoasă, și tăcută, și singură (pot să bag mâna-n foc pentru asta). Bine, singure erau toate, dar două dintre orășence aveau iubitei lăsați acasă, probabil că n-ar fi mers până la capăt, dacă era la o adică. Problema a fost a treia orășencă, o grasă (Sylvia), care a stricat totul. Disperată, nenorocita! Disperată să nu cumva să facă sex vreuna dintre tovarășele ei de călătorie! Ea a fost prima care s-a băgat în seamă cu Mircel, iar la sfârșit ea a făcut tot ce a putut ca să ne saboteze vrăjeala. Bine, era cam clar că așa urma să se întâmple din momentul în care, acolo, jos, în Catacombe, Sylvia asta făcea pe speriată (speriate erau toate, dar ea vocaliza ca o curcă proastă) și se tot băga în Mircel, s-o ocrotească ăsta, s-o bibilească, s-o țină de mână, dracu' știe. Mircel, atingăcios cum era el, a stat puțin la început, dar pe urmă s-a tot ferit de ea, mai discret, mai pe față, până s-a ofțicat grasa de-a binelea și atunci s-a rupt filmul. A dat drumul la fițe, la figuri, că ei i-e foame, că s-a plictisit, că toată treaba asta cu Catacombele este o tâmpenie, că hai, giris, la hotel să ne distrăm și noi ca lumea, mă rog, sabotaj pe față. Fetelor – tustrele – le plăcuse de Mircel, ca și Sylviei de altfel, dar s-au lăsat duse ca mieii la tăiere înapoi la hotel, iar eu n-am vrut să insist. Le-am spus la ieșire că noi mergem alături, să vizităm cimitirul Montparnasse, că de mult voiam să vedem mormintele celebrităților, și că pot veni cu noi, dacă doresc. Trei doreau și una nu, dar aia era șefa informală, așa că ne-am despărțit acolo și ne-am dus singuri. Oricum, Nebraskăi apucasem să-i strecor o carte

de vizită, frumos făcută din timp, cu numele „meu”, adresa de mail și site-ul fabricii.

I-am explicat lui Mircel pe drum figura asta cu cartea de vizită, l-am băgat în ședință, l-am muștruluit și l-am pus să repete de fiecare dată, până când am fost convins c-a-nțeles ce e aia o identitate fantomă, cum se face și cum se lucrează cu ea. I-am povestit – dar doar așa, ca să-l fac să râdă, că nu era și nu e adevărat – cum îmi făcusem eu cărți de vizită când abia ajunseseam la Bruxelles: „Mihai Buzea, écrivain roumain”, dar lui Mircel nu i s-a părut nimic de râs în asta, i s-a părut o idee foarte bună și se mira ca vita când i-am spus că fusese o idee de tot căcatul. Bine, nu zic, ideea chiar o avusesem. Dar n-o pusesem în practică. Oi avea și eu naivitățile mele, chiar și acum, la 50 de ani, dar nici chiar în halul ăsta!

Față de Montmartre, Montparnasse este un cimitir extrem de simplu și de ușor de învățat. În plus, nici n-are celebrități productive, e mai degrabă un cimitir-școală, unde să-ți faci mâna pentru altele mai serioase; bun și el, la nevoie! Turiste are, americance are, dezorientate are, tot ce trebuie este să-i știi planul ca pe apă și să nu eziți când trebuie să conduci fata sau grupul de fete la mormintele pe care le caută și care nu sunt multe: e Baudelaire și cam atât, ca vedetă internațională. Pentru mormoloacele astea francofone ar mai fi și Gainsbourg, dar de la ele nu scoți un bănuț, că știu și singure să se orienteze; nu merită să-ți bați capul și să le îmblățești degeaba (Mircel m-a întrebat ce înseamnă „a îmblăți” și m-a pus în încurcătură, că nu mai folosisem cuvântul ăsta din copilărie, nici nu știam că-l mai am în vocabularul activ. Am stat și m-am gândit, apoi i-am explicat, dar nu știu dacă i-am explicat corect. Cine știe, poate în româna literară înseamnă cu totul altceva!). Dacă ai noroc de irlandeze, le duci direct la Beckett, că ele-s foarte naționaliste – ca și româncele (rarissime!), pe care le ghidonezi la Ionesco sau la Brâncuși (care are două coaie: mormântul lui și cel al Tatianeii) –, iar dacă vrei să exersezi pe imbecile de stânga, le duci la Sartre, fie-i numele

spurcat în vecii vecilor, amin. Din punctul meu de vedere, singurul mormânt cu adevărat productiv este al lui Maupassant, săracul, că doar cu el îți faci treaba. Acolo vin filoloagele și profesoarele de literatură! E greu de imaginat categorie socială mai lipsită de bărbați. Cu ele merge repede și bine, doar că discuția trebuie mereu ținută pe astea de dragoste nefericită (*JJne Vie* și *Boule de Suif* sunt cele mai bune, iar *Mont-Oriol* și *Bel-Ami* nu sunt bune deloc, că femeile turbează la scrieri d-astea în care la sfârșit triumfă bărbații șmecheri. Nefericire, asta vor ele să audă, ne-fe-ri-ci-re! Asta vrea clienta, asta primește, noi să fim sănătoși); aproape totdeauna trebuie mers, din păcate, și la o cafea cu lapte și-un croissant, în drum spre pat, că vor și romantism, fir-ar ele de răs cu romantismul lor! Eu am patru povești lacrimogene gata pregătite, mă rog, aveam – adică am avut la vremea mea –, nu ieșeam pe teren nepregătit, ca un amator oarecare. Că prin cimitire au apărut și d-ăștia, ohoho! Bine, din punctul de vedere al negrilor de la care am furat eu meserie, și eu am fost un „amator oarecare”, apărut nu se știe cum, ca să stric piața. Dar eu măcar mi-am luat munca în serios! Adică băgăm vrăjeală masivă, documentată, nu-mi băteam joc de clientă, și exact așa l-am dăscălit și pe Mircel în toată ziua aia, că l-am ologit de picioare prin cimitirul plat ca masa și fără umbră (Montmartre, dragul de el, are umbră din belșug, nu mergi ca ambuscatul să te îmbăiezi în propria transpirație).

L-am pus să mai intre în vorbă încă de patru ori, acolo, în Montparnasse, și s-a descurcat onorabil: i-au ieșit două din patru. Odată scos de sub influența mea și a limbii române (aici avea el probleme mari, nu de exprimare, ci de curaj în a se exprima), Mircel se purta aproape normal, adică ce zic eu, era fermecător, nemernicul, ușor zăpăcit în stilul lui Hugh Grant. După ce treceau de primul moment de neîncredere, fetele deveneau foarte guralive, el nici nu mai trebuia să spună prea multe, doar să asculte și să încuviințeze. Ce diferență, Doamne Dumnezeule Cristoase Isuse! Păi, cu o față ca a lui, eu de mult cuceream Europa,

ca să nu zic lumea întreagă! Eu, ca să obțin rezultate mult mai modeste, vorbeam ca televizorul câte un sfert de oră încheiat și tot nu doboram zidul de neîncredere cum îl doboră el din câteva zâmbete tâmpițele și câteva trecuturi de mână prin părul ăla blond. Când își mai și ferea ochii într-o parte, timid, le topea pe fraiere. M-am gândit dacă nu ar fi fost cazul să-i pun și ochelari de vedere. Cădeau alea drept în fund. Dar poate nu era cazul, adică la ce bun să forțez nota, dacă totul mergea binișor? În plus, Mircel părea mai la largul lui cu grupuri de două fete, exact invers decât mine la vremea mea, când mă învățasem cu alea de trei, iar dacă vedeam o privire bună, tristă, grăitoare, mergeam aproape la sigur la femei singure. El părea să aibă alt stil, dar asta era foarte bine; un ucenic care-și copiază maestrul întocmai este un ucenic care nu va deveni un adevărat maestru, iar eu nu aveam nevoie să produc un al doilea Mihăiță (unul este prea destul), ci un Mircel întâiul. Da, acest Montparnasse a fost categoric o reușită, spre deosebire de acel Montmartre în care numai eu am vorbit și m-am temut că vorbeam degeaba. Dar nu fusese degeaba. Mircel era bun, era ce trebuia. Cam ignorant pe partea de biografii, deocamdată, dar urma să-l pun cu burta pe carte și se rezolva și asta. Cine are carte are parte!

L-am urcat în Thalys obosit, dar fericit. Și eu eram mulțumit, dar nu chiar complet: îmi lipsea Milena. Ca și data trecută, nu scosese absolut niciun cuvânt despre Milena, iar eu nu mai puteam aștepta, că mă apropiam de examenul de absolvire. Mircel nu mai avea de „dat” decât Père-Lachaise și gata, era bun de trimis la produs, eu îmi luam mâna de pe el. Nu că nu urma să-l duc și-acolo, nu; aveam deja ziua stabilită, dar nu puteam să merg cu el în cel mai fierbinte loc al Parisului fără să știu ce naiba se întâmplase în seara aia, în Marée Haute din Esprit de Mer.

Ne-am așezat unul lângă altul în fotoliile adânci din Thalys și l-am luat tare:

— Mircele, una și cu una fac două. Eu sunt băiat bun, dar până la un punct! Bun, dar cu lipsuri! Am tăcut, n-am

zis nimic, dar a trecut destulă apă pe sub podul morii: cine-i Milena și ce căuta în camera voastră de la mare, din De Panne?

Stătea pe locul de la fereastră, unde-i plăcea lui. S-a nroșit ca racul și s-a uitat pe geam o vreme (cred că se gândea ce să facă), apoi, fără să mă privească, m-a apucat de mâna stângă și a spus tot. L-am lăsat să mă țină de mână. În fond, de ce nu? Important era că vorbea. Mai mult decât mâna oricum nu aveam de gând să-i dau, așa că am preferat atingerea asta homoerotică în locul ignoranței, a ignoranței în privința fazei de la mare adică. Da, marea aia ieșise bine, dar pe cârca mea!

Milena dispăruse de mult. Fusesse bona lui, dădaca, îngrijitoarea sau cum se numea pe vremea aia, „doamna care avea grijă de ăla micul”: o sârboaică nemăritată, fără copii, din Banat, adusă de t’aș ge’al la București tocmai de asta, că era complet singură pe lume și total dependentă de el (și de instituție, probabil). Mircel o iubise foarte mult pe Milena. Și Milena pe Mircel, după cât se pare; prea mult. Când nu era băiatul cuminte, îl pedepsea. Acum, chestiei ăsteia i se spune „abuz sexual”, dar pe vremea aia i se spunea „bătăiță la poponet”, care, a dracu’ bătăiță, continuase și în pubertatea lui Mircel, și-uite-așa descoperise el că are sămânță. Milena fusese încântată că se făcuse „băiat mare” și continuase distracția, fără să fie prinsă vreodată de părinții lui Mircel sau de altcineva, doar că Mircel începuse s-o imite tot mai mult, în tot ce făcea. Se îmbrăca cu hainele ei, îi imita vocea, gesturile, mersul, felul de a se așeza pe vasul de toaletă ca să facă pipi, mă rog, începuse să se transforme într-o versiune adolescentină a Milenei, dar atunci își descoperise și Alecu sexualitatea și îl luase pe Mircel pentru ea, lăsând-o pe Milena cu buza umflată. Femeia își dăduse demisia și plecase unde-a văzut cu ochii, că după Revoluție nu mai era t’aș ge’al chiar așa mare și tare, să-i interzică ei ce să facă (cum, dac-am înțeles eu bine, fusese cazul înainte). Mircel și Alecu se cunoscuseră fizic unul pe altul cu mult înainte ca părinții să-i căsătorească, iar legătura lor era

extrem de profundă și de secretă, în același timp: se jucau de-a Milena. Adică Alecu era Mircel și Mircel era Milena, ceea ce le făcea mare plăcere la amândoi, cu excepția faptului că Alecu nu putea să imite vocea lui Mircel, în timp ce el reproducea perfect vocea Milenei în timpul jocurilor; din câte susține el, fuseseră foarte fericiți, iar când Alecu voia ca Mircel să fie Mircel, și nu Milena, el redevenea Mircel fără nicio problemă și Alecu era foarte mulțumită și foarte fericită, că așa a și născut-o pe Arina, că altfel n-avea cum. Doar că, după nașterea fetei, lui Mircel a început să i se facă tot mai dor de copilăria lui, de părinți și de Milena și cam de atunci (de fapt, după o vreme) au început figurile cu băutura și cu restul – Mircel nu avusese în toată viața lui nici cel mai mic gust pentru beție sau pentru fumat, astea au venit odată cu regăsirea lui Fane și abandonarea carierei de profesor. L-am întrebat dacă măcar meseria de prof îi plăcuse. Mi-a zis că da, fiindcă îi permitea să imite voci și mai ales accente, și că pentru asta era foarte apreciat acolo unde preda el (m-am prins că vorbea despre România), fiindcă limbile *vorbite* erau esențiale pentru pregătirea studenților, nu cititul de cărți și de literatură. L-am întrebat dacă o căutase vreodată pe adevărata Milena și mi-a zis că nici prin cap nu-i trecuse vreodată una ca asta. L-am întrebat dacă mai știa cineva și mi-a răspuns că în afară de Alecu nu mai știa nimeni, dar că acum, dacă știam și eu, „pot să fac ce vreau cu el” – nici chiar atunci, când a zis asta, nu a avut curaj să se uite la mine, deși mă ținea de mână și-i tremura mâna, umezită de sudoare. Am tăcut și eu un timp, rumegând ce am auzit. N-o văzusem p-asta venind. I-am zis:

— Sfinte coae, dacă vrei să te naști, Milena trebuie să moară. Un bărbat nu cară pizde după el. Tu alegi. Vrei cu mine-n Père-Lachaise? Omoar-o pe Milena!

Temperanța

— Mich!

— José!

Ne-am îmbrățișat puternic. Iar era vineri noapte, iar eram în Ardeni, iar ei au venit ultimii; de data asta, La Bavière se numea cabana, Chassepierre se numea cătunul, Semois se numea râul și Florenville se numea orașul de unde am făcut aprovizionarea, Sorin și cu mine. Lumea era deja ciupită bine în curtea interioară, în jurul marelui grătar – aici, unul singur –, dar eu nu băusem nimic:

— Bună, Mihai!

— Bună, Andra.

— Pe mine nu mă pupi?

— Toujours de ma vie, doamnă!

M-a strâns și ea tare și m-a pupat pe obraji. M-am emoționat ca miaua, dar știam ce se întâmplase, că nu era greu de ghicit: pe drum, cât sofa, José trebuie să-i fi povestit de mine. Sau poate acasă la ei, acolo, la Rotterdam, cine știe. Era categoric o altă Andra, iar această nouă Andra mă băga în seamă. Repet. Eram emoționat.

Mecanismul găstii era rodat, da, era bine pus la punct, iar de data asta n-a mai fost nevoie de mine. Alți meșteri erau acum în jurul grătarului; de unde, de neunde a apărut și un ceaun uriaș, în care s-a gătit o nemaigustată fasole cu ciolan, la care doamnele au repezit și o mămăligă țeapănă, așa, de dragul „dorului” ăluia intraductibil (vorbă să fie!). Dar, desigur, ei toți se cunoscuseră în Spania, așa că ceaunul și-a avut perechea lui, o enormă tigaie în care un mare-meșter-mare a făcut paella cu fructe de mare, iar după felul cum se mișca și lucra, mi-am dat seama că asta făcuse și acolo, în acea Spanie interzisă mie, care le intrase-n sânge. Români!

Eu n-am mâncat nimic. Aveam în buzunar un pachetel cu pâinică germană, din aceea făcută să țină cu anii, și din

pachetulul ăla am tot molfăit, mai câte o feliuță, mai câte o jumătate de feliuță, ușor, fin, delicat, mai delicat ca mierla albă. O dată la o oră, dar poate ceva mai des, beam câte o gurițică de apă de la chiuveta din bucătărie, că era apă bună, rece, curată, de Ardeni. Sigur că am purtat după mine, peste tot, o sticlă de bere cu care ciocneam cu toată lumea („Noroc, Raule, hai să fii sănătos și la pungă gros!”, „Prosit, Sorine, să îmi trăiești că îmi trebuiești!” etc.) și din care sorbeam, doar că sorbeam câte două-trei molecule, și-alea mici. Dar aveam grijă să fumez (din pachetul lui Sorin, că nu dau eu banii pe țigări), ca să am motiv să fiu mereu cu bricheta-n mână. Când ea își scotea o țigară din pachet și se uita în jur întrebător, eram acolo, cu mâna întinsă și cu stânga făcută cupă, ca să apăr flăcăriuia de vânt. Palma ei stângă se atingea de palma mea stângă, apoi își ridica fruntea, îmi mulțumea c-un zâmbet și-și scutura părul blond. Lumina focului de lemne îi arunca pe chip umbre roșii, galbene și albastre, iar ochii i se micșorau când și-i ferea de fumul țigării. De mine nu și-i ferea. Din când în când, zâmbea.

A venit și momentul când mămicile și-au strâns copiii sătui și obosiți, că trecuse de miezul nopții, și i-au dus cu țipete și plânsete la culcare; acțiunea a semănat mai mult c-un război civil decât cu o retragere demnă („Noapte bună, băieți! Să nu exagerați, că și mâine e o zi!”), dar Martha și Raul au revenit, după ce i-au parcat pe ai lor, care au fost cei mai cuminți dintre toți: făcuseră o boacăna acasă și acum erau cu musca pe căciulă, n-au zis nici „păs” când au fost trimiși la somn. Sculele de muzică fuseseră montate în sala mare de jos, dar nimeni nu părea c-ar avea chef să se apuce de cântări, când Andra a spus:

— Sorin? Ai și tangouri în memorie?

— Cum să n-am? Eu?!

Sorin adusese acolo în spate o mică boxă portabilă, puternică, la care puneă tot felul de piese dintr-o sculă deșteaptă al cărei nume nu-l știu, în care ținea stocate câteva mii de piese, zicea el. A umblat ce-a umblat prin memoria sculei, până a găsit tangourile; primul nu i-a

plăcut Andrei, nici al doilea, nici al treilea, dar al patrulea a corespuns:

— Ăsta!

Și-a scos haina de pe umeri (haina mea, hanoracul gri cu fermoar cu care i-am acoperit spatele când am văzut-o străbătută de-un fior de frig), l-a invitat pe José c-o mișcare a palmei drepte, apoi s-a ntors și s-a dus spre mica platformă de beton de lângă grătar. Mai erau câteva lemne care ardeau mocnit. Flăcările scăzuseră.

Au dansat. La început, au dansat râzând, dar apoi, de la tangou la tangou, au devenit tot mai serioși, iar mișcările tot mai complicate, mai rapide, mai încărcate cu agresivitate, ură, frică, eschivă, fugă, luptă, refuz... cedare. Nu dansau numai cu trupurile, dansau și cu ochii, și cu mimica fețelor și, dacă n-ar fi fost încălțați, sunt convinși că am fi văzut, fără doar și poate, cum dansau și cu degetele picioarelor.

Exaltat, eu? Descriind toate acestea? Da, poate. Dar iată un fapt obiectiv: publicul lor era alcătuit din bărbați beți, din Martha și din mine. Cât timp au durat cele cinci tangouri, nu a spus nimeni nimic. O glumă, un râset, o tuse, un râgâit, ceva, orice - nimic. Singurele sunete pe care le-am auzit - și eu aud bine - au fost gălgâiturile de bere, în timpul dansurilor, și micile pocnituri pe care le făceau capacele de la sticle atunci când erau desfăcute; atât. După ce s-au oprit, gâfâind amândoi, cu ochii arși de tangou, am început toți să aplaudăm. Toți, la unison, fără să ne fi vorbit înainte câtuși de puțin! Andra și José au venit spre noi ținându-se de mână - stânga ei în dreapta lui -, s-au oprit în fața noastră și au făcut o plecăciune în tandem, de-o eleganță și-o coordonare cum nu mai văzusem niciodată. Nu prea mai aveam salivă-n gură, recunosc. O înghițisem pe toată la dans.

José s-a dus să se culce, iar gașca de la foc s-a spart când Andra a plecat cu cei doi roacări înăuntru, ca să înceapă să-și acorde vocile și chitarele. Am mai stat puțin, cât să-mi termin țigara și să-l aud pe Sorin vorbind singur, ca dușii de pe lume:

— Să-nnebunesc...
— Taci, Sorine, că nu te pricepi. José e profesor.
— Și ce, ea nu-i tot profesoară?
— El e profesor de tangou, bezmeticule!
— Aoleo, nu știam! Păi, bine, Mihaie, acum spui, aldui-te-ar Dumnezeu?!

— Aldui-m-ar... hai și noi. Că și de cântat cântă de te taie pe dinăuntru. Eu sunt foarte sensibil la muzică, Sorine, la voci, la astea! Vocea ei, vocea!

— Parcă eu nu-s tot sensibil? Ce? Eu nu mi-s om?

Toți eram oameni. Am ascultat-o cântând cu vocea și chitara și cu cei doi roacări, acolo, în sala mare, tolăniți cum puteam, pe canapele, pe fotolii, pe scaune aduse din bucătărie sau așezați pe jos, fiecare după cum i-a fost norocul. Într-un anume sens, toți ne simțeam norocoși, doar că eu mă simțeam exagerat de norocos: cum naiba se făcuse, cum nu, dar erau mai multe camere decât oameni. Mult mai multe! „Cabana” era de fapt un conac, un mic castel clădit la 1907 și mereu renovat și extins de-a lungul timpului, de ajunsese un fel de labirint uriaș, în care un om beat se putea foarte ușor pierde (asta s-a și întâmplat în noaptea următoare, sâmbătă spre duminică, după ce José și Andra au plecat acasă); iar eu, dat fiind că venisem fără nimeni, am fost repartizat într-o cameră cu șapte paturi, care - fatalitate - dădea într-o altă cameră, mult mai cochetă, cu trei paturi și o baie. Teoretic, cu mine ar fi trebuit să stea încă vreo două-trei familii, care însă contramandasera în ultimul moment, toate. Așa că aveam la dispoziția mea proprie și personală o cameră cu șapte paturi care se încuia cu cheia și care dădea într-o altă cameră cu trei paturi și cu baie, care cameră la rândul ei se putea încuia.

Abia când lumea din sala mare de la parter a început să se foiască și să caște, a zis Andra că are chef de un dans solo. Cine vrea s-o vadă dansând să tragă o haină pe el și să iasă afară, în curtea din spate, că dup-aia ea se duce la culcare și e păcat. Ne-am luat după Andra ca oile după berbec și am ieșit, numai bine ca să ne trezim că luna plină

trecuse de culmea dinspre Semois și lumina curtea ca-n palmă, ca-n plină zi, dar nu ca-n plină zi, nu-nu, ci ca-n povestea unei nopți de vară.

Sorin a bibilit pân-a găsit o muzică instrumentală care să corespundă, iar Andra s-a descălțat, și-a scos hanoracul meu și-a rămas în maieuț, a încremenit câteva secunde lungi și abia apoi a început să danseze, muncindu-și corpul subțire în lumina lunii. Sub tălpi avea însă betonul curții, nu nisipul din Vama Veche, așa cum îl avusese iubita lui Șoni, în noaptea de acum 25 de ani. Atunci, ea dansase pentru mine și de-aia mă fugărise Șoni a doua zi, când aflase. Dar Andra pentru cine dansa? Eu, de pildă, aveam zece paturi la dispoziție. Ce, nu erau destule?

Nici nu mi-am dat seama că ședeam lângă Martha, până când ea nu și-a lăsat capul pe umărul meu. Am cuprins-o reflex cu brațul pe după umeri, iar ea s-a strâns mai bine. Raul era lângă ea, în picioare, cu berea-n mână. Privea foarte atent.

— Îți place? mă întreabă Martha.

— Da... îmi amintește de cineva care a dansat așa pentru mine, cândva, demult, în România. La Vama Veche. Andra... dansează chiar mai bine. E foarte frumoasă.

Nu i-am povestit și cum s-a terminat dansul din acea noapte și de ce a doua zi m-a alergat Șoni pe toată plaja, cu linguroiul lui de-un metru pe post de ghioagă. Martha a tăcut îndelung și eu simțeam - simțeam! — că urma să mai spună ceva. Într-un târziu, a rostit încet, în româna ei delicioasă și stranie:

— Eu am fost mai frumoasă.

Abia atunci am înțeles pentru cine dansa Andra. Ei toți se cunoscuseră în Spania.

Hierofantul

Până la frontiera franceză erau vreo doi kilometri, mari și lăți. Am pornit devreme, voinicește, cu un singur rucsăcel de tură - al meu - în care aveam apă și sendvișuri făcute de dimineață de doamna cea mămoasă, care se urnea întotdeauna prima, nu știu de ce. De fapt, știu: se trezeau copiii și voiau direct la joacă, iar ea nu voia să-i țină flămânzi, așa că se trezea ca să le îndese pe gușă câte ceva, pe post de mic-dejun (copiii mai mult nu mâncau decât mâncau) și ca să stea cu ochii pe ei cât se alergau prin curtea din spate. Restul lumii din La Bavière dormea lemn.

José și cu mine eram plini de energie; el, că dormise lung și profund; eu, că dormisem scurt și fără vise. După ce m-am prins pentru cine dansa Andra, m-am scuzat dulce față de Martha și m-am dus direct la somn, în cele zece paturi ale mele. Somnu-i sfânt! Adică somnul este sfânt atunci când nu ai ceva mai bun de făcut, iar eu n-aveam, că de băutură la ora aia nici nu se punea problema! Oi fi eu alcoolic, nu zic, dar sunt alcoolic cu vechime, știu când trebuie să începi să bei și când nu, vorba poporului: „Băutura-i bună, da' să te ții de ea”. Iar în restul acelei nopți scurte de vară n-aș fi avut timp, pur și simplu, să mă țin de ea”.

Traseul l-am ales eu, că aveam un gând; cretinei, nu zic, dar era gândul meu, ouat de mine, așa că l-am pus în practică. Pe José îl durea în coate de traseu, tot ce voia el era să meargă prin natură, să nu stea închis în casă așteptând să se trezească Andra și să n-aibă ce face toată dimineața și jumătate de după-amiază, cum i se ntâmplase de fiecare dată când venise cu gașca asta în Ardeni. Oameni serioși, hotărâți, care în majoritate copilăriseră la țară; li se urăse de „natură”, voiau socializare cât mai multă, cât mai deplină, că munca imigrantului e grea și singurătatea e mare - când are ocazia s-o spargă și să-și

facă o mică Românie de câteva zeci de ore, păi și-o face, nu stă la discuții! îi înțeleg perfect. Au și trezirile din mahmureală farmecul lor, dacă stai să te gândești. Eu degeaba m-aș gândi, că nu mai sufăr de mult de mahmureală; dar atunci se spun multe, adică se spun altele decât la băutură, iar mie-mi place să le ascult și pe acelea. Îmi place să ascult tot.

José însă era băiat de oraș. Pentru el, „natura” era cu totul altceva, avea o cu totul altă putere de atracție, îi „vorbea” altfel - adică nu-i vorbea deloc, de fapt, dar îi traduceam eu. Nu cunoștea nicio specie de arbore local, nici vreo pasăre nu era în stare să recunoască, dar știa ce sunt vererile europene și le vedea cu mult înaintea mea; ochii lui erau mult mai tineri și mai ageri ca ai mei. Bunînțeles, cât am mers pe drum, pe șosea, n-am avut ce vererile să vedem, dar, după ce-am lăsat în urmă ultimele case - vile, conace! — și ne-am afundat în pădure, pe drumul forestier (asfaltat, în cea mai mare parte), s-au schimbat și peisajul, și subiectul discuției. Până atunci am vorbit despre orașul lui natal. Îl ura de moarte.

Așa ajunsese José la dragostea - adorația, fascinația, venerația - pentru Llosa: amândoi detestaseră Callao, e drept că-n perioade istorice diferite („A rămas același căcat”, zicea José cu imens dispreț). Părinții lui făcuseră parte dintr-o castă muncitorească de elită, maică-sa fiind macaragiță și taică-său macaragiu, oameni liniștiți, foarte casnici, care nu beau (taică-său fuma, zicea José, dar totdeauna afară, nu în casă), care citeau mult și nu prea aveau relații sociale. Câștigau extraordinar de bine și nu erau cheltuitori, toate visurile lor erau pentru copii, pentru José și pentru soră-sa: copiii, să devină copiii noștri intelectuali, oameni mari, oameni respectați! (José râdea când povestea, dar era evident că rămăsese multă zgură în sufletul lui. Asta se simte, chiar dincolo de bariera limbii.) Soră-sa fusese docilă, studiasse și ajunsese avocată, fusese ani de zile parteneră într-o casă de avocatură din Lima, se măritase și își deschisese propria ei firmă, câștiga bine, se măritase și avea doi copii. Era fericită? Poate, din poveste

n-am putut să-mi dau seama (soțul ei era tot avocat, erau și soți, și colegi de muncă, și parteneri la firmă. Nu știu ce să zic). Era singura care mai vorbea cu el, cu José. Rar, dar vorbeau.

De José se lipiseră ambițiile părinților ca apa de găște. Lui i-a plăcut strada, da, dar nu în sensul lui Nae Ionescu („Vouă nu vă place strada?”), ci mai degrabă în sensul „strada e tot ce nu e școală”; dacă ar fi copilărit mai aproape de prezent, s-ar fi spus despre José că „avea o problemă cu autoritatea” sau cum s-o mai spune acum, dar atunci, la timpul lui, i s-a spus „derbedeu”. Ca derbedeu, José a avut neverosimilul ghinion să nu fie bun la fotbal, iar într-un oraș ca al lui așa ceva era impardonabil. Nici pentru bătaie nu avea reale calități, pentru că nu era un bun încasator; îi plăcea strada, dar strada nu-i permitea ascensiunea decât ca distribuitor de droguri, ceea ce el a respins din start (fusesse, de mic, un cititor pătimaș. Știa că există și alte lumi în afara cartierului său meschin și plin de mardeiași). Se afunda tot mai mult: fotbalul nu-i plăcea, băutura nu-i plăcea, de droguri nici să n-audă, iar după fete era topit. A început să se scâlâmbăie, ca să le facă să râdă. A devenit un mic bufon stradal, expert în căzături spectaculoase, dar nedureroase; l-a remarcat cineva din lumea circuitului și timp de câțiva ani s-a antrenat să devină acrobat. Era bun, era foarte bun, ar fi ajuns poate o mare vedetă, dar a cunoscut dragostea cu una dintre dansatoarele de acolo, o femeie experimentată care l-a cules ca pe o floare, după ce-a crescut destul. În puțină vreme, l-au cules toate dansatoarele de la circuit acela, iar cu una dintre ele a și plecat de acasă, de tot, ca să danseze prin baruri și pe la concursuri; pentru el, tangoul n-a însemnat niciun efort, îl avea cumva în sânge. Poate că asta ar fi fost calea lui, cine știe, dacă n-ar fi continuat să citească, ceea ce o înnebunea pe iubita și partenera lui, așa cum le-a enervat pe toate partenerile ulterioare. Iar Llosa nu-l lăsa să doarmă: dacă Llosa ajunsese de pe băncile școlii din Callao la Paris, el, José, de ce să nu facă la fel? Așa că s-a întors acasă, s-a împăcat cu ai lui, a zis că

vrea să devină ziarist și s-a apucat să învețe franceza.

Doi ani. Doi ani s-a canonit José, cumițit deodată de parcă l-ar fi călcat vaca neagră, cocoșat peste cărți și dicționare și caiete, cu ieșiri din casă doar până la cabinetul fonic al bibliotecii, de nu mai știau ai lui ce să creadă, îl bănuiau că l-o fi racolat vreo sectă sau c-a dat-o pe activism politic, pe marxism sau pe cine știe ce (părinții lui José, ca orice muncitori, îi detestau pe comuniștii care „luptă pentru drepturile muncitorilor”). Bani de buzunar nu prea avea, așa că s-a trezit dând lecții de dans mucoaselor de prin vecini. După doi ani purta porecla „Profesorul” și între timp adunase destule parale cât să aibă de-un bilet de avion. Doar dus.

Alor lui le-a spus minciuna luată cu copy-paste de la Llosa: că la Paris îl așteaptă o bursă în jurnalism, să nu-și facă griji. Bieții oameni l-au crezut, și-au scos de la ciorap o parte din economii și l-au „rugat” (!) să accepte banii ăia de la ei, să facă și el un compromis măcar o dată, să-și calce pe mândrie, că Parisul e departe și cine știe când s-or mai vedea. José, culant, le-a luat banii și s-a suit frumușel în avion, știind prea bine că n-avea să-i mai vadă niciodată. Îi ura, la pachet cu viețile lor cinstite și muncitoare, cu orașul ăla spurcat și prost, cu foștii lui colegi de clasă, cu mingile lor de fotbal și cu filmele americane. Voia Parisul și nimic altceva.

„Și ce dracu' sperai să ți se-ntâmpale la Paris?”, l-am întrebat eu prin pădure și el mi-a răspuns râzând, cu splendorii lui ochi negri (Doamne, ce gene avea băiatul ăsta!): „Un miracol”. Nici mai mult, nici mai puțin – auzi la el! Miracolul a fost că n-a murit de foame când i s-au terminat banii, ăsta a fost miracolul. Și poate c-ar fi murit sau ajungea SDF-ist, dacă în ultima clipă nu i-ar fi propus o fată să-i fie translator, că voia să parcurgă El Camino și-i era „frică” de neînțelegeri cu localnicii; a, că în afacere intra și faptul că José o futea, asta se înțelegea de la sine. Banii ei, pofta ei. Ce, José mai avea de ales? Așa, de plecare, a făcut un duș, a dat o tură de adio pe la Saint-Denis, a mâncat ceva într-un bistrâu, a luat metroul și a

coborât la Gare Montparnasse, unde-l aștepta fata cu ambele rucsacuri („O urâtă, Mich, o catolică de-aia de stânga, lua-o-ar dracul!”). Au coborât în Biarritz și de acolo au făcut autostopul până la Saint-Jean-Pied-de-Port, lângă frontiera franceză.

A trecut-o José pe urâtă în Spania, nimic de zis, dar după aia i-a furat banii și s-a cărat, că-i era mai scârbă de ea ca de mort („Mă lingea ca ciudata, Mich, ziceai că-i câine!”), și uite așa a ajuns la Cádiz, unde „a fost bine”. Păi, cred și eu că i-a fost bine lui José, c-avea bani (furați, dar bani) și orașul era plin de turiste, avea de unde-alege. Ăsta profesionist! Față de José, eu eram un amărât, un Mircel oarecare. Da, dar urâta a făcut tapaj și acum poliția îl dăduse în urmărire, așa că a trebuit să se cam despartă de deliciile de la Cadiz și să se dea la fund, să se topească acolo unde nu l-ar fi căutat nimeni, mai precis la Motril, la sere, la cules. Nu le-a trecut prin cap polițiștilor că un băiat fercheș ca cel căutat de ei putea fi găsit la munca de jos, printre cei mai amărâți muncitori cu ziua ai Spaniei, adică printre români.

I-a fost foarte greu, dar a rezistat. Nu putea să vadă groaza din ochii maică-sii, macaragiță cinstită toată viața ei, care n-ar fi pus mâna nici pe-un capăt de ață, când ar fi aflat că băiatul ei cuminte, harnic și talentat a ajuns în pușcărie ca hoț, după o scurtă carieră de pește profesionist. Așa c-a muncit cot la cot cu românii și româncele, acceptându-le smerit agresivitatea verbală, răutatea și irepresibila dorință de a fura orice de la oricine; după o vreme, paraponul le-a trecut și cumva l-au adoptat. Când plecau mai departe la cules, în funcție de recoltă, îi spuneau și lui să vină cu ei, dacă voia. Portocale, struguri, măslina, căpșuni, orice. A muncit frumosul José de i-a trecut os prin os, dar – zicea el către mine, prin pădure – fără să se plângă, ceea ce i-a adus stima româncelor („Românii voștri sunt cam văicăreți, Mich!”), iar una dintre ele, mai înfiptă, l-a luat la ea în pat, să nu-i fie băiatului frigute noaptea. Într-o seară de vineri, când tot colectivul de culegători și culegătoare, tovarăși întru

construirea capitalismului multilateral dezvoltat, beau și cântau, înfipta l-a luat pe José la dans, la joc (eu mă gândeam: ce-o fi vrut țărancă să „joace” cu José? Hațegana? Sârba? Brașoveanca? învârtită? Ca-la-ușacortului? Ce?!), ca să descopere cu stupoare cam ce tangou avea el în corp (a, m-am gândit, deci nu era ea chiar țărancă, dac-a vrut să danseze tangou!); după un dans, două, au vrut și alte românce să danseze cu José și uite așa Profesorul și-a regăsit meseria de bază. Comunitatea asta de români nu era sudată, era fluidă, unii veneau, alții plecau, era o mică hoardă în mișcare, se duceau unde era de muncă, dar nu mereu împreună, ci în funcție de toane de moment, iar apoi se regăseau la alt cules.

Dar. Dar, dar, dar! între ei au apărut, la intervale diferite, și două tinere care erau culegătoare cum era el parizian. Fiecare dintre ele prepara câte un doctorat, una la Leuven, alta la Sorbona, și aveau de gând să studieze acea comunitate fluidă, cum am zis, ca să-și scrie tezele. Românii au fost extrem de înverșunați împotriva lor' („Cine mai sunt și astea? Să vină cu noi, la muncă, și dup-aia mai vorbim!”), dar fetele erau foarte serioase și au pus mâna la cules, până i-au domesticit pe români (o performanță în sine, după umila mea părere). Și poate că nu ar fi reușit fără ajutorul liderului informai al grupului, pe care atunci am aflat că îl chema Râul („Ce coincidență”, i-am zis lui José, „ca pe Râul al nostru!”). El s-a uitat mirat la mine: „Ce coincidență? Păi, chiar el e!” și care a pus obrazul pentru cele două doctorande, iar comunitatea le-a acceptat, în cele din urmă. Atâta doar că între Râul și absolventa de la Sorbona – pe care s-o numim, cifrat, „Andra”, că ce să vezi, chiar așa o chema – s-a înfiripat un sentiment foarte pur și au alcătuit un cuplu. Care a durat câteva culesuri, nu știu câte, multe, puține, dar care s-a destrămat pașnic, atunci când Râul s-a îndrăgostit de cea de la Leuven – s-o numim „Martha” – și a cerut-o de nevastă, acolo, în mijlocul grupului, într-o seară de vineri. Andra s-a întors să-și termine doctoratul și să-și susțină teza, iar Râul și Martha

au rămas împreună, urmând ca ea să-și susțină teza mai târziu, adică, vorba poporului, când o da bunul Dumnezeu. Și toți erau fericiți.

Dar José s-a trezit singur, după ce „înfipta” a plecat brusc, fără să spună nimănui nimic, nici măcar lui. Pur și simplu. A zis că-și ia o zi liberă, iar când José s-a întors de la muncă, n-a mai găsit-o la ei în cameră. Și-a strâns lucrășoarele și nu a lăsat niciun bilet, nicio vorbă, nimic. José a aflat mult mai târziu, prin Raul, care a întrebat, la rândul lui, în dreapta și-n stânga, că fata a ajuns cu bine la București.

Am simțit că n-am cum să mă înșel. Ea era, ea trebuia să fie! Am întrebat:

— Auzi, José, dar cum o chema pe fata asta?

— Coca. Era mai mare ca mine.

Prost eu. Trebuia să mă fi prins de mult. Deci mironosița nu fusese nicidecum atât de nefericită în Spania cum zicea ea! Și nu plecase de acolo din bunăvoia ei, ci când i se ordonase de la „centrală”! M-am întrebat ce altceva nu mai știam despre Coca – era evident că nu am zgâriat decât coaja, că dedesubt era mult mai mult.

Dar a venit Criza. Și Spania a fost lovită cum nu se poate spune, iar tot ce reușiseră să adune românii de acolo, prin munca lor grea, amenința să fie – și încă foarte repede! — înghițit de șomaj. Au fugit, au plecat, s-au răspândit ca vrăbiile în cele patru zări; unii s-au întors în România, alții au găsit de muncă în Germania sau în Danemarca, iar José s-a dus la Paris, să mai încerce o dată. Nu uitase nicio secundă de ce plecase din Callao, așa că pentru el Parisul era alegerea logică și de fapt singura alegere, numai că nici de data asta nu i-a mers. Nimeni nu l-a vrut acolo, iar orașul este scump, chiriile mari, banii lui puțini se duceau pe supraviețuire. A dat anunțuri peste anunțuri pe internet, n-a prins cârlig nicăieri. Într-o seară, în multiubitul lui Saint-Denis, a băut la o terasă și a dansat pe stradă, c-o parteneră invitată absolut la întâmplare (o turistă, pur și simplu), și partenera asta i-a găsit ulterior anunțurile și l-a contactat cu o propunere de afaceri: să

deschidă împreună o școală de tangou. Că spațiu ar avea ea, de aducerea cursantelor se va ocupa tot ea, iar el să predea și să ia un procent din încasări, cu masa și casa incluse:

— M-am prins, Mich, că voia și să se culce cu mine, dar ce era să fac?

— Și așa ai deschis școala ta de tangou, profesore?

— Nu. Adică am deschis o școală de tangou, dar nu pe asta.

De fapt, „partenera” a uitat să precizeze micul amănunt că nu la Paris urma să fie școala, ci în Belgia. Așa că José și-a făcut iar băgăjelul și s-a mutat la Mons.

— Să nu-mi zici că era pictoriță!

— Ba da, Mich, de unde știi?

— Și avea un căsoi, aproape cât ăsta, cât La Bavière, în care ținea o comunitate de artiști, de pictori, de meșteri și de scriitori?

— Ba da. Dar iarna era foarte frig, că nu erau bani de încălzire.

— Și tu ce-ai făcut?

— Ce puteam să fac? N-am dansat decât o vară.

Pe scurt, școala de tangou, ca entitate juridică, a fost făcută pe numele lui José, așa că, atunci când Andra l-a găsit pe internet ca proprietar de școală, l-a întrebat dacă nu vrea să deschidă o „sucursală” și la Rotterdam, unde-și găsisese ea de muncă și-o ducea bine. José a mutat „școala” acolo, că „școala” încăpea la el în rucsac, și așa s-a născut dragostea care-i ținea împreună și acum. Se iubeau de ani de zile, pur și simplu, iar José a ajuns și el, în sfârșit, la un liman. Când mai vorbea cu soră-sa pe Whatsapp, n-o mai mințea, cum făcuse atâta timp. Era dom’ profesor, avea femeia lui, afacerea lui, gospodăria lui și viața lui, care îi plăcea foarte mult.

Se săturase. Într-adevăr, călcând voios pe pământul tare și uscat al drumului forestier, José părea un om împăcat. Nu-mi dădeam seama dacă și fericit, așa că i-am zis:

— Și Parisul, José...?

— N-am renunțat, Mich. N-am renunțat.

Ferm, dar fără emfază. Nu se dădea mare; enunța un fapt. Vedea Rotterdamul ca pe o etapă, ca pe o haltă între Callao și Paris, atâta tot. Mi-a câștigat respectul.

Am mers mult, în mod sigur am trecut „frontiera franceză” (care nu mai există), așa că ne-am întors și la întoarcere am vorbit mai mult eu, povestindu-i mania mea cu Franța și nenorocita mea de dragoste din tinerețe. Probabil c-oi fi povestit bine, că José a râs de s-a spart, iar din când în când se mai oprea și se uita mieros la mine, ca să sporească efectul zicerii, când „treceam” din Franța înapoi în Belgia, deși nici noi, nici Ardenii nu luam în serios o astfel de demarcație absurdă:

— Mich? I leave France again, ha-ha-ha-ha!

El și Andra au plecat în acea după-amiază, iar după plecarea lor nimic n-a mai fost la fel, deși cei doi roacări au rămas pe loc și-au făcut înc-o seară de cântări în sala mare – dar cine să-i mai asculte? Poate doamnele, că și așa erau cu ochii pe copii, iar copiii erau cu ochii în tablete. Noi – afară, la foc. Am băut pe rupte, ca zeii, ca demonii. Ultima mea amintire e cea în care mă țineam cu Râul pe după gât și răcneam ca dușii. Deloc nu reușeam să ne amintim unde naiba le dosiserăm pe toate: nici pistoalele, nici pumnalele, nici caii și nici flintele nu erau de găsit, așa c-am băut în continuare, până la ultima picătură de bere și mult dincolo de ea. M-am trezit în creierii nopții, undeva lângă cele zece paturi ale mele, ars de sete ca un damnat, și m-am târât până la chiuvetă. Apa de Ardeni e apă vie, credeți-mă.

Luna

— Așa, Rembo, băga-mi-aș pula-n ei să-mi bag!

Petrecere mare la Fane acasă. Se întorsese eroul din Ardeni, încununat cu lauri, și toată lumea îl sărbătorea, că merita, dragul de el: apăraseră ca un leu onoarea Regatului – cel puțin asta înțelesese Aripa Sud din ce-i povestisem neveste-mii, odată ajuns acasă (iar ea vorbise cu Roxana la telefon și de aici aflaseră și ceilalți, fiecare după facultăți). Eroul eram eu. Bref, ardelenii voiseră a-l „face” pe Mihăiță la băutură, dar Mihăiță nu se lăsase și căzuse răpus alături de *last Transylvanian standing*, dar nu înainte! Ce băiat de nădejde, acest Mihăiță! Ce om, ce OM! Stima noastră și mândria! Să bem! în balcon a venit chiar și Cocuța, la o țigară.

Numai ea, la drept vorbind, cu Fănică și cu Bărbătuș alcătuiau Galeria Sud, restul n-aveau treabă. Păi, ce treabă să fi avut? Nevastă-mea-i făgărășeancă, bunica paternă a Roxanei era clujeancă, iar Alecu și Mircel crescuseră într-un glob de sticlă, habar n-aveau de chestiile astea. În schimb, cei trei sudiști erau un singur gând, o singură voință: muie! Asta știau ei, asta aveau în cap, nu era nimic de făcut, n-am intrat în dispute, auzisem de prea multe ori muile sudiștilor la adresa Ardealului și Banatului, așa că nu m-am băgat, l-am lăsat pe Fane-al meu să-și facă recitalul obișnuit, eu doar i-am fumat țigările, i-am băut berile și i-am savurat laudele, deși nici dac-aș scrie „osanaele” n-ar fi incorect tehnic, ci doar politic.

— Păi, cine se cred pulele astea, ia zi-mi tu mie? Niște căcați! C-au fost ei imperiu... mă piș pe ei! Săracii pământului, țărani crăpați în tălpi! Aveau și ei, mă, aveau și ei: toalete cu faianță de lemn! De-un par te ții și cu-al doilea dai după câini! Futu-le rasa-n cur de aroganți... a ajuns pulimea la oraș! Ia mai zi o dată, Rembo!

Acum, na. Eu povestisem ce-mi convenise mie – de Andra nu scosesem o vorbă, doar nu eram nebun! —, așa

că relatarea expediției din Chassepierre s-ar putea să fi fost puțineluş inexactă, adică oarecum incorectă sau, şi mai precis spus: plină de minciuni gonflate. Doar aveam monopol pe mărturie! Şi, ca orice monopolist de pe lumea asta, e posibil să fi abuzat şi eu oleacă de monopolul meu. Se-ntâmplă!

A fost o seară memorabilă. Nu ştiam că era ultima seară, că în acea formulă urma să nu ne mai întâlnim niciodată; de unde era să ştiu? Noi, oamenii, suntem extrem de ageri când e vorba să ne uităm câş în propriile trecuturi, dar complet orbi când ne scremem să ne holbăm în viitor. Şi e mai bine aşa, veţi vedea de ce.

Acolo, pe balcon, s-a răs foarte mult (Fănică era dezlănţuit), s-a băut, a fost bine. Eu am scos telefonul şi le-am arătat comesenilor poze din expediţie - Coca nici n-a clipit când a văzut selfie-ul cu José şi cu mine pe traseu, avea femeia un autocontrol admirabil, jos pălăria -, iar Bărbătuş a dat la iveală mai întâi o muzicuţă ciudată, apoi o armonică mică. Ne-a cântat mai întâi din muzicuţă, apoi a produs câteva piese din armonică şi voce, ne-a luat piuitul. Era altă persoană atunci când cânta; altă fiinţă, aş zice că alt regn. Cocalarul se trăgea în adânc, nu mai rămânea nimic din el, iar ceea ce era acolo era muzică, muzică adevărată, artă pură. Ei doi şi Roxana îl mai auziseră pe Bărbătuş cântând, nu pentru bani, ci de drag, dar pentru mine a fost un şoc; parcă mi-a dat careva c-o scândură peste scăfârlie. Nu-mi imaginasem!

— Dă să văd şi eu.

Bărbătuş mi-a întins muzicuţa şi m-am uitat la ea foarte curios, ţinând-o în mâini cu multă grijă, ca pe un obiect preţios ce era. Pe vremuri avusesem şi eu o muzicuţă chinezească, cumpărată de la librăria de cartier de unde-şi luau toţi copiii rechizite, dar aceasta era clar diferită. Mai mare, mai grea, mai lungă:

— Ce, nu ştiai că Bărbătuş e meşter?

— Nu ştiam, Fănele, dar am auzit acum ce ştie! Respect!

— Nu, Rembo! Meşter, mă, adică meş-ter! El îşi face astea, el îşi scrie şi muzica!

— Astea ce?

— Astea la care cântă. Muzicuța, armonica... are și o scripcă, o cobză mică.

Nu-mi venea să cred. Bărbătuș lutier?!

— Ți le faci tu singur?

— Îhî. Bine că am scule, că-nainte n-aveam, lucram cu nește rapandule, unele vechi, adunate din toate părțile... răgăoace. Nici materiale n-aveam, acum e bine.

Coca m-a împuns cu degetul în obrazul drept, dar fără răutate, de data asta:

— Măi, Mihai! Bărbătuș e compozitor, dacă știi ce este aia! Credeai că-l țin de frumusețe?

Am râs toți. Cocuța a fost simpatică pentru prima oară de când o știam. Doar nu era un secret pentru ce-l „ținea” ea pe Bărbătuș, dar felul cum a spus-o, la cei 50 de ani ai ei, vizibili... a fost simpatic. Iar când Mircel, Fane și Bărbătuș au plecat încârduiți spre bucătărie, că li s-a făcut fomiță, Coca mi-a spus încet, zâmbind ca de o glumă bună, dar cu ochi serioși pironiți în ochii mei:

— Am vorbit cu Cătălina. Pare OK, cred c-o să facă treabă bună. Și să știi că nu mai sunt supărată pe tine, că Vasile chiar începea să mi se urce-n cap, îmbătrânise și el, plus că se uita lumea strâmb prin departament... era deplasat, devenise deplasat. Simțisem eu ceva! Dar știi cum e, cu șefa nu vorbește nimeni pe față, toți o pupă-n cur, c-așa e bine, așa se face. O să vină fata la interviuri, ultimul îl dă cu mine.

— Eu n-o cunosc personal.

Și era adevărat. Cum aș fi putut s-o cunosc? Altă generație, alte promoții. Îmi fusese recomandată, iar eu nu m-apuc să îndrept lumea cu umărul.

— Chestia cu Narcis...

— E-ngropată. Doamnă, la mine vorba-i vorbă! Ein Mann, ein Wort!

— Mă duc și eu cu ăștia să iau ceva în gură. Îți aduc și ție? O brânzică, un sălămior?

— Mulțumesc, nu. Acum beau Jupiler. Una-i una și alta-i alta. Poftă bună!

— Mersi, Mihai!

Românii. Azi se taie, mâine fac nuntă. Papat toți Piața Independenței. În mica noastră lume orientală nu există „totdeauna” sau „niciodată”. La mijloc de Rău și Bun, ce facem noi, garantat, transplantați oriunde? Dăm cu sâc, asta facem.

Atunci, la băuta aia, eu n-am văzut tristețea grea din ochii Roxanei. Animalul din mine a savurat din plin atmosfera din casa și balconul lui Fănică, și-a umplut stomacul cu beri și plămânii cu fum și s-a simțit aproape fericit, doar că la plecare, când ne îngrămădeam toți în hol, claie peste grămadă, Roxana mi-a spus încetinel, ca să mă prind – chiar și în starea aia – că e un secret:

— Poți să vii pe la mine? Avem de vorbit.

Am dat din cap că „Da”.

— Te sun eu.

M-a sunat după vreo două zile, mi-a dat timp să-mi revin (am exagerat, recunosc) și mi-a spus când o găsesc acasă. Mi-a spus cu subiect și predicat că-și luase liber de la muncă pentru discuția asta; Lia urma să fie la școală, Fane la Aachen, cu mașina, să facă o aprovizionare mare (obicei belgian: în Germania e totul mai ieftin).

M-am bărbierit atent, m-am spălat bine, m-am tot gândit dacă să cumpăr și un buchet de flori; eram foarte emoționat. Nu e nimic de râs aici. Ca femeie extrem de frumoasă, Roxana e conștientă de puterea ei, chiar dac-a ales să n-o folosească asupra nimănui, vreodată – dar dacă făcea o excepție cu mine? Oricine ar fi fost la fel de emoționat, iar descrierea care urmează este pur și simplu copilărească, în raport cu originalul: ochii Roxanei sunt verzi-albaștri, cei mai limpezi și mai profunzi ochi pe care i-am văzut eu vreodată. De vrea ea să se uite la cineva, pentru omul ăla e ca și cum ar bea apă când e pe punctul de a muri de sete; așa sunt ochii ei. Are părul blond-închis, cu multe fire albe, pe care nici nu-i trece prin minte să le vopsească; sâni mici, piele albă, corp subțirel de fetișcană, mâini cu degete lungi și unghii tăiate scurt – n-ai cum să nu te gândești la degetele lui Alecu! La 40 de ani, să mergi

mereu dreaptă și să-ți ții umerii cum și-i ține ea este categoric imposibil. O asemenea ținută a trupului nu ai nici la 17 ani, darămite la 40, dacă nu mergi la sală! Evident, am aflat de la Roxana că ea se duce de patru ori pe săptămână. Nu de când a venit aici, în Belgia, ci de mult timp, încă de când a intrat pe salariu bun, în România – dar iată povestea ei, pe scurt, că nu e cine știe ce: tatăl militar, mama nimfomană. El absent, ea casnică, Roxana fusese crescută practic de fratele ei mai mare, singurul om – în afară de Fănică – pe care l-a iubit vreodată. Locuiau în Lamotești, dar cei doi copii „locuiau” de fapt pe stradă, că la ei acasă erau oaspeți mai toată ziua (nu și noaptea! Asta înseamnă o mamă cu adevărat responsabilă). Fratele Roxanei era un adevărat lamoteștean, dar avea inimă bună, zice ea: o mai cafta, o mai puneă portar la fotbal, o mai lăsa „de șase” când mergeau cu haita la furat, dar o lua cu el peste tot, n-o lăsa singură, cum erau lăsați mare parte dintre copiii blocurilor. Se hrăneau cu ce puteau, dade, nuci verzi, corcodușe, pâine și pepeni de furat, era vai de capul lor, dar erau împreună și se aveau unul pe altul. Îmi aminteam că, într-adevăr, când veneau ăi din Lamotești la noi în părculeț, la fotbal sau la șah (pe bani, că ei nu jucau altfel), era mereu o droaie de ciutani care se ținea după cei mari; nu i-am băgat niciodată în seamă, uitasem complet de existența lor până acum, când povestea Roxana. Era și ea unul dintre ciutanii ăia. Mică, neverosimil de slăbănoagă, arsă de soare ca un pui de țigan, cu părul tăiat acasă cu foarfecă, foarte scurt, să nu facă păduchi; un copil aproape rahitic. Iernile erau amândoi trimiși cu lunile la Cluj, unde se mai găsea de mâncare, cât de cât – altfel ar fi crăpat de foame și de frig, probabil.

Dar, odată cu intrarea la gimnaziu, Roxana a descoperise că-i place școala. Avusese o învățătoare standard, una care își prețăluia elevii după cadouri, așa că Roxana avusese parte numai de bătaie în clasele primare, din care spunea că nu-și mai amintea nimic; niciun coleg, nicio lecție, nici măcar banca ei din clasă. Rămăsese și în

gimnaziu mică și moartă de slabă, dar a învățat să învețe și i-a plăcut să învețe; chiar dacă a făcut un liceu de cartier, tot singură, tot coadă-de-mătură și tot nebăgată în seamă, la facultate a intrat fără probleme și a reușit să se mute în cămin, unde traiul era foarte greu, dar mai ușor decât în bordelul de-acasă. Lua bursă, dădea meditații și îl ajuta cu bani pe frate-său, căruia nu-i mergea tocmai bine. Terminase a treia din toată promoția ei și-și găsisse imediat un job la una dintre multinaționalele care se aventuraseră pe piața românească și acolo începuse noua ei viață; dintr-odată, rățușca cea urâtă dăduse de cașcaval adevărat și-i plăcuse, dar nu-și bătuse joc de bani – știa deja ce sunt banii.

Ceea ce o ținuse pe traiectoria asta rarisimă de ambiție și control fusese iubirea pentru Fane. Fiindcă, atunci, în anii ei de ciutănie, se îndrăgostise definitiv și iremediabil de tânărul zeu cu ochi albaștri care juca în centrul defensivei și care construia tot meciul împotriva lamoteștenilor, iar după ce le scotea fotbalul din cap, le lua banii și la șah. Fănică, evident, nici nu știuse că ciutana exista, darămite că se uita la el ca la soare; habar n-avuse. Dar în inima Roxanei nu mai avusese loc altcineva. I-a urmărit traiectoria de la distanță și cu mare discreție, a preferat să ofteze, să se masturbeze și să muncească zi-lumină pentru cariera ei, în loc să se ducă peste el și să-i spună ce și cum. Nimeni nu știe ce s-ar fi întâmplat mai departe dacă lui frate-său nu i-ar fi plăcut la nebunie motocicletele, „motoarele”, cum spunea el. Din salariul ei de corporatistă, Roxana a pus ban peste ban și, de ziua lui, i-a făcut cadou „motorul” pe care-l visa elder brother. Împlinite, visurile aduc moartea. La prima ieșire spre șosea, a călcat-o, a savurat viteza și „beția de motor” preț de câteva zeci de secunde, până la un copac mai țepăn. Tot Roxana s-a ocupat de înnormântare și de ce-a mai fost nevoie, inclusiv de datoriile lăsate de frățior (reale sau imagine, ea n-a știut niciodată. Când au căutat-o interlopii, le-a dat cât au cerut), apoi a început să aplice pentru un job în afara țării, fiindcă era om, chiar și ea.

Fără Fane și fără frate-său, ce îi mai era România? Cimitirul Vesel?

La Bruxelles a avut câțiva iubiți, pe alese, că se făcuse între timp cadra de femeie pe care o ascultam acum vorbind. Cariera îi mergea mai bine decât sperase, cu singurătatea era obișnuită dintotdeauna, dar colegii ei români au tot tras de ea să iasă la socializare, că doar nu era Mireasa lui Cristos, și la o petrecere a comunității l-a văzut pe Fane, beat rangă, dansând pe mese, de gât cu Bărbătuș. Timpul a înghețat în acea clipă, iar inima ei de gheață s-a topit ca fulgul de pe limba unui copil tâmpit. Care copil tâmpit? Păi, Fănel, cum care copil! C-o fi și greu să-l seduci pe unul ca Fănică atunci când ai un corp de Roxană! Când i-a spus că, orice-ar fi, ea va păstra copilul, Fane-al meu s-a decis pe loc și iată ce familie fericită i-a adus decizia! Mdea... ce căutam eu în familia asta fericită?!

— Roxana? De ce m-ai chemat aici?

— Nu fi rău, Mihai. Am văzut cum te uiți la mine. Nu sunt proastă, dar îl iubesc pe Ștefan. Sper că poți înțelege... ești scriitor, la urma urmei!

— Și ce, scriu eu romane de dragoste? Aia-i Denisa! Mie să-mi zici de ce m-ai chemat la tine azi, acum! Ai vrut să fim singuri, na, suntem singuri! Puteai să-mi spui și la telefon cât de înamorată ești tu de Fănic-al meu, dacă e p-așa.

— Te-am rugat să nu fii rău. Am nevoie de tine... sunt singură și fără nimeni.

— Nu, că tu chiar mă iei de gușter! Ce-s fițele astea, doamnă? Hai, plângi! Hai, plângi, stoarce lacrimi, ce stai! Smârcâie, suspinează naibii odată! Auzi, știi ce...

— N-ai înțeles nimic!

— Ce pizda mă-sii n-am înțeles eu?!

— O femeie face orice pentru iubire!

— Să facă până nu mai poate! Am zis eu să nu facă? O țin eu să nu facă?!

— Mihai!

— Ce dracu' mai vrei?

— Cine crezi că mi l-a prezentat pe Ștefan?

— De unde dracu' să știu eu? Mă-sa și tac-su! Or fi venit la pețit! Cu lăutari, cu alea-alea! la-ți, mireasă, ziua bună! De la soare, de la lună! Roxana, eu mă cam...

— Bărbătuș.

M-a luat de mână. Parcă era Mircel numărul doi și, tot ca el, avea pânză de lacrimi în ochi. Poate că așa arătaseră ochii Mariei în vinerea aia. Tristețe grea.

— Roxana... tu...

— O femeie face orice pentru iubire.

Dobitoc eq. Doar îmi spusese clar, în felul ei, dar nu fusesem suficient de atent; pentru unul cu meseria mea, e impardonabil. Nu puteam suporta lacrimile din frumoșii ei ochi lacuștri, că m-ar fi durut și inima, și testiculele dac-auzeam materia plângând; Roxana nu plângea, lupta să țină în ea, dar tocmai asta mă fragiliza și mai tare. Să fi hohotit și ea ca oricine, preluam imediat controlul; așa însă, controlul rămăsese la ea. M-am aplecat și i-am sărutat mâna. Puteam să-i fi ridicat mâna și să i-o fi dus la buzele mele, dar atunci ar fi trebuit să rămân cu ochii în ochii ei și nu eram în stare. Am mai zis. Fac eu pe durul, dar sunt un căcăcios.

— Îmi pare rău.

— Ștefan să nu afle niciodată. Promiți?

— N-o să afle de la mine. Promit.

— Ce-a fost a fost, lasă. Acum am nevoie să știu adevărul, ca să mă gândesc ce am de făcut mai departe, că nu mai e vorba doar de Ștefan și de mine, e vorba și de Lia. De fapt, acum numai despre Lia este vorba! Ce să fac eu, Mihai, ce să fac? Spune-mi tu, hai! Spune-mi ce să fac! Am mers împreună cu el atâția ani și nu m-am plâns niciodată de nimic, niciodată! Am trecut peste toate, și n-au fost puține, doar știi despre ce vorbesc, că artist din asta ești și tu! Și acum ce să fac?

— „O femeie face orice pentru iubire.” Zi care-i faza!

Degeaba nu m-ai chemat tu.

— Du-te la Mons, Mihai, și dup-aia spune-mi adevărul. Orice-ar fi, îmi rămâne Lia.

Spânzuratul

N-am plecat la niciun fel de Mons, evident. Am plecat cu Mircel la Paris, după ce-am rugat-o pe Alecu să-i urce bani grei pe card, că de data asta luam și cazare la hotel: cimitirul Père-Lachaise e bomboana de pe colivă, iar eu nu mi bat joc de meserie. Aveam nevoie de două zile de muncă, ar fi fost stupid să ne întoarcem la Bruxelles și să plecăm iar a doua zi; Alecu n-a avut nimic de obiectat și nici nevastă-mea, când a auzit că pe mine n-o să mă coste nimic toată afacerea („pe mine” adică pe ea, că eu n-am banii mei, bani proprii și personali. Mă rog, am ceva, ciuguleli). Mircel s-a tulburat când a auzit de cazare, de rămas peste noapte – iar vorbea Milena din el. Știam că slabul n-avea curaj s-o omoare, așa că tot pe mine urma să cadă măgăreața. Nu mi-era milă de ea. Nu mi-e milă de nimeni.

L-am pus pe Mircel să rezerve pe internet o cameră la Joe & Joe, să văd cum se descurcă, și, evident, s-a „descurcat” foarte prost, că nu făcuse niciodată treaba asta, Alecu purtase totdeauna pantaloni în căsnicia lui, de-aia ajunsese nenorocitul unde ajunsese. Dar, când a vorbit la telefon, a rezolvat problema – așa este când știi limba locului! —, iar dup-aia m-a întrebat de ce n-am făcut eu rezervarea (întrebare de om tâmpit! Sau de copil neînțărnat. Mircel nu era câtuși de puțin tâmpit, așa că rămânea ca eu să-l înțarc, dacă tac-su și mă-sa nu făcuseră asta la timp).

— N-o să te mai duc mult de mânuță, guștere. În curând intri-n pâine.

Puteam, la drept vorbind, să găsesc mai bun și mai ieftin decât la Joe, dar aveam eu socotelile mele; îmi trebuia metrou direct, că la Paris timpu-i scump și n-am averi, să le irolesc aiurea prin metrouri. Am debarcat în Gare du Nord și-am mers pe jos până la Barbès-Rochecouart, unde-i fauna mai jegoasă și mai agresivă, ca să se călească

oleacă și Mircel, să simtă ce e ăla Parisul săracilor, dar din păcate la ora aia fauna era încă prin culcușuri. Nu ieșiseră să producă bani, că era dimineață și străzile erau pline de oameni care mergeau la muncă, iar cu ăștia nu e de treabă. Turiștii apar mai târziu, după ce bagă la maț mic-dejunul lor inclus și urcă înapoi în camere, ca să-și facă bagajul „de oraș” și să-și pună bine portofelele. Portofelele...

Am ieșit la suprafață la Alexandre Dumas, ca să intrăm în cimitir pe la poarta mică de la Réunion, pe unde nu prea vine lumea, că-i la dos. Aveam o zi lungă în față. Știam prea bine că va fi obositoare nu numai pentru Mircel, dar și pentru mine, că cimitirul e chiar mare și în pantă, așa că l-am dus de la bun început într-un tur de morminte grase, să intre în contact cu morții productivi, cu morții mei care chiar contează, că pentru plevușcă aveam a doua zi. Am vrut să-l duc roată pe la Édith Piaf, Oscar Wilde, Balzac, Chopin și Jim Morrison, că ăștia contează, dar – ceasul rău! — m-am rătăcit și a ieșit un mare fâs. Adică l-am cărat peste tot, căutându-mi morții ca un începător, mai mare rușinea, dar anii și-au luat obolul și memoria mea nu mai e ce-a fost. I-am bifat, da, dar mi-a fost clar că-mi ieșisem din mână, că-mi uitasem traseele și că nu mai eram bun de muncă, era deci momentul să predau ștafeta unuia mai tânăr, mai bine pregătit și mai în putere. Lui adică.

Culmea culmilor, mă simțeam pur și simplu obosit, obosit fizic, cum să zic, ostenit, sleit, golit de energie. Acum știu că vederea și mirosul locurilor atât de familiare mi-au atacat subconștientul, că amintirile din Père-Lachaise m-au sabotat din interior, pe dinăuntru, dar atunci nu mi-am dat seama: „Ia uite, frate”, mă gândeam, „ce-o fi cu mine? Am îmbătrânit? Imposibil! N-am decât 50 de ani, sunt un adolescent în plină detentă!”. Am ajuns cu chiu, cu vai până la Victoraș și acolo am căzut cu curul pe-un capac de criptă, unul ceva mai înalt, din spatele lui Victor.

— Bă, Mircele! Ce avem noi aici?

El s-a uitat la mine fără umbră de pricepere în privire,

apoi s-a apucat să caute în ghidul pe care și-l cumpărase încă din Bruxelles, ca să vină cu temele făcute.

— Lasă dreacu' ghidu' ăla! N-ai răspuns acolo. Adică ai, dar bun pentru cliente, nu pentru mine. „Aici zace Victor Noir, mort eroic la 21 de anișori, de prost ce-a fost și de erou”. Pe urmă poți să mai adaugi, în funcție de fraieră, un, Jos tiranii! „, un, Jos antisemitismul!” sau un „Trăiască Republica Franceză!”, mă rog, cum ai și tu inspirație la moment, că inspirația e juma' de treabă în afacerea asta. Doar că nu asta te-am întrebat. Eu ți-am zis, simplu ca vaca: ce avem noi aici?

Mircel a zâmbit frumos, cum îl învățasem că se zâmbește la cliente, și s-a așezat și el cu curul pe un mormânt. Bun elev, foarte disciplinat. A înțeles că urmează ceva de băgat la cap, în consecință a ascultat foarte atent, fără să întrerupă.

— Noi, aici, avem esențialul. Băiatu' ăsta n-a apucat să trăiască, iar acum femeile nu-l lasă nici să moară. Pentru că nu ești mort, Mircele, cât timp o femeie, măcar o singură femeie de pe lumea asta, se gândește la tine ca la un bărbat! Iar pe Victoraș îl fut anual mii de femei din Paris, din Franța și din America, deci cum poate fi el mort, bietul?! Nu poate! Stă așa, atârnat între moarte și viață, spânzurat între faptul c-a trecut hotarul o dată, o singură dată – ca noi toți –, iar femeile îl aduc înapoi de câteva ori pe zi, mai ales seara, noaptea și dimineța, când cimitirul e mai pustiu și pot ele să-și facă mendrele cu el. Asta ai pățit și tu, dacă stai să cugeți oleacă: te-ai însurat, ai făcut un copil, dar, dacă mori în noaptea asta, de tine n-o să-și mai aducă nimeni aminte în cel mult șase luni. Tu ești un Victoraș pe invers, Mircele! Asta se întâmplă cu voi,ăștia care nu trăiți atunci când e de trăit, adică la douăzeci de ani. Cărați după voi vieți netrăite și femei nefutute, Mircele! Nu fuți, nu exiști! Până și un pui de vrabie știe că, dacă nu-și ia zborul din cuib, nu va deveni niciodată o vrabie. Iar tu ai rămas în cuib, ca vai de capul tău! Și pentru ce? Pentru Milena, Mircele! Nu te uita în altă parte! Hai, că te rezolv eu. Milena moare diseară.

Am scotocit prin rucsăcel, am mâncat fiecare câte două sendvișuri și-am băut apă, apoi am luat-o iar la pas, că era timpul. Cimitirul e mare și plin de locuri bune, prea multe ca să le știe cineva pe toate, dar orișicum, sunt acolo morți și moarte pe alese, poți să-ți faci bine treaba cu ce-i pe tarabe. L-am dus așa, pâș-pâș, pe unde îmi mai aminteam, am bifat destui și am ratat de trei ori mai mulți, dar mai aveam o zi; urma ziua examenului, adică Mircel trebuia să mă conducă pe mine prin cimitir și să intre în vorbă cu turistele. N-a mai urmat, dar de unde era să știu?

— Uite, mă, asta e Gertrude Stein, aia care l-a împins de la spate pe Papa Hem. Ce, credeai că el a răzbit singur? Nu, tată, nu merge așa, în orice carieră ai nevoie de protecție, de un barosan care să te ia sub aripa lui; mergem s-o vedem și pe Alice Toklas, iubita lui Gertrude, adică mai exact nevastă-sa. S-au iubit și astea ca disperatele, nu e bine așa, ideea e să-ți iubești nevasta, nu zic, dar să mai iubești și pe de lături, nu cum ai făcut tu, tolomacule! Uite aici e Marcel Proust, mare om, da' cam mic: a avut succes și i s-a urcat succesul la cap, a scris din prost în mai prost, așa se-ntâmplă când lumea te pupă în cur prea devreme. Aici e ăla care-a scris *Bufnița oarbă*, proastă carte, pișa-m-aș pe ea, dar, dacă a prins la public, ce să mai fac eu?! Asta-i viața, e câte unul care se naște cu noroc, îl fată mă-sa-n *baht*, vorba poporului. Uite-l și pe porcul de Éluard, jegul ăla comunist. Aici, alt căcat cu ochi: ăl de-a scris *Paul și Virginia*, o bășină de roman, n-ai pomenit așa ceva, s-a vândut ca pâinea caldă, ca să vezi și tu câtă minte are specia umană. Simone Signoret și Yves Montand... săracii, ăștia măcar s-au iubit, da' n-au fost boi ca Alecu și ca tine... uite-i și pe ai noștri, Enescu, Bibești, nu valorează nic i cât o ceapă degerată, nu vine nimeni să-i vadă, românii sunt pârlți. Tsuda Itsuo! ăsta om, preferatul meu, știa bătaie, dar nu de-aia mi-e drag, Mircele, că eu sunt om al concretului, bă, tată: am dus o dată o doamnă din Japonia la mormântul lui, a mers treaba ca unsă, două zile nu m-a lăsat să plec din camera ei de hotel! Chiar și-acum îmi mai scrie câteodată, dacă-ți vine să crezi! Ehe,

tinerețe, coaie crețe... iacă-l și pe viermele de Barbusse, nici nu ne oprim aici, dă-l în morții mă-sii, hai la îndrăgostiți și gata, mergem la masă că mi s-a făcut fomiță. Sunt ușor hămesit.

Dar, după ce am adus un omagiu iubirii la ciudatul castelaș sub care șed binișor Héloïse cu Abélard al ei, mi-am dat seama că n-avea rost să plecăm din cimitir fără să-i bag Milenei un țărush în inimă, cum este moda la moroaie. De ce să mai fi așteptat până seara-n cameră, dacă aveam acolo ocazia, mură-n gură? Am dat ocol, l-am pus pe Mircel să memoreze locul, apoi am mai făcut o plimbare ușoară până am dibăcit un mormânt mai ferit, unde nu prea puteam fi văzuți, că era cumva mascat de unele monumente mai mari, din fața lui. Jean Mayeur, așa îl chema pe mort. M-am așezat comod pe lespede a lui Mayeur ăsta, mi-era bine, că piatra era caldă - de la soarele de deasupra, nu de la Jean de dedesubt! —, am scos din rucsăcel țigările și bricheta, cu toate că zisesem că nu fumez la Paris. Dar nu m-am putut abține. Uf, ce-ar fi mers și-o bere rece... mi ți l-am luat la prelucrat:

— Deci, Mircele. Ce știm noi de Abélard, agerule? Păi, după cum te uiți la mine, e clar că „noi” nu știm nimic de musiu Abé ăsta. Așa că aflăm acum! Ei... zice-se că Abélard avea o personalitate foarte autoritară; a-u-to-ri-ta-ră, dacă mă înțelegi pe undeva! Lasă, c-o să-nțelegi tu imediat. Și între el și fata pe care o avea în grijă, s-o învețe, s-o educe, să-i călăuzească pașii, hm, hm, era o mare diferență de vârstă. Ma-re! Și ce face Abélard al nostru? O ia pe Héloïse pe genunchi, îi dă chiloțeei jos și-ncepe să-i care palme peste buci, uite asta face. Normal că fetei i-a plăcut! Numai că i-a plăcut și lui Abé, când a văzut bucele alea ușor înroșite, care parcă îl chemau, c-așa e omul, Mircele, slab ca o trestie gânditoare! Așa că Abé a mers mai departe și ei amândoi au trăit o foarte mare iubire, Mircele, atât de mare, că el a rămas fără coaie. Acum lasă lacrimile și-alte d-astea, că pe mine nu mă impresionezi. Milena trebuie să moară pentru ca tu să-ți capeți coaiele înapoi, ai înțeles?

Am lăsat pentru a doua zi restul vedetelor din Père-Lachaise și ne-am dus să mâncăm pe banii Alecului, că doar avea balta pește, și pe urmă am mers la hotel, să-l văd pe Mircel cum se descurcă la cazare. S-a descurcat perfect, ticălosul, tânăra recepționeră l-a plăcut din prima, se vedea asta și fără binoclu, iar Mircel a fost foarte degajat și la largul lui, de ziceai că, între noi doi, el era maestrul și eu ucenicul (am încă unele probleme cu hotelurile, că pe vremea mea nu existau bani pentru așa ceva. Până pe la 30 de ani, eu m-am „cazat” totdeauna la cort. Acum m-am dedulcit, nu zic, dar încă am o umbră de sfială în fața unui recepționar sau a unei recepționere, ca să nu mai vorbesc de băiatul de la bagaje! Pe ăla, când îl văd că-mi ia geamantanul din mână, înii vine să-l calc în picioare).

— Mircele, eu mă culc, că-s frânt, mi se-nchid ochii. Te sfătuiesc să faci la fel, dar, dacă nu poți, ții televizorul pe mut. Să n-aud musca! Mi-i sete de repaos.

Am dormit vreo două ore, m-am trezit plin de energie. Era seară, era numai bine.

— Mircele! Hai, tată, viteză, bagă mare! La duș cu tine! Eu mă bărbieresc.

Nu mai înțelegea nimic, săracul, dar n-aveam ce să-i fac, că știam că Milena nu se va lăsa dusă cu una, cu două; de 30 de ani locuia într-însul, Mircel era gazda ei, un parazit nu moare așa, fără să se zbată! Nici măcar nu eram sigur de strategia mea, la drept vorbind, dar n-aveam de ales. Era singura idee pe care o aveam.

Mircel s-a dezbrăcat încet, tot uitându-se la mine, să vadă ce fac. Eu mă uitam la el și la început n-am zis nimic, să cresc oleacă tensiunea, dar pe urmă l-am repezit:

— Ce te mocăi ca o pizdă? Jos chiloții și marș la baie! Ia uite, mă, la el...

Un Mircel cu totul confuz s-a dus la baie și a dat drumul la duș, iar când am intrat și eu, doar cu chiloții pe mine, și m-am dus la chiuvetă de m-am săpunit, el a scos un chicotit. Știam cine chicotește, așa că m-am întors spre duș, cu briciu-n mână:

— Fă Mileno, tu vrei să te las fără coaie? Ia uite cum taie asta! Doi Gemeni, fă!

Mi-am luat demonstrativ spuma de pe obrazul drept, de sus în jos, apoi am șters briciul de mâna stângă și am mai trecut o dată peste obraz, de jos în sus. Tăia bine, foarte bine, obrazul îmi rămăsese curat ca un cur de copil. Am ridicat vocea:

— Fă, Mircea iese la futut. Are de recuperat, are de intrat în pizdă după pizdă, că răbojul lui e gol, fă, din cauza ta, limbista dreacu'! Sau mori acum, sau ți-l tai p-asta acolo jos, că n-o fi mai greu decât la purcei! Și oricum nu curge mult sânge.

Mircel tremura, deși nu tremura el, chestia aia de sub duș tremura. S-a așezat în fund, și-a prins genunchii și brațele și a-nceput să ție pe mine pe sârbește, cu vocea aia din Marée Haute, vocea care nu semăna a nimic, nici a om, nici a muiere, vocea Milenei. Am lăsat-o să ție un timp, nu știu cât, acum mi se pare că mult, dar trebuie să fi fost vreo treizeci de secunde, poate cincizeci, dar nu mai mult, apoi am lăsat briciul pe chiuvetă și m-am dus la ființa cea chircită sub duș și-am început să-i car palme peste cap. Pe unde nimeream, urechi, obraji, creștet, ceafă, tâmpile, nu mă mai uitam unde intrau palmele, important era să fie, nu să doară sau să facă pagube. Milena a țipat și mai tare în timp ce Mircel încasa, dar eu nu m-am mai oprit, așa cum făcusem în garaj; am dat socotit, să-mi ajungă puterile pentru cât mai multe capace, că era a dracului sârboaica, nu se dădea dusă. Am dat de m-am cocoșat! Dar am dat cu folos, că, la un sfârșit, Mircel s-a ridicat în picioare și a început să dea și el în mine, tot cu palmele, vai de capul lui, dar am făcut doi pași înapoi și l-am lăsat să iasă de sub duș, ca să avem loc destul. Și dă-i, și dă-i. Eram ca două babe de provincie care se bat în piață pe o legătură de ștevie, dar am avut mare grijă să nu dau drumul la pumni, deși am încasat și eu câteva palme țepene de la Mircel, mai ales una peste ochiul stâng (care oricum e bușit de la o bătaie din București, de-acum mulți ani) și una peste gură, care mi-a spart buza de jos.

Ne-am oprit amândoi, gâfâind. Vederea sângelui are totdeauna acest efect, pentru începători și pentru amatori; sperie, oprește, trezește. Am scuipat sângele în chiuvetă, de mai multe ori, și i-am spus vesel, deși îmi tremura puțin vocea:

— Termină-ți dreacu' dușu' ăla. Cre' că s-a cărat, în pizda mă-sii.

Din păcate, mâinile îmi tremurau atât de tare, că obrazul stâng mi-a luat o grămadă și, mai mult decât atât, l-am umplut de tăieturi: patru! Aveam spirt în bagaj, aveam leucoplast (nevastă-mea îmi pune totdeauna trusă medicală cu fel și fel de tâmpenii: am acolo și pastile contra răului de mare!), dar, după ce am reușit să termin bărbieritul și aranjatul obrazului, arătam ca un pui de bogdaproste.

— Bă, acum n-ai nimic, da' mâine s-ar putea să te învinețești pe ici, pe colo. Alecului să-i zici că ne-am luat în coarne cu niște negri, acolo, la Barbès-Rochecouart, da? Dacă întreabă dac-ai dat și tu, să zici că da, c-ai dat, și, dacă nu te crede, să-i zici „întreabă-l pe Mihai!”. Șmecheria e că pe mine mă crede.

Ne-am îmbrăcat amândoi în tăcere, apoi fiecare s-a întins pe patul lui. Nu e ușor, după o chestie ca asta. Adrenalina te mai chinuie o vreme, trebuie s-o lași să-și facă numărul, că altfel te poate băga în belele. Am stat o oră cu ochii-n TV, apoi:

— Mircele, uite ce sfat îți dau eu. Sfat, mă! Tu decizi, de-acum încolo, așa că uite sfatul meu: du-te jos la bar, ia ceva ușor de băut - bă, da' ușor! — și uită-te-n oglinda aia mare, în care se vede recepția. Dacă și fata de-acolo se uită la tine, du-te și întreab-o dacă e de acord să-i oferi o limonadă, după ce iese din tură. Poate ai noroc, poate nu. Dar în mod sigur, dacă azi a fost la recepție peste zi, vine cineva și o schimbă pentru tura de noapte. Dacă e cum cred eu, se face. Camera-i a ta.

M-am dat cu deodorant la subțiori, m-am îmbrăcat cu cămașa de blugi, cu cea bună, pe care cândva mi-o udase Mircel în Thalys, și i-am urat baftă. Mircel mi-a urat

același lucru și am răs puțin ca două capre, apoi am închis ușa pe dinafară și-am coborât pe scări, fredonând ușurel. Fata era încă la recepție, mi-a zâmbit și i-am zâmbit, apoi am ieșit din hotel și-am coborât la metrou, la Buzenval. Simțeam în urechi cum țipă după mine toate Vocile pe care oamenii nu le aud niciodată.

Am ieșit la Saint-Denis și-am traversat spre faubourg. Noaptea putea să înceapă.

Steaua

Ne-am dus și a doua zi în cimitir, dar ne-am dus în dorul lelii, doar așa, ca să zicem că ne facem datoria. Nu mai aveam niciun chef, nici el, nici eu. Totuși, am bifat și caracuda, că așa este frumos, să nu fii cu unul mumă și cu altul ciumă: Molière, La Fontaine, Beaumarchais, de Nerval, toți expirații – până și pe la Yvan Goli am fost, dar mai mult de hatârul lui Celan al nostru (i-am povestit lui Mircel cum au fost ei doi prieteni și dup-aia n-au mai fost, iar când m-am auzit rostind concluzia măreață „Așa e, mă, când se bagă femeile”, mi-am dat seama că eram obosit și fără chef. Și că trebuia să ne cam întoarcem la Bruxelles, că acolo-n Paris ardeam gazul). Dar, și fără morți, cimitirul ăla tot este un loc tare fain, așa că i-am dat dracului de celebri și ne-am plimbat pur și simplu, povestindu-ne fiecare seară trecută.

Mircel nici nu mai ajunsese la recepție. Fusese cuminte, făcuse exact ce-i spusese să facă, dar la bar a intrat în vorbă cu două doamne care călătoreau împreună și a stat cu ele la povești ore bune, până când a spart seara și-a urcat cu una dintre ele la noi în cameră. Deloc rău pentru început! Sigur, un maestru ca mine le-ar fi luat pe amândouă, că de-o asemenea plească e și păcat, dar pentru etapa în care era el așa zice încă o dată: n-a fost rău deloc! L-am întrebat cine a fost el, dacă a fost tot profesorul din Danemarca, și mi-a zis că nu, pentru că fetele erau daneze și habar n-aveau de franceză, așa că el a fost un doctorand din Reims, care venise la Paris pentru documentare; al dracului Mircel, le îmbârligase cu povestea de dragoste dintre Abélard și Héloïse, de care ele nu auziseră niciodată, dreasă în așa fel încât să cadă toată lumina pe Héloïse și pe scrisorile alea ale ei. Mai că le făcuse să plângă. I-au lăsat amândouă contactele lor, cică să le spună neapărat rezultatele cercetărilor lui doctorale. Dacă scrisorile sunt autentice sau falsuri adică; Mircel a

promis solemn, le-a și invitat la susținerea tezei, așa, sine die, doar ca gest frumos în sine. La o asemenea vrăjeală, clar că trebuia să le cheme-n cameră pe amândouă, că nici nu s-ar fi pus problema să nu vină! Mircel biban, dar învață el.

Au urmat zile liniștite la Bruxelles, acasă, iar vara se cam găta și toată lumea se pregătea de întoarcerea la muncă. Roxana nu-mi spunea nimic, nu mă presa, dar era limpede că aștepta de la mine să mă țin de cuvânt, ceea ce și aveam de gând, doar că nu mă grăbeam, îmi făceam pregătirile pe îndelete, cum se cade. Ea m-a ajutat cu orice i-am cerut, n-a pus nicio întrebare; Roxana, o doamnă.

Nu m-am repezit la Mons de prima oară când a plecat Fane la „Aachen, după aprovizionare”, că nu eram încă gata cu toate; mare dobitoc Fănică ăsta al meu! Atâția ani făcuse aprovizionarea pe banii familiei, iar acum deodată, hop-țop, îl apucase grija pentru bugetul comun și plătea cu cârdul lui personal! Atâta timp nu avusese chiar nicio problemă să șofeze până la Aachen și-napoi într-o singură zi, iar acum descoperise că suferă de „oboseală cronică a ochilor” și că nu putea face drumul dus-întors, trebuia zor-nevoie să-și ia cazare la Aachen! Vechea problemă a bărbaților deștepți: își iau neveste agere la minte și pe urmă uită cu cine s-au însurat, le tratează de proaste doar pentru că se fac ele că nu văd evidența – dar o văd, evident că o văd! Păi, Roxana cum se prinsese că de aia din Mons era vorba, și nu de altcineva – de una nouă, de exemplu? Fusesse strigător la cer de simplu: pe ea n-o deranja deloc părul corporal al lui Fănel, dar el îi povestise – fatalitate! — cam toate detaliile istorice ale iubirii lui din Mons, inclusiv faptul că respectiva pictoriță nu suporta părul de pe corp – artistă, de! — și-l puneă să se epileze (Fane fiindu-i și model, printre altele). Mintea boantă a lui Fănică uitase ce-i povestise Roxanei în tinerețe, iar când el a apărut țăntoș în patul conjugal fără fir de păr pe piept și la subțiori, Roxa’na a știut imediat ce se-ntâmpla sub nasul ei. Dar nu a zis nimic, nu i-a zis nimic. L-a lăsat pe fraier să se creadă deștept, să-și facă numărul, să tragă ultimele

gloanțe de dinainte de bătrânețe, în ideea că poate-i trece amocul și amorul, dar lui Fane nu-i trecuseră, ba din contra, era din ce în ce mai absent. Stătea ca oaia cu ochii-n gol, nu mai picta, nu mai lua comenzi, nici măcar la „monstruozițiile” lui nu mai lucra... și abia atunci se decisese Roxana să apeleze la mine. N-o interesa cum aveam să procedez, mai exact refuza să mă întrebe orice despre asta, nu voia să știe nimic. Îi era frică pentru bărbatu-său și voia să-l știe acasă, migălind la „monstruoziții”, citind sau pictând copii urâți, decât să nu poată dormi nopțile de grija lui. Pictorița ca pictorița. Dar „comunitatea” de artiști? Țsta era amănuntul care o scosese pe Roxana din carapace, iar ea mă scosese pe mine.

Vorbeam la telefon cu Fane aproape zi de zi. Mi-a spus încă de luni că sâmbătă urma să plece la Aachen la cumpărături, văietându-se în același timp cât îi este lui de greu să facă treaba asta, dar că n-are de ales („Lia mănâncă mult, n-ai idee! îți dai seama, Rembo, că n-am cum să las copilul flămând”); numai de-al dracului m-am oferit să vin cu el, să-l ajut cu cumpărăturile, dar a dat-o imediat la-ntors, cu niște minciuni de-ar fi răs și curcile. Mă gândeam: „Ia uite cine vrea s-o ducă de nas pe Roxana!”. Îmi făcea pur și simplu milă, bietul Fane, dar mila e un sentiment pe care eu nu mi-l pot permite. Când am plecat din România, am lăsat mila acolo.

Am anunțat acasă că am un drum la Tournai, pentru documentare (neveste-mii îi spuseseam că lucrez la un roman istoric și ea se bucurase foarte mult: „Poate că acesta se va vinde!”), așa că dis-de-dimineată m-am suit în trenul de Mons și-n nicio oră eram acolo. Mi-a luat ceva timp să găsesc căsoiul, dar l-am găsit în cele din urmă; oricum îl dibăcisem din timp cu Google Maps, dar nu e chiar simplu să te orientezi cu Google Maps într-un oraș în care n-ai fost niciodată. Mă rog, nu e simplu, dar nici imposibil. M-am dus ață la ușa mare de lemn (căsoiul e nerenovat, cred și eu, de unde să aibă pictorița bani și pentru renovare, și pentru „comunitate?”), am bătut cu

inelul mare de fier în placa de metal - sistemul ăsta medieval era pe post de sonerie - și-am tot așteptat să vină cineva. Știam că toți dormeau, după beția de vineri seară, dar am insistat și-am avut răbdare. Cioc, cioc, cioc. Nimic. Cioc, cioc, cioc. Nimic, niciun sunet înăuntru. Cioc, cioc, cioc. Într-un sfârșit am auzit sunet de pași. Nu părea mers feminin. Și nici nu era. Mi-a deschis un băiat ciufulit, cum să zic, un tânăr bărbat, un foarte tânăr bărbat. Mirosea puternic a alcool și a fum rece de tutun. Papuci, pantaloni de trening, geacă de piele luată direct pe piele. Nebărbierit, nedezmeticit. Mâini murdare de vopsea.

— Oui, monsieur?

— J'ai une enveloppe pour madame. Pouvez-vous l'emmener, monsieur, s'il vous plaît?

— Une enveloppe?

— Oui. Voici.

I-am dat plicul grosuț, de hârtie cafenie, sau mai bine zis de culoare galben-închis. L-a luat, s-a uitat la el ca la altă minune, a căutat să vadă vreun înscris, ceva. Nu era nimic scris pe plic, nici pe față, nici pe verso. Doar cunosc eu femeile!

— Merci, monsieur, c'est très gentil à vous!

— Er... OK, pas souci. Et qui êtes-vous?

— Un ami de José. Au revoir, monsieur! Bonne journée!

L-am lăsat acolo și m-am cărat, frumușel. Am auzit poarta cum se închide, iar apoi am auzit liniștea. Era bine, mergea bine, nu mai aveam altceva de făcut decât să aștept. Am ales o poziție strategică într-un bistrou obosit, mic și prăfuit, unde mai erau doar niște alcoolici veniți la doza de dimineață, m-am așezat pe un loc bun de la fereastră, am comandat ceai și ceva de ronțăit, apoi m-am pus pe așteptat. Dacă hormonii lui Fănică erau încă vii și veseli, n-aveam mult de stat.

Nici n-am avut. A parcat direct în fața căsoiului, a bătut și el la ușă cu inelul, a așteptat să i se deschidă cum făcusem și eu, iar după cum se mișca de pe un picior pe altul, era emoționat, nerăbdător și îndrăgostit (eu n-aveam cum să-i văd fața, că eram peste drum și mult pe

diagonală, aproape de capătul străzii). N-a apucat să intre, ha-ha! Dobitoc bătrân. A ieșit pictorița și mi ți l-a luat la zbirere.

Am studiat-o cât am putut eu de bine, în foarte scurtul timp pe care l-am avut la dispoziție și dintr-un unghi nu foarte favorabil; mă gândeam că Roxana va dori să știe cum arată, dar m-am înșelat profund, pe Roxana n-a interesat-o absolut deloc înfățișarea pictoriței – nu mi-a pus nicio întrebare, n-a făcut nicio aluzie.

Era o femeie cam de vârsta Roxanei, poate cu câțiva ani mai mare, și deloc frumoasă. Nu era urâtă, nu; dar... nu știu. Brunetă, sâni mari, cam scundă. Ceea ce mi-a izbit ochiul, încă din prima clipă, este că avea capul mare. Da, era tunsă scurt, dar nu fusesem victima unei iluzii: pictorița chiar avea capul mare, fără a fi monstruoasă în vreun fel, dar nu era un amănunt pe care să nu-l observi, poate și din cauza corpului ei mic și firav, dominat de sâni – și de cap. Un alt lucru pe care-l țin minte este că a ieșit în picioarele goale, nu cu papuci, cum a ieșit tânărul. A, da: avea și-o țigară în gură, o țigară aprinsă, pe care a mai scos-o dintre buze când și când în timp ce îl făcea pe Fane albie de porci; gesticula cu țigara aia ținută când în stânga, când în dreapta, apoi și-o punea la loc în plisc și iar îi sufla lui Fănel un vălătuc de fum în față, între rafalele de zbirere scuipate. Artistă, mânca-o-ar tata!

N-aș putea spune cât a durat ciroul. Poate două minute, poate trei, nu pot fi sigur, că la faze d-astea, dacă nu ești inspirat să cronometrezi cu telefonul (și eu n-am fost), timpul se dilată. Par că durează mai mult decât durează în realitate. Mi-ar fi plăcut să pot spune că Fănel a și încasat câteva, că l-a zgâriat pe față etc., dar n-a fost așa, toată afacerea a fost strict verbală, fără contact fizic – păcat! Parcă altfel ții minte o ceartă când și dai în carne – sau încasezi, cum ți-e norocul –, dar poate vin eu dintr-o cultură mai mică, mai primitivă. Acolo, la Mons, doar s-a tipat.

Poartă trântită-n nas, Fănică urcat în mașină și demarat în trombă (după cum a călcat-o, era foarte nervos, cred că

și foarte speriat). Trebuie să se fi dus la cumpărături, pentru că Roxana, când mi-a dat raportul, mi-a zis că 206

a venit cu toată lista bifată, n-a omis nimic băiatul. Un soț model! Sunt foarte încântat de Fănică al meu, care nu s-a pierdut cu firea, totuși, s-a adunat și a dus ziua până la capăt, explicând acasă că a renunțat la cazarea din „Aachen” în ultima clipă, pentru că și-a dat seama că avea ochii suficient de odihniți ca să poată șofa în siguranță în aceeași zi. A cărat sus cumpărăturile, singur, le-a aranjat personal în frigider, congelator și cămară, n-a lăsat-o pe Roxana să-l ajute. Ce om! Ce om! Ce om se poartă așa de frumos cu soția, așa de gospodar, așa de hărnicel, de furnicel?

Un om cu musca pe căciulă. În plic erau poze cu mamele copiilor. Clientele care îi comandau tablouri cu progenitura. Bogătașe, din punctul meu de vedere! Și, ca orice bogătașe, de banii lor voiau și lugu-lugu cu domnul artist, că banii-s mulți, dar pictorii-s puțini. Iar Fane le servea cu plăcere, că năravul din fire n-are lecuire – eu să nu știu, tocmai eu?! Doar că avea și el mica lui marotă, să facă poze în timpul actului, adică să aibă ce adăuga la colecția lui de trofee (cam toți procedăm la fel, ăsta-i adevărul, numai că unii se mulțumesc să păstreze colecția în minte, alții o vor în format digital, să fie, că mai bine să fie decât să nu fie: să aibă la ce se uita, la bătrânețe!). Frumoase poze, nimic de zis. Fane ar fi putut face carieră și în dificila meserie de fotograf, dacă nu se dedica picturii; desigur, doamnelor cliente nu le spunea că erau fotografiate în timp ce călătoreau spre orgasm, așa că fotografiile aveau nu numai o înaltă ținută artistică, ci erau foarte grăitoare și din punct de vedere psihologic; că omul, femeie sau bărbat, cu cât are poziție socială mai bună, mai respectabilă, cu atât adună în el (sau ea) mai multe regrete pentru ceea ce-ar fi vrut să facă, dar n-a avut ocazia. Iar când are ocazia... mda.

Acuma, chestia e că nici Fane, nici pictorița lui nu căutau sexul în relația lor. Făcuseră ei destul sex atunci, în tinerețe. Acum încercau să refacă o iubire. Amândoi erau

sinceri, chiar dacă sinceri și proști (firul iubirii nu trebuie rupt, că, dacă-l rupi și dup-aia-l înnozi la loc, rămâne nod); voiau să se mai iubească o dată, dar fără să repete greșelile de data trecută, cele care duseseră la punerea lui Fane pe făraș și apariția lui José în peisaj. Da, au încercat, pot să respect asta. Iar cât timp Fănică a făcut parte – pentru a doua oară – din viața pictoriței, nu se culcase cu nicio clientă, îi fusese artistei fidel, loial, cățel. Dar m-am băgat eu în ecuație.

Cât de tâmpit să fii să-ți parolezi computerul cu „Ramona94”? Doar Fane mă învățase tot ce știam despre calculatoare, atunci, în anii ăia, și eu am ținut minte perfect cum își alegea el parolele, că nu se străduia prea mult: numele unei gagici de-ale lui și anul în care îi fusese iubit. Iar eu n-am uitat numele niciuneia dintre femeile de pe răbojul lui Fănică, nici n-aveam cum, din moment ce el era modelul meu, eroul meu, maestrul meu, baciul meu. Le aveam pe toate acolo, în cap, și am încercat până am nimerit (asta cu Ramona și cu 1994 era cea bună). După ce-am intrat în comp, a fost ceva mai greu, dar nu foarte greu, la drept vorbind, că era clar că-și ține trofee unde va în hardul extern, nu în memoria internă a compului (aia mai crapă, doar am pățit-o toți!). Am tot umblat prin foldere, până am dat peste misteriosul „Portofoliu” (pe bune, Fănele? Portofoliu?!), unde am tot deschis subfoldere peste subfoldere și așa am ajuns la „romania vechi”. Câtă agerime! Să nu-i treacă cuiva prin cap că acolo sunt numai poze din Belgia, de după emigrare! Ei, uite că mie mi-a trecut. Mi le-am copiat frumuseț pe un stick și le-am printat în altă parte, nu la imprimanta lui, că voiam să nu las urme, doar nu era să cadă beleua pe Roxana, dacă transpira ceva. Dar n-a transpirat nimic. Pictorița n-a adus pozele din plic când l-a bălăcărit pe Fănel, doar i-a zis că știe tot și că e un porc.

Pentru că, da, Fănică are în continuare încredere în mine și mai bem Jupiler la el pe balcon și-n ziua de azi. Mihăiță, prietenul lui cel mai bun! Când se turtește, îmi mai povestește, cum să zic, „fragmente de aluzii”, din care

eu înțeleg cu mult mai mult decât crede el - de fapt, înțeleg totul. Că de la el am învățat meserie, el mi-a pus femeia-n mână. Înainte de Fane, eu eram un fel de Mircel, ba chiar mai rău. Dar am avut noroc că Fane m-a-nrăgit și m-a luat ucenic, iar acum i se-ntoarce înmiit binele pe care mi l-a făcut atunci. Păi, nu i-am salvat eu căsnicia?

Pe-a lui Mircel n-am salvat-o. Nici dac-aș fi vrut n-aș fi putut-o salva, dar n-am vrut. Eu nu pariez pe cai morți! Alecu nu mai avea ce face cu Mircel, iar Mircel ar fi murit cu zile acolo, lângă Alecu, prizonier într-un limb absurd, rămașită a unei lumi care crăpase de mult. Am muncit mult cu Mircel, da, dar a meritat. Acum e liber. Nu știu însă pentru cât timp, dar asta deja nu mai e problema mea.

După ultimul nostru Paris, cel cu Père-Lachaise, Mircel a mai stat o vreme pe acasă, scriind în caiete, plimbându-se ziua și bând cu moderație noaptea, iar apoi s-a dus iar la Paris, singur. Cu cazare peste noapte. Alecu n-a zis nimic, fiind foarte preocupată de altceva. Pe urmă Mircel s-a dus iar și iar și iar. Dar după a cincea plecare a anunțat că nu se mai întoarce, că rămâne la Paris, „cel puțin o vreme”. Alecu l-a sunat, o dată, de două ori, de trei ori, au vorbit ei ce-au vorbit, s-au lămurit, s-au înțeles omeneste, așa cum ar fi trebuit să se înțeleagă de mult, dacă nu erau orbiți de prejudecățile moșnegești cu care veniseră din România. Alecu m-a chemat pe la ea, mi-a dat restul de bani (a fost foarte corectă) și o cutie de carton lipită cu scotch, care Mircel o instruisese să-mi spună că e pentru mine, de la el. Nu asta m-a impresionat, că știam ce e în cutie; nici faptul că Alecu o luase în gazdă pe Cătălina, că doar ăsta fusese planul de la bun început, planul meu adică.

M-a impresionat că, la o săptămână după ce a imigrat aici, în Belgia, Cătălina s-a mutat deja în camera Arinei. Fetița nu mai adormea fără ea.

Moartea

Am mințit. N-am simțit-o cum vine. Nici ca o boare, nici altcum; n-am simțit nimic. Mergeam încet în lungul canalului Saint-Martin și, în dreptul părculețului Valmy, m-a prins în'brațe pe la spate:

— Cou-cou!

M-am emoționat foarte tare. Știam că era ea, dar emoția a fost acolo, emoție de o forță uluitoare, cum numai ea îmi putea stârni și nimeni altcineva pe lumea asta. Mi-a dat drumul, a trecut lângă mine, pe lângă mine mai exact, a intrat în părculeț și le-a zis dulce adolescenților care se hlizeau acolo, cu energizante și țigări:

— Dégage!

Unul dintre ei a vrut să spună ceva, dar apoi m-a văzut, a tăcut, s-a albit la față și-a plecat cu ceilalți, fără să mai zică nimic. Le-am făcut loc să iasă, că porțița de intrare în părculeț e cam micuță, și atunci i-am văzut. Nu la mine privise adolescentul, ci la băieții Biei, care apăruseră de niciunde în spatele meu, fără niciun zgomot, cât erau ei de masivi. Bia mi i-a prezentat pe rând, după ce în părculeț am rămas numai noi șase: Gabriel, Michael, Raphael și Azrael. După felul cum mi-au strâns mâna, mi-am dat seama că și ei făceau flotări în degete. Mi-au zâmbit cu dinții lor albi lucind de sub buzele groase, apoi au ieșit pe porțița părculețului și ne-au lăsat singuri pe băncuță.

Bia s-a cățarat imediat pe mine și m-a sărutat cu pofta și cu priceperea ei obișnuite, apoi m-a lăsat, că m-a simțit gâfâind, m-a descălecat, s-a așezat cuminte lângă mine, mi-a luat mâna dreaptă, și-a așezat-o sus pe coapsă și mi-a zis:

— Mi-ai lipsit, Gef.

Asta se poate traduce și prin „Mi-a fost dor de tine”, dar cum eu sunt încă foarte nesigur pe franceză, o să mă rezum la ce a spus în engleză, că acolo nu-s pe nisipuri mișcătoare.

— Poți să folosești engleza, acum o vorbesc foarte bine. Nu mai sunt o fraieră!

Mie nu-mi păruse „o fraieră” nici în urmă cu trei ani, dimpotrivă, dar ea avea perfectă dreptate: se schimbase formidabil. Crescuse în înălțime, i se rotunjiseră sânii, i se schimbase vocea, își tunsese părul „periuță” și-l vopsise într-un alb strălucitor, se îmbrăca altfel acum, nu chiar cum o învățasem eu, dar aproape: bluză de mătase, șort de bumbac, teniși cu talpă neagră – de fapt, toate de pe ea erau gri-deschis, cu excepția tălpilor negre de cauciuc și a „periuței” albe de pe cap. I-am trecut mâna încet peste scalp, de la frunte spre ceafă, și ăla a fost singurul moment când ceva-ceva din Bia-copila a ieșit la iveală: un zâmbet scurt, o umbră de zâmbet, o părere de zâmbet care mi-a amintit de fata din Mlaștina Căpcăunilor. Dar a fost doar o clipă, o frântură de clipire. În restul timpului, lângă mine și pe mine a fost numai și numai Bia-femeia, adică o persoană pe care de fapt n-o cunoșteam deloc.

— Îmi place de familia ta, Gef. Te-ai descurcat bine.

— M-ai supravegheat înăștia trei ani?

— Nu eu. Prietenii mei. Nu mi-ai zis să am prieteni prin tot locul?

Îi spuseseam, da; așa îi spuseseam. Fusesse o ucenică perfectă. Făcuse exact ce o-nvățasem să facă, la un nivel excepțional. Știa tot, era la curent cu tot. Știam că mă ținea sub observație, doar nu făcuse un secret din asta, îmi trimisese vorbă cam de două ori pe an, prin câte un om de-ai ei. Nu-i cunoșteam. Mă plimbam prin Ardeni, prin Wemmel, Grimbergen, Meise sau prin pădurea de hyacinth de la Hallerbos, de exemplu, treceau pe lângă mine un biciclist, un jogger sau o pereche de îndrăgostiți și numai ce auzeam: „Mademoiselle va bien!”. Atât. Eu spuneam, dacă mai apucam, câte un „Merci!”, dar nu mi se răspundea niciodată, nici la asta și nici la vreo întrebare, iar eu mă învățasem să nu mai întreb nimic. Oamenii livrau un mesaj, atâta tot. Nu doreau să poarte conversații sau să socializeze cu mine; își făcuseră treaba pentru care fuseseră plătiți și gata, își vedeau de-ale lor.

— Eu nu știu nimic de tine, Bia. Tu ce-ai făcut?

Mi-a dus mâna la gură și mi-a supt pe rând vârful fiecărui deget, apoi a început să-mi povestească, fără să-mi lase mâna din mâna ei, de parcă se temea să n-o retrag de-acolo, de sus, de pe coapsă. Îl îngrijise pe taică-său până când bătrânul își dăduse sufletul, în sfârșit (murise greu, se agățase de viață până-n ultima clipă... o cam chinuise chinul lui, la drept vorbind), apoi pusese toată moștenirea în ordine, că era deja majoră. Își deschisese un cont în care transferase toți banii adunați de taică-său din pensie și, după o vreme nesferat de scurtă, reușise să dea apartamentul cu chirie. Era la parter, era mare, într-o zonă bună, gentrificată între timp. Bătuse palma cu o firmă de avocatură care se extindea. Renovarea fusese treaba firmei, Bia ceruse banii pe primele trei luni și-i primise fără discuții, apoi plecase pe la prieteni, să se distreze, dar nu s-a distrat deloc. „Prietenii” o crezuseră tot distrusa de altă dată, au crezut că urma un lanț de petreceri-monstru pe banii ei, dar ieșise urât, adică Bia îi bătuse groaznic pe vreo doi dintre ei, îi băgase-n spital și se mutase cu chirie în alt cartier, unde se plictisise câteva zile, până primise un telefon. S-a dus de curiozitate la un interviu pentru care nu aplicase și așa s-a trezit testerită de jocuri video. Dar patronul și patroana aveau alte planuri cu ea, așa că Bia s-a întors pe străzi, prin cartierele ei dubioase, să sape în mințile adolescenților și să afle cam ce fel de jocuri va cere piața în viitor. Se dovedise foarte bună la asta, se dovedise un geniu. Se dovedise foarte bună la multe altele, așa că patronul și patroana o luaseră la ei în pat. El irlandez, ea americană, amândoi foarte tineri, cu doar zece ani mai mari ca Bia, bogați cât cuprinde, că asta era a doua lor firmă; pe prima o vânduseră pe-o căruță de bani, încă dinainte să plece din California. Pandemia le-a priit formidabil: patronii au cumpărat un castel undeva la sud de Paris, lângă un oraș numit Chinon, s-au mutat toți trei acolo și s-au iubit ca-n Eden, în timp ce-n restul lumii era vai și-amar. Din vaiul și amarul reclusiunii, firma lor a câștigat ca-n filmele cu proști, că numai adulții au stat cu

ochii-n televizoare și-au urmărit filme în neștire, în timp de tânăretul a jucat jocuri video – tot în neștire. Astea sunt bine gândite, adică pot fi descărcate gratis la început și pe urmă costă bani, și ce-și zice jucătorul? „Ei, dacă tot am muncit să ajung până la nivelul ăsta... merită!” Și uite așa s-au întors toți trei la Paris, sleiți de dragoste, dar cu conturile plesnind de atâta osânză, așa că întoarcerea la birou, la munca de la firmă, le-a folosit ca să se odihnească. Bia a reînceput să amușine pe străzi, să vadă ce se mai întâmplase între timp, și-a constatat că mulți băieți valoroși aveau mare nevoie de bani, că nimeni nu mai venise la sălile de antrenament, așa că a selectat și-a tot selectat, c-avea de unde, până și-a făcut brigadă. I-a băgat pe băieți în câteva bușeli reale, de-alea de noapte, cu traficanți și cu proxeneți, ca să vadă ce pot, și s-a declarat foarte mulțumită. Băieții ei au rupt mâini și picioare. Erau buni.

— Îl iubești, Bia?

— Pe cine?

— Pe patron. N-ai zis că te culci cu el?

— Îl iubesc că e dulce și mă fute bine, nu zic. Dar o iubesc și pe patroană, că și ea e dulce. Și ea mă iubește pe mine. E foarte OK așa, suntem foarte OK.

— Și el nu e gelos?

— Nu e gelos deloc! E foarte fericit. Suntem foarte bune cu el, să știi! Foarte atente.

Nu înțelegeam eu chiar tot, dar îmi făcusem o imagine de ansamblu. Totuși:

— Dacă îi iubești, Bia, de ce m-ai chemat aici?

— Vreau să-mi dai ce-i al meu, Gef. Nu e corect să mă lași așa! Eu îl vreau.

„It.” Cine are o traducere mai bună este invitatul meu!

— Bia... sunt bătrân... un om bătrân... tu ești...

— Vei fi bătrân după aia, Gef. Nu ești bătrân până nu spun eu că ești bătrân.

N-avea rost să fac pe fermul cu una ca Bia. Nu mai era în poziția de a fi refuzată.

— OK. Dar după ce mă ajuți cu o problemă.

— Ascult.

I-am povestit beleaua cu Mircel, cap-coadă. Cum trebuia să-l fac bărbat și cum habar n-aveam ce să fac, cum să procedez. Bia a ascultat într-o liniște perfectă, fără să mă slăbească vreo clipă din ochii ei negri ca smoala. Am încheiat, apoi:

— Asta-i tot.

— Ți-l cumpăr eu, Gef.

— Ce vrei să spui?

— Îl pot folosi la firmă. Poate fi extrem de util, poate aduce mulți bani. Are abilități native și astea sunt foarte căutate pe piață, că nu se învață la școală. Tu faci ce spun eu, îl aduci acolo unde avem noi nevoie, apoi începi să îți primești banii.

M-am prins pe loc că „noi” însemnau ea, irlandezul și americanca.

— Și el? Ce se va întâmpla cu el?

— Am eu grijă de el. O să aibă o viață bună aici, garantez eu asta. Ai încredere în mine, Gef. Am mai format oameni pentru nevoile firmei, știu ce să fac.

Încredere! Să am încredere în ea! în Bia! Eu n-am încredere în nimeni.

— Și soția lui? Și fetița? Rămân singure?

— Îi cauți o parteneră care să iubească copiii. E ușor.

— E ușor... unde s-o cauți?

— În România. Apoi o aduci la Bruxelles și i-o introduci. Restul o să facă doamna. E nefericită, a fost nefericită de la început. Merită pe cineva mai bun.

— Ești sigură, Bia?

— Da. Tu nu știi lucruri, Gef. Tu nu ești de pe lumea asta. Ești prea fricos.

„You're too chicken.”

— Da, bine... uite, Bia... lasă-mă să mă gândesc.

— Nu. Sau una, sau cealaltă. Eu sunt serioasă. Eu nu joc jocuri.

— Dar de ce vrei atât de mult? De ce de la mine? Tu ai totul!

— Nu e vorba că vreau atât de mult. Eu vreau și gata.

Atunci l-am vândut pe Mircel. Măcar nu l-am dat gratis, că s-ar fi simțit jignit!

— Despre câți bani discutăm aici, Bia?

— Acum îmi plăci și mai mult, Gef! Așa vorbesc bărbații. Vino la mine!

Iar m-a luat la sărutat, cu gura ei fierbinte. Eu mă dusesem cu mintea către bani, ea se juca cu mine cum voia, de parcă aș fi fost un yo-yo! De fapt, asta și eram.

A răs după sărutare, examinându-mă cu atenție, concentrată, de parcă era un geambaș care prețalua un cal dubios. Apoi m-a lăsat o vreme, mi-a explicat clar și detaliat ce aveam de făcut, m-a pus să repet, m-a corectat când n-am înțeles bine, nu m-a scos din ședință până când n-a fost sigură că am priceput și că aveam să execut totul ca la carte. Îi plăcea controlul, îi plăcuse încă de când era fetișcană, dar acum trăia din asta, din puterea pe care i-o dădea controlul asupra oamenilor și asupra banilor. Ciudat lucru, puterea. Biei i se potrivea. Mie nu mi s-ar fi potrivit deloc. Pe lumea asta, puterea nu este pentru oricine, mă refer la puterea reală.

— Tot îmi pare rău, Gef.

— De ce îți pare rău?

— Vreau de multă vreme. De multă vreme vreau, dar o să mai am răbdare. Tu ești ca un câine care păzește un mormânt. Știu totdeauna unde să te găsesc, îmi place asta.

— Hai să plecăm de aici. Am stat prea mult.

— Plecăm când zic eu să plecăm. Acum ridică-ți tricoul.

— Pentru ce să-mi ridic tricoul?

N-a stat la discuții. Mi-a dat jos bretelele de pe umeri, mi-a ridicat tricoul, s-a cățarat iar pe mine, cu fundul pe genunchii mei, apoi a ridicat și tricoul ei și s-a lipit de mine, să-i simt sânii pe piept, cu sfârcurile lor tari și calde. M-a sărutat iar, îndelung, cu ochii închiși, apoi mi-a dat gâtul să i-l sărut, râzând încet de răsufierea mea grea, sincopată și răvășită, apoi s-a dat jos de pe mine și de pe bancă, și-a aranjat repede ținuta și mi-a zâmbit scurt:

— Gata, putem pleca. Pa, Gef. Te caut eu. Acum te duci și-ți faci cont. La Paribas, te duce Azrael, că e aici,

aproape, spre gară.

A ieșit din părculeț așa cum iese o regină și a plecat în jos pe bulevard, cu cei trei băieți în jurul ei, de se dădea lumea la o parte. Bine făcuți băieții. Nimic de zis.

Eu nu eram în stare să mă ridic de pe bancă; tremuram. Azrael a venit și m-a ajutat, m-a bătut pe spate cu blândețe, m-a ținut de umeri câțiva pași până a văzut că eram în stare să merg singur. Nesigur, încet, dar pășeam, cât de cât:

— Tu oké, papă?

Am încuviințat din cap și am mers cu el în direcția opusă celei în care o luase Bia, am traversat canalul pe la Louis Blanc și m-a lăsat în fața unui sediu Paribas, să mă descurc singur; a bătut cuba cu mine, râzându-mi cu toți dinții, și s-a îndepărtat cu mersul lui de fiară, pășind parcă pe arcuri de criță. Bun băiat, Azrael.

Nu n-am descurcat. Am vrut să-mi deschid un cont folosind actul de identitate belgian; hop, a apărut o problemă. Actul era bun, funcționara l-a acceptat, dar mi-a zis că nu-mi poate face card de credit și, în consecință, nici cont la ei; eu i-am răspuns că nu vreau card de credit, doar unul de debit, la care ea de colo: „Singura posibilitate este cârdul Easy Banking!”. Easy Banking să fie, i-am spus, dar nu s-a putut nici măcar asta, dintr-un motiv pe care nu l-am înțeles – dar pe care îl suspectez a fi reaua-voință a Madamei Ghișeu. Așa c-am plecat trântind ușa, mi-am scos telefonul și-am deschis aplicația Revolut, de care nu mai avusesem nevoie din martie 2019, de când fusesem cu treabă prin Maroc (acolo cârdul Revolut a făcut furori). Mi-am reactivat contul, mi-am transferat măreața sumă de 40 de euro și m-am gândit că poate-s bani pierduți, iar apoi m-am răzgândit, m-am liniștit, m-am calmat binișor: Bia nu mi-ar fi dat drumul din gheare de nu știa precis că va câștiga frumos din ce-o să producă Mircel. Banii mei erau siguri.

Am tândălit prin Gare du Nord, m-am plimbat de colo-colo pe peroane, am băut vreo două ceaiuri, am așteptat să treacă timpul. A trecut repede. Mintea mi-era pe pauză,

amorțită, parcă eram ars, consumat, spălat pe creier; mi se învârtea o singură expresie în cap, iar și iar, de câteva sute de ori, se rotea în buclă: „La furia franceză”. Nu încercam să gândesc. Stăteam așa, o lăsam să curgă, să facă ce vrea.

Am avut loc cu fața spre direcția de mers a Thalysului. Eram lângă geam, mă uitam pe fereastră, așa, în orb, nu vedeam nimic, mă uitam adânc în mine. Cred că mai mult de-o oră a trecut până când am început, ușor-ușor, să-mi reintru în corp. Mi-am văzut fața reflectată în sticla ferestrei și mi-am zâmbit singur, apoi am recitat, nu știu de ce, două versuri despre o seară tristă, chit că nu eram trist și nu era seară: „Prin fumul de țigări, ca-n nouri/
Gândeam la lumi ce nu există...”.

Ba există. Doar că nu sunt gratis. Lumile alea costă. Dacă ție nu ți-au plăcut nici munca și nici șmecheria, eu cum să te-ajut, lorgule? N-am cum, că nici pe mine nu m-ajută nimeni. Și de bani e nevoie, c-am treabă la Veneția, în Azore și la Oradea.

Magiciana

- Noroc!
- Hai noroc, sănătate!
- Toți dujmanii să trăiască, numai noi să nu murim! Să bem, că cine știe...
- Noroc, Bărbătușe! Noroc, Rembo!
- Noroc, mă!

Toamna se cam pregătea de iarnă, se făcuse frig, dar noi tot pe balcon eram. Încotoșmănați cu pulovere, geți și fesuri, ne era bine. Lui Bărbătuș i se făcuse cald de la vinuțul lui, se deschiasă, își scosese ciplica de pe cap, dar noi doi, cu Jupilere reci în mâini, rămăseserăm așa. Fără Mircel, era mai mult loc la masă. Aveam acum spațiu să ne lăbărtăm, să ne întindem picioarele. Da, era bine.

Roxana și nevastă-mea tănuiau în bucătărie, Lia și Monica o învățau pe bebe să meargă, iar Cătălina și Arina se tăvăleau pe covorul din mijlocul livingului, își miroseau picioarele și râdeau să moară. Alecu le privea din fotoliu, pe deplin fericit. Coca stătea cu ochii pe copile, să nu cumva să-i scape odorul din mânute, să cadă și să se lovească de vreun colț de masă. Era bine, toate erau bine.

Venirea Cătălinei făcuse minuni pentru reputația Cocuței acolo la ele, la muncă; toată lumea îl detestase pe idiotul de Vasilică, omul care nu știa să facă absolut nimic și ale cănii task-uri cădeau invariabil în seama altora, că, dacă-l lăsau pe el să facă o treabă, dura două-trei săptămâni și treaba rămânea tot nefăcută, doar „începută”. Cătălina făcea în mai puțin de-o oră ce nu făcea Vasilică într-o lună, iar asta o degrevase nu numai pe Cocuța de-o grămadă de bătaie de cap, dar și pe subalternii ei – de fapt, mai ales pe ei –, iar atmosfera de lucru se schimbase fundamental, devenise aproape normală, aproape colegială. Puteau mânca împreună în pauzele de masă, Cocăi i se adresa cuvântul din proprie inițiativă, când spunea ea ceva nu mai primea încuviințări ipocrite,

adică jignitoare în fond, de genul „Așa e, șefa! Dumneavoastră aveți dreptate!”, existau discuții în contradictoriu, ușurele încă, dar existau. Pe vremea lui Vasilică nu fusese nici vorbă de așa ceva și Coca era privită ca o corcitură de Piaza-Rea cu Baba-Cloanța. Iar Cătălina muncea cântând la dosarele ei și la computer, îi binedispunea pe toți de la prima oră a programului, erau aproape triști în zilele ei libere. Și zile libere avea, că trebuia să se ocupe și de cumpărăturile Cocăi (de parcă putoarea de Bărbătuș avea altă treabă cât era ziulica de lungă), și de Arina, și de gospodăria Alecului - dar le făcea pe toate ca-n joacă, iar ca șoferiță era mult mai bună decât primitivul de Vasilică. Ăla șofa prin actualul Bruxelles ca prin Bucureștiul anilor '70, când traficul era ca și cum n-ar fi fost, din simplul motiv că nici nu era. De unde trafic?

Ar fi vrut să iau bani și de la ea. O refuzasem, deși îmi sângerase inima, că banii sunt unul dintre ultimele lucruri la care mai sunt sensibil pe lumea asta - dar ce era să fac? Simțeam că e ceva schimbat în Roxana, simțeam că nu se mai uita la Ștefan al ei cum se uitase toți anii ăștia, și chiar așa era. Se schimbase. O rănise faza cu epilatul. Se simțise luată de proastă, umilită, înjosită și asta îi cam schimonosise dragostea pentru „Ștefan” al ei, mă rog, cât mai rămăsese dintr-însa, iar eu, ca să fiu onest, mă așteptam să se răzbune. O femeie rănită așa procedează, nu? Și cum să se răzbune astfel încât ea să se răcorească, dar nimeni să nu sufere în decursul procesului? De exemplu, Lia? Cum, dacă nu cu mine? Știa deja că știu să tac, iar ei îi trebuia exact asta: un „mormânt”. Mă pretam perfect rolului în care credeam că fusesem deja distribuit, așa că i-am refuzat banii, dar fără să fac pe ofensatul. Mare dobitoc. Mai bine-i luam. Ce-i în mână nu-i minciună!

Când a apărut nevastă-mea din bucătărie, cu ochii plini de lacrimi, mi-am zis c-am încurcat-o, c-am intrat la apă. Mi-am pregătit fulgerător niște minciuni provizorii, am intrat în living, am luat-o-n brațe, am întrebat-o ce s-a întâmplat și de ce plânge, că, dacă iar e vorba despre băutură, iată, are cuvântul meu că etc.

— De la ceapă, prostule.

Găsiseră ele pe internet o rețetă de „mâncărică de creveți cu ceapă albă” și se apucaseră să toace ceapă ca disperatele, că rețeta era ciudată rău, cu puțini creveți și multă ceapă, cum este moda la săraci (de la haine la mâncare, toate modele vin acum de la săraci). I-am zis să rămână în living, acolo, că toc eu ceapă în locul ei, că-s ca mielul lui Florian Pittiș: eu n-am lacrimi, domnule. Am închis ușa.

— Mihai.

— Roxana? Am venit la ajutor.

— Foarte frumos din partea ta!

Când o femeie vrea să spună ceva din ochi, păi spune și știe să se facă înțeleasă. Iar dacă totuși nu este înțeleasă, mai și zâmbește, mai și modulează vocea. Roxana le-a făcut pe toate, deși eu am înțeles totul de la-nceput... și chiar de mai demult.

— Păi, astea-s cuțite, doamnă? Cu ce lucrați voi aici? D-aia n-aveți spor!

— De când îl rog pe Ștefan să mi le ascută...

— Unde ții cutea?

— Sus, în dulăpiorul din stânga. Eu nu ajung, întinde-te tu.

— Să mă întind mai mult decât îmi este plapuma, Roxana?

— Nu, Mihai. Întinde-te fix cât ți-e plapuma!

Am făcut-o și să râdă, iar după ce i-am ascuțit cuțitele și am început să tocăm amândoi, unul lângă altul, în nevorbire densă, ea și-a dat părul de pe frunte cu dosul mâinii stângi și mi-a zâmbit, răsucindu-se puțin spre mine:

— Miros a ceapă.

— Serios?

Am râs amândoi înfundat. Chestia e că mie îmi place să toc ceapă: îmi merge repede mâna dreaptă, cea cu cuțitul, și-mi feresc bine degetele de la stânga, dar când trebuie să lucrez c-un cuțit prost ascuțit, atunci munca asta este crimă și pedeapsă! Asta trebuie să fi simțit și ea, pentru că acum toca surâzând, fără ca măcar să mai lăcrimeze. De

spor ce avea, ceapa începea să se termine. Și încă nimic.

Alecu m-a strigat din living, să mă întrebe ce era în pachetul lăsat de Mircel (atunci și-a amintit, după atâta timp! E clar cam ce loc mai ocupa consortul în inima ei... dar așa-i fericirea, când e proaspătă și totală: egoistă! Adevărul e că Alecu o merita din plin. De ce nu? De ce frumusețea, tinerețea, voioșia și gingășia să fie doar pentru bărbați?), iar eu m-am dus și i-am explicat că „doar niște caiete”.

— Ce caiete?

— Alea în care tot scria el în ultima vreme.

— Și ce-a scris în caietele alea? Dacă nu e vreun secret...

— Niciun secret, Alecule. A notat multe vise. Multe, chiar multe.

— Vise?

— Îhî. Ce visa noaptea nota ziua. În ce limbă visa, în aia nota.

— Ce chestie! Atât?

— Mai sunt și niște poezii, dar slabe rău.

— Hai, mă, Mihai... tu faci mișto de mine?

— Ba deloc. Po-e-zii! Ce te uiți așa?

— Păi, el... poezii... e cam aiurea, nu?

— Nu ți-am zis că-s slabe, Alecule dragă?

— Chiar și așa... poezii!

— Hai că fug la ceapă.

— Fugi! Stai, unde fugi, nu fugi! Pupă-mi mâna.

— Da' de ce?

— Că ți-am dat caiete cu poezii! Eminescu! Păunescu! Cărtărescu!

Râdeau toți, și ai doi de pe balcon, că au deschis puțin ușa culisantă ca să audă ce vorbim; eu nu știusem până atunci, dar despre misteriosul pachet lăsat de Mircel se discutasese și se făcuseră ipoteze care mai de care, iar acum erau dezamăgiți. I-am sărutat teatral mâna Alecului și m-am repezit în bucătărie, ca nu cumva să mi se fi răcit Roxana. Am constatat că nici vorbă de așa ceva, din contra, avea privirea și mai lucioasă decât înainte. Am închis ușa și am tocat ceapă în tăcere, atingându-ne foarte

puțin, cotul meu drept de cotul ei stâng, dar atât. Puțin și întâmplător.

Ea a rupt pisica. Nu eu! Acesta este adevărul. Când n-a mai rămas nicio ceapă întreagă, s-a întors emoționată spre mine, cu pomeții puțin înroșiți, m-a privit în ochi și mi-a pus mâna stângă pe piept, mai degrabă jos, spre 224

coaste. Îmi amintesc perfect că n-a lăsat cuțitul din mâna dreaptă, pe care și-o sprijinea de tăblia mesei, cu mânerul strâns în palmă. Eu nu mai știam pe ce lume eram. Venise momentul suprem, pentru care mă pregătisem din clipa în care o văzusem prima dată.

Nu pot să explic de ce. Există o singură femeie pe lume care știe de ce-am refuzat-o pe frumoasa Roxana, iar acea femeie știe să tacă și va tăcea; problema tehnică este că eu însumi nu știu de ce-am făcut ce-am făcut. Aș vrea să știu, dar nu știu.

I-am luat mâna stângă cu mâna mea dreaptă și am vrut să copiez gestul Biei, adică să-i sărut vârful fiecărui deget. Necazul este că în limba română există proverbul „Dă-i țiganului un deget și-ți ia toată mâna”, iar din păcate chiar așa s-au petrecut lucrurile: primul deget pe care aș fi vrut să i-l sărut, doar să i-l sărut, mi l-am băgat adânc în gură, mai să-mi ajung cu el la amigdale, și l-am supt ca un purcel de lapte, am supt tot gustul lui de ceapă albă și de femeie. La fel am făcut și cu arătătorul, și cu mijlociul, și cu inelarul, și cu degetul cel mic, de care nu mă mai înduram să mă despart, să mi-l scot din gură. Și privirea sigur că nu mi-am putut-o lua nicio clipă din ochii verzi-albaștri ai frumoasei mele dorite, căreia nu-i dis plăcea ce făceam, dar era în tensiune, în tensiune fizică, pentru că aștepta de la mine un răspuns.

I-am lăsat mâna în jos, păstrând-o încă în mâna mea, și i-am spus din ochi că nu.

Am continuat amândoi să trebăluim prin bucătăria ei, curățând masa și pregătind wokul pentru călitolul cepei, iar când am primit, ca semn de înaltă stimă și prețuire, ceaunașul și făcălețul („Așa scria în rețetă, că mîncărica de creveți cu ceapă merge numai cu mămăliguță

vârtoasă”), am înțeles că Roxana trecuse peste moment și că puteam merge cu toții mai departe, doar eram oameni civilizați. Ea călea ceapa albă, eu mestecam vrednicei în ceaunaș, creveții așteptau rozalii pe masă, hota mugea la turație maximă, și-atunci mi-a pus ea întrebarea tipic feminină:

— O fuți pe Alecu?

Addenda

Mi-a fost foarte frică să scriu cartea asta, dar mi-a fost și mai frică să n-o scriu. În pachet erau un caiet cu poezii și două caiete cu vise, cu vise povestite. Poeziile sunt extrem de naive, pline de diminutive și de inimioare, nu mi-au atras atenția. Caietele cu vise sunt altceva. Nu am putut desluși prea multe (sunt scrise în limbi diferite, prescurtările abundă, scrisul e de multe ori chinuit, inegal, de parcă ar fi fost notate pe întuneric), dar mi-e foarte frică oricum.

Problema e că visele lui se împlinesc rând pe rând, iar pe mine mă ia groaza gândindu-mă la tot ce implică asta. Dau un singur exemplu, cel care m-a impresionat cel mai tare: „Brazilian loves M.”, așa sună visul, adică așa arată notarea lui Mircel din primul caiet (unele vise sunt datate, altele nu. Acesta nu este). La puțin timp după descifrarea adnotării, am cunoscut-o la cursul de franceză pe Alessandra Aparecida, imigrantă și ea ca și mine, doar că venită din São Paulo. S-a legat ceva, ne-am simțit foarte confortabil unul cu altul, am stat tot cursul în aceeași bancă și la examen ne-am programat împreună, de ajunsese să zâmbească toți de pe acolo, până și Louis Dendondecker, profesorul.

Am fost foarte uimit de visele din caiete, dar nu știam deloc care le era adevărata putere. Prin pădurile urbane în care mă plimb cu fiica mea sunt foarte mulți stăpâni de câini, iar fiică-mea împreună cu un băiețel ceva mai mic decât ea s-au împrietenit cu o doamnă foarte în vârstă, proprietara unui cățel blajin pe nume Dudley. Doamna a intrat în vorbă cu o altă doamnă, doar puțin mai tânără, care avea o cățea de talie mare, care la început n-a putut să-l sufere pe Dudley, dar care a sfârșit prin a se împrietenii cu el. Treptat, cele două doamne, cu mama băiețelului, cu mine și cu cățeaua - ținută mereu în lesă - am rămas la povești pe bancă, iar copiii și Dudley s-au

obișnuit să se joace tot mai departe în pădure, până într-o zi care ne-a speriat teribil pe toți. Am auzit țipete și pe Dudley schelălăind disperat. Fetița mea și băiețelul, ei țipau. Mama lui a luat-o imediat la fugă spre locul de unde îi auzeam țipând, dar eu am trecut alergând ca un nebun pe lângă ea, strigând mereu „Monica! Monica! Monica!” Ei bine, pe lângă mine a trecut ca fulgerul cățeaua cea mare, cu lesa ruptă, mârâind groaznic, fără să se deranjeze să și latre.

Dudley fusese atacat de niște câini mai mari decât el și asta îl speriasse și-i speriasse și pe copii. Când am ajuns eu, cățeaua îi pusese de mult pe fugă și acum o lingea pe față pe fetița mea, vestită de canofobă; cu toate astea, o ținea pe cățea de gât și și-a ascuns fața în blana ei zbârlită. Mama băiețelului și cu mine i-am luat pe toți și i-am dus încet spre băncuță, la doamnele bătrâne.

Abia atunci am aflat de la stăpâna cățelei care era rasa ei: Fila Brasileiro. Mi-am dat seama că „M.” din vis nu eram eu, nici pe departe, iar flică-mea a rămas în continuare cât se poate de canofobă, că Dudley e atât de mic și de blajin, încât nici nu poate fi socotit „câine”, de el nu se teme nimeni, nici chiar Monicuța mea; dar, când se întâlnește cu cățeaua asta mare și puternică prin pădure sau pe stradă, parcă își regăsește geamăna pierdută. Se ține de gâtul ei și se lasă linsă pe față.

Nu știu ce să cred despre aceste caiete. Probabil că mă așteaptă mari surprize.